

Tổ Trinh Thám Linh Dị

Contents

Tổ Trinh Thám Linh Dị	1
1. Q.1 - Chương 1: Vớ Vẩn	2
2. Q.1 - Chương 2: Cái Chết Của Chú Tần	7
3. Q.1 - Chương 3: Lại Muốn Cứng Nữa	11
4. Q.1 - Chương 4: Một Con Gián Dẫn Đến Máu Chảy Đầy	14
5. Q.1 - Chương 5: Tra Xét	18
6. Q.1 - Chương 6: Truyền Thuyết Về Khu Lầu Giảng Dạy	22
7. Q.1 - Chương 7: Dương Hoàn Kiệt Khiêu Khích.	25
8. Q.1 - Chương 8: Mất Tích.	28
9. Q.1 - Chương 9: Tuổi Trẻ, Thật Là Tốt!	32
10. Q.1 - Chương 10: Sát Khí Dâng Cao	36
11. Q.1 - Chương 11: Sự Thật	40
12. Q.1 - Chương 12	43
13. Q.1 - Chương 13	46
14. Q.1 - Chương 14	50
15. Q.1 - Chương 15	52
16. Q.1 - Chương 16	54
17. Q.1 - Chương 17	57
18. Q.1 - Chương 18	60
19. Q.1 - Chương 19	63
20. Q.1 - Chương 20	65
21. Q.1 - Chương 21	66
22. Q.1 - Chương 22	69
23. Q.1 - Chương 23	70
24. Q.1 - Chương 24	73
25. Q.1 - Chương 25	76
26. Q.1 - Chương 26	78
27. Q.1 - Chương 27	80
28. Q.1 - Chương 28	82
29. Q.1 - Chương 29	84
30. Q.1 - Chương 30	86
31. Q.1 - Chương 31: Phần Kết	88

Tổ Trinh Thám Linh Dị

Giới thiệu

Tiếng vang vọng của gà gáy sáng làm cho ta đang trong giấc ngủ say giật mình tỉnh giấc. Đã mấy nă

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-trinh-tham-linh-di>

1. Q.1 - Chương 1: Vớ Vẩn

Vùng ngoại ô Thượng Hải, trước cổng Trường Đại Học Thế Kỷ.

Một nam sinh viên ăn mặc rất thời trang, tướng mạo anh tuấn đang đứng trước cổng trường đại học. Cổng trường rất lớn, đủ để cho xe hơi chạy hàng ba đi qua. Trên cổng có treo một tấm vải hồng, trên đó có ghi dòng chữ: “Chào mừng các bạn tân sinh viên”

Người nam sinh viên tên là Vương Khang Dận, đến đăng ký học khoa âm nhạc. Ngày hôm qua hắn mới nhận được giấy thông báo nhập học.

Hắn đứng ở trước cổng, nhìn hàng chữ to ”chào mừng ... ” trên tấm vải hồng mở miệng lẩm bẩm “Chào mừng cái chó gì mà một học kỳ học phí tốn tới hơn 20000 lặn”

Lúc này, một nữ sinh viên rất đẹp ăn mặc quần jean áo body T-shirt đi ngang qua, mắt liếc nhìn Vương Khang Dận.

Có lẽ là cô ta nghe thấy được những lời Vương Khang Dận nói, hoặc là phát hiện ra bộ quần áo Vương Khang Dận đang mặc là hàng sida. Cô nữ sinh lăm băm gì đó nhưng mỗi chữ đều rõ ràng truyền vào lỗ tai của Vương Khang Dận: “Nghèo thế mà cũng tới học nơi đây”, sau đó đi vào trường.

“Đúng là mắt chó nhìn người” Vương Khang Dận đối với mấy cô gái ham lợi này cho tới giờ vẫn không có hảo cảm gì, sau đó hắn cũng hướng về chỗ đăng ký dành cho tân sinh viên đi đến.

Nửa tiếng sau

Vương Khang Dận cúi đầu, hai tay vỗ ngực hít thở. Ba lô đeo trên người lúc này đã hạ xuống, thì thào “Chỗ khốn nạn gì thế này, đi hoài sao không tới”

Trường Đại Học Thế Kỷ rất lớn, nếu muốn đi bộ từ bắc xuống nam thì phải tiêu tốn hơn một tiếng đồng hồ. Rất nhiều sinh viên đạp xe đạp trong trường, phần lớn chỉ có tân sinh viên mới dùng “xe căng hải” như Vương Khang Dận thôi.

Cũng không biết đã đi trong trường được bao lâu, lúc này là mùa hè, giữa trưa sức nóng làm cho hơi nước trong người hắn dường như bốc hơi hết. Vương Khang Dận lắc lắc đầu, mồ hôi như mưa văng tứ tung như vòi sen phun nước.

Hắn lúc này đã gần nổi điên, ngẩng đầu lên trời dường như khấn cầu: “Thần tiên ơi, xin cho con chai nước suối đi”

Có lẽ là trời cao nghe được lời khấn cầu của hắn, một cánh tay cầm chai nước suối không biết từ nơi đâu thò ra.

“Cảm ơn” Vương Khang Dân cũng không nhìn rõ xem là ai, chụp lấy chai nước suối tu một hơi hơn nửa chai, cả người cũng phục hồi tinh thần một chút, sau đó hắt lại tu hết phần còn lại.

Sau đó cầm cái chai không trả cho đối phương rồi nói: “Rất cảm ơn về chai nước”

Lúc này hắn mới nhìn thấy rõ đối phương: một mái tóc nhuộm vàng, một cái kính mát đeo trước ngực, tướng mạo làm cho người ta có một loại cảm giác quái dị, thoát nhìn tựa hồ có chút hung dữ nhưng lại tựa hồ rất thân thiện. Sau lưng hắn đậu một chiếc Rolls Royce, đứng cạnh xe là một gã đàn ông mặc đồ tây chỉnh chu đeo đôi găng tay trắng, dường như là tài xế của hắn.

Đối phương cũng không có cầm lấy cái chai, lạnh lùng nói: “Nếu đã uống hết thì còn đưa cái chai không cho tôi làm gì. Tôi trước giờ không uống cái người khác đã uống qua”

Kiên nại! Người này làm cho Vương Khang Dân có cảm giác hắn quá kiên nại.

“Có tiền làm phách hả vậy?” Vương Khang Dân trong lòng mắng thầm, tiện tay bỏ luôn cái chai không, sau đó vươn tay phải ra và làm ra vẻ thân thiện: “Chào anh, tôi là sinh viên mới, tên là Vương Khang Dân, tên tiếng Anh là Kanyim, học khoa âm nhạc”

Đối phương cũng vươn tay phải ra bắt tay Vương Khang Dân: “Tà Phong”

Tà Phong buông tay Vương Khang Dân ra, lúc này người tài xế của hắn đã mở cửa xe, mỗi một động tác đều quá hoàn hảo làm cho người ta nhìn vào có cảm giác rất thoải mái, dường như là đã trải qua đợt huấn luyện chuyên nghiệp.

Tà Phong lên xe, người tài xế đi tới bên cạnh Vương Khang Dân hỏi: “Xin hỏi, cậu có biết nơi đăng ký dành cho tân sinh viên nằm ở đâu không?”

Vương Khang Dân nhún vai: “Tôi cũng đang tìm nó đây”

“Vậy tôi xin phép, không quấy rầy cậu nữa”

Nhìn chiếc Rolls Royce chạy đi, Vương Khang Dân thở dài.

Tất cả cùng là người hỏi đường nhưng người ta lại có “làn da sắt” bao bọc, còn mình thì chỉ có làn da bình thường không bình thường hơn được nữa.

Lúc trước mặc dù cũng có hỏi qua vài người nhưng cũng không ai biết vì tất cả họ đều là tân sinh viên, thậm chí còn có mấy người cố ý chỉ sai chỗ cho nên tiêu tốn thời gian tới giờ cũng chưa tìm được.

“Anh bạn!” Vương Khang Dân chặn lại một gã sinh viên đang đạp xe.

Về mặt của đối phương nghi hoặc nhìn hắn hỏi: “Có chuyện gì?”

Không biết tại sao, Vương Khang Dân bị đối phương nhìn như vậy cảm thấy rất không tự nhiên, có lẽ là do đối phương rất cường tráng hay sao đó. Người nọ chỉ ít cũng cao khoảng 1,9m, từ hai bắp tay là có thể nhìn ra, đối phương là một người đã trải qua luyện tập. Gương mặt góc cạnh sáng láng phối hợp với thân thể cường tráng thoát nhìn rất là anh dũng oai hùng.

Vương Khang Dân lúc này nghĩ tới một người Arnol Schwarzenegger (1)..... bất quá trên thực tế, người này còn kém xa hắn.

“Xin cho hỏi anh có biết nơi đăng ký dành cho tân sinh viên ở đâu không?”

“Tôi cũng đang tìm đây, chúng ta cùng nhau đi tìm vậy”

Dọc theo đường đi, Vương Khang Dân đối với người này mới hiểu rõ một chút. Người này tên là Hoàng Hiểu Bân, học khoa mỹ thuật!

Trường đại học này đa số các môn ngành giảng dạy đều là thuộc lĩnh vực nghệ thuật, ngoại trừ khiêu vũ thì mỹ thuật là ngành không thích hợp nhất đối với Hoàng Hiểu Bân. Một người nam nhân mạnh mẽ như thế mà cầm cái bàn pha màu đứng vẽ thì nhìn cảm giác sao sao ấy.

Mặc dù khí trời rất nóng nhưng khi nghĩ vậy Vương Khang Dân không khỏi rung mình một cái, tự nhủ: “Thật là quý dị quá đi.”

Hoàng Hiểu Bân nghe thấy được Vương Khang Dận nói thế liền hỏi: “Quý dị cái gì? Chẳng lẽ anh cảm giác được gì à?”

Vương Khang Dận nghe xong không hiểu liền hỏi: “Cảm giác gì?”

“Xem ra anh không biết gì rồi.” Hoàng Hiểu Bân lấy từ trong ba lô ra một tấm bản đồ, nhìn vào thì dường như là bản đồ của trường nhưng lại được vẽ bằng tay.

Hoàng Hiểu Bân tự hào nói: “Đây là bản đồ của trường học do tôi vẽ đấy.”

Sau đó hắn bắt đầu đưa tay chỉ vào bản đồ và không ngừng giải thích.

Phía tây của trường đại học là sơn khu, nơi này tương đối hoang vu, rất ít người lui tới. Phía tây bắc là khu ký túc xá nam, ký túc xá được bao quanh bởi một con sông có nguồn chảy từ núi xuống. Có hai cây cầu bắc ngang qua, một cây cầu nối với trung tâm hoa viên của trường, còn lại thì hướng tới khu lầu giảng dạy.

Phía tây nam là ký túc xá nữ, mặt đông của ký túc chính là thao trường. Phía nam của thao trường là cửa nam ra vào trường.

Phía đông nam là khu giảng dạy, phía đông là cửa đông ra vào của trường.

Vương Khang Dận chỉ vào phía đông bắc trên bản đồ: “Vậy thì nơi này làm gì?”

Hoàng Hiểu Bân nhìn vào rồi nói: “Nơi này chính là khu giảng dạy cũ, chức năng cũng giống như những khu giảng dạy khác. Nơi này vào ba năm trước đây đã không còn sử dụng nữa, năm đưa vào sử dụng là năm 1999, tức bốn năm trước. Mặc dù nói nó là cũ nhưng trên thật tế so với những khu giảng dạy khác thì nó là mới nhất”

Vương Khang Dận kinh ngạc hỏi: “Chỉ sử dụng có một năm thôi sao?”

Hoàng Hiểu Bân cau mày: “Đúng vậy, trong trường đại học này có một truyền thuyết, cơ bản là trường nào cũng đều có loại chuyện kỳ quái này đồn đãi. Bởi vì tôi có một người chị họ học ở đây và tốt nghiệp vào hai năm trước cho nên tôi cũng có nghe được một chút” Nói đến đây Hoàng Hiểu Bân thu hồi bản đồ, “Thôi bỏ đi, đừng nói chuyện này nữa, thật hay giả ai mà biết được”

Bất quá như vậy lại làm cho lòng hiếu kỳ của Vương Khang Dận nổi lên, hỏi: “Rốt cuộc là truyền thuyết gì?”

“Trước tiên chúng ta nên tìm ra nơi đăng ký cái đã, sau đó tôi sẽ nói cho anh biết”

Sau khi hai người đăng ký báo danh xong thì nhận được chìa khóa phòng. Vương Khang Dận nhìn vào chìa khóa thì thấy trên đó có ghi: C418.

C đại biểu chính là khu C, còn 418 tự nhiên là lầu 4 phòng số 18.

Hoàng Hiểu Bân nhìn vào số của hắn, mỉm cười nói: “Của tôi là C419, sau này coi như là láng giềng rồi”

Nơi đăng ký dành cho tân sinh viên nằm ở phía đông nam, tại khu giảng dạy, còn ký túc xá nam thì lại nằm ở phía tây bắc.

May mắn là Hoàng Hiểu Bân có xe đạp, tốn khoảng hai mươi phút thì cùng Vương Khang Dận tới được ký túc xá nam.

“Cảm ơn, nếu không có anh thì hai chân tôi sẽ bị phế cái chắc”

Hoàng Hiểu Bân khóa xe lại, cười nói: “Được rồi, vào trước rồi nói sau”

Hai người lợi thang bộ lên tận lầu 4, cạnh cầu thang là nhà vệ sinh, mà kế nhà vệ sinh là phòng C419.

“Trời ạ!” Hoàng Hiểu Bân vẻ mặt không hài lòng, cho dù là ai thì phòng của mình nằm cạnh nhà vệ sinh cũng đều sẽ có vẻ mặt như hắn.

Vương Khang Dận cười khan vài tiếng: “Nhà vệ sinh này trông cũng sạch sẽ đấy chứ, hẳn là không có mùi xú uế đâu”

Hoàng Hiểu Bân chuyển mắt nhìn vào, đích xác không phải là dơ dáy lắm nên cũng hơi an tâm. Sau đó hắn xoay người sang bắt chuyện với Vương Khang Dân rồi tiến vào phòng của hắn.

Wương Khang Dân lưng đeo ba lô tiến về phòng của mình C418.

Căn phòng ước chừng khoảng 50 m vuông , trong phòng có 4 cái giường, hai cái trên hai cái dưới. Hai giường bên dưới đều bị người khác chiếm lấy. Vương Khang Dân cũng không vội vã chọn giường ình bởi vì còn chưa đi lĩnh đồ dùng ngủ nghỉ từ nơi quản lý của ký túc xá.

Wương Khang Dân quay về hai người đang nằm ở hai giường dưới tự giới thiệu: “Chào các cậu, tôi là tân sinh viên gọi là Vương Khang Dân, học khoa âm nhạc”

Người ngồi giường bên trái đeo mắt kính gọng vàng, nhìn rất thư sinh, lúc này đang đọc sách. Hắn ngẩng đầu lên, cười nói: “Chào cậu, chúng tôi cũng là tân sinh viên, tôi gọi là Dương Hoàn Kiệt, học khoa văn. Lý tưởng của tôi là trở thành một tác gia nổi tiếng”, sau đó chỉ vào người còn lại nói: “Anh ta gọi là Cao Kiện, cũng học khoa âm nhạc giống cậu, tuy nhiên anh ta chỉ có hứng thú với nữ sinh khoa âm nhạc mà thôi”

Người tên là Cao Kiện gật đầu: “Cậu còn chưa đi lĩnh vật dụng sao, để chiều nay tôi đi với cậu, bây giờ người đi nhận hẳn là rất nhiều.”

Cao Kiện nhìn rất cool, vóc người cũng rất tốt, giọng nghe cũng rất trầm ấm, tuy nhiên không biết hắn giả vờ lạnh lùng hay là có lý do gì mà cho đến đêm hắn vẫn chưa cười một nụ cười nào.

“Đi thôi.” Chiều đến, Cao Kiện nói với Vương Khang Dân.

Wương Khang Dân lúc này đang nằm ở trên giường phía trên Dương Hoàn Kiệt, hai mắt nhắm nháy, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dương Hoàn Kiệt đặt cuốn sách dày cộm đủ để đập chết người xuống, sau đó đứng lên nói với Vương Khang Dân: “Nè người anh em, đừng ngủ nữa, mau đi lấy trang thiết bị ngủ nghỉ của cậu đi”

“Người có văn hóa đúng là có khác, “trang thiết bị ngủ nghỉ”, sử dụng từ có lựa chọn quá ha” Cao Kiện đứng một bên thản nhiên nói.

“Van hai cậu, trời đã nóng vậy rồi mà còn làm bầu không khí thêm nóng nữa, muốn luộc chết tôi sao?” Vương Khang Dân nghiêng người, từ trên giường nhảy xuống, hai chân của hắn rơi trực tiếp vào đôi giày dưới đất.

Mồm của Cao Kiện và Dương Hoàn Kiệt biến thành chữ “O” đứng nhìn.

Sau khi phục hồi tinh thần lại, hai người đối với Vương Khang Dân đặc biệt nhiệt tâm, khi nhận xong đồ đạc thì hai người giúp hắn mang hết phân nửa.

Ta có gì hấp dẫn bọn họ sao?

Wương Khang Dân trong lòng nói thầm: “Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo.”

Thôi có thể là do ta nghĩ hơi quá.

Ba người tới về tới phòng, Vương Khang Dân lấy đồ quăng lên giường của mình.

“Đói bụng quá” Lúc Vương Khang Dân đang sắp xếp giường gối thì Cao Kiện lại vô tình nói một câu.

“Chẳng lẽ muốn ta đãi ngươi à?” Vương Khang Dân trong lòng thầm nghĩ.

Dương Hoàn Kiệt vỗ vỗ vai Vương Khang Dân: “Mọi người đều là anh em, cùng nhau đi ăn cơm đi. Yên tâm, cứ chơi theo kiểu Mỹ vậy, chúng tôi giúp cậu cũng không phải có mưu đồ gì đâu, chỉ vì sau này sống cùng một chỗ nên muốn trao đổi cảm tình thôi”

Lúc này Vương Khang Dân có cảm giác bản thân tựa như là một cô gái mặc đồ mỏng bị nhìn thấu hết bên trong, liền vội vã chuyển ánh mắt khỏi ánh mắt của Dương Hoàn Kiệt.

Người này không đơn giản.....

Vương Khang Dân lúc này chỉ có một ý niệm như vậy trong đầu.

“Lời của tôi cũng hơi mạo muội, hai người chúng tôi nhiệt tình quá phận làm cho cậu cảm thấy bất an, tôi hướng cậu xin lỗi vậy” Dương Hoành Kiệt nói rồi có chút khom người.

Vương Khang Dân xấu hổ cười: “Không có việc gì đâu.”

Dương Hoành Kiệt thấy vẻ mặt của Vương Khang Dân mất tự nhiên, tiếp tục nói: “Chúng tôi thấy cậu tựa hồ rất mệt mỏi cho nên mới muốn giúp cậu một chút. Thôi vậy, bữa ăn này tôi mời cho, mọi người sau này cùng nhau chung sống thì chính là anh em rồi, đừng để ý tới việc ai mời ai nữa”

Về mặt Dương Hoành Kiệt thoát nhìn rất là thành khẩn.

“Không, để tôi đãi cho. Tôi hoài nghi nhân phẩm của các cậu là tôi không đúng” Vương Khang Dân nói xong liền hối hận.

Nói vậy để làm chi, đúng là tự mình dùng dây buộc mình mà.

Tự rơi vào bẫy rồi.

Tên Dương Hoành Kiệt này có phải học tâm lý học không?

Trong lòng Vương Khang Dân càng cảm thấy bất an.

Chuyện kinh khủng nhất là gì? Đó chính là bị người khác nhìn thấu trong lòng mình nghĩ gì. Bị nhìn thấu còn chưa đủ mà còn dẫn dụ mình rơi vào bẫy nữa.

Dương Hoành Kiệt nháy nháy mắt, cười khan vài tiếng: “Ha ha, thôi chơi kiểu Mỹ vậy, đi ăn nào.”

Vừa mới rời khỏi ký túc xá thì chuông điện thoại di động của Vương Khang vang lên. Nhìn vào dãy số hắn liền nói với hai người: “Phiền các cậu giúp tôi mua một phần đem về, tiền tôi sẽ trả lại cho hai cậu sau”

Nói xong liền vội vã rời đi.

“Xem ra hắn vẫn còn đề phòng chúng ta.” Sau khi Vương Khang Dân rời đi, Dương Hoành Kiệt đưa ngón tay đẩy đẩy gọng kính vàng của hắn, nói với Cao Kiện.

“Nếu là ta thì ta cũng nhất định sẽ đề phòng người, đọc ba cái thứ sách tâm lý học linh tinh, hại người hại mình”

“Bất quá cũng có nhiều điều thú vị lắm, nè người nhìn đi” Nói xong, Dương Hoành Kiệt lấy từ sau lưng ra cuốn sách dày cộm đủ để đập chết người.

“Á, cuốn sách dày như vậy mà cũng mang theo bên người, đồ biến thái!”

Lúc này là thời gian ăn cơm chiều, một tuần nữa mới chính thức vào học cho nên trong trường cũng không có bán thức ăn. Bây giờ trong trường phần lớn là tân sinh viên, hơn nữa hầu hết đều rời khỏi trường đi ăn cả. Trong trung tâm hoa viên của trường ngay cả ma cũng không thấy.

Tuy nhiên lại vẫn có một bóng người.

Tay phải của bóng người cầm điện thoại di động, tay trái thì đút vào túi quần, lưng dựa vào một gốc cây đại thụ, rất có phong cách của đại ca xã hội đen.....

“Vớ vẩn” Bóng người la lớn.

Sau đó cười nói thêm một chút rồi cúp điện thoại, tiếp đến hắn chuyển đầu nhìn chằm chằm về phía khu lầu giảng dạy cũ.

2. Q.1 - Chương 2: Cái Chết Của Chú Tần

Khu lầu giảng dạy cũ tọa lạc tại phía đông bắc của trường, trong đó một tòa cao nhất lúc này đang phản xạ ánh sáng rạng rỡ trong đêm tối.

Trên tòa kiến trúc xuất hiện những vết nứt mờ , trông giống như nhiều năm không tu sửa. Những đường nứt mờ đó thể hiện sự tang thương của một vật bị bỏ phế nhiều năm.

Khu lầu giảng dạy cũ trông tang thương như vậy, nhưng trong cái tang thương đó đồng thời cũng mang theo một tia âm lãnh làm lòng người phát sinh sợ hãi.

Bóng người rùng mình một cái rồi xoay đầu đi không tiếp tục nhìn vào khu lầu giảng dạy khiến kẻ khác dựng tóc gáy nữa.

Xong xoay người đi về hướng về ký túc xá nam.

Ánh mặt trời mặc dù không tỏa sức nóng bằng buổi trưa nhưng vẫn như trước mang theo một phần ấm áp làm cho người ta cảm giác được thế giới này vẫn sáng lạn và tốt đẹp.

Bóng người hướng về phía tây nhìn lại, ánh sáng màu hoàng kim rọi vào gương mặt điển trai của hắn.

“Vương Khang Dân!”

Bóng người quay đầu lại nhìn lại thì thấy Hoàng Hiểu Băng cường tráng đang đi về phía hắn.

“Hoàng Hiểu Băng?” Về mặt Vương Khang Dân nghi hoặc: “Anh chưa đi ăn cơm à?”

Hoàng Hiểu Băng đi đến đứng trước mặt Vương Khang Dân, hắn làm cho trong lòng Vương Khang Dân nổi lên cảm giác tự ti mặc cảm.

Vương Khang Dân thân cao 1,75m nhưng Hoàng Hiểu Băng cao gần 1,9m. Khi một người đứng trước một người cao hơn mình thì chỉ có thể ngẩng đầu lên mà nhìn đối phương, trong lòng tự nhiên sẽ nổi lên cảm giác tự ti mặc cảm.

Vương Khang Dân cũng ý thức được một tia bất thường trong tâm tình của mình, hắn thâm hít sâu một rồi chậm rãi thở ra.....

“Ăn rồi, tôi đang muốn hỏi cậu ăn cơm chưa đây?” Hoàng Hiểu Băng nói

Lúc này trong lòng của Vương Khang Dân cũng đã bình tĩnh lại, mỉm cười nói: “Ăn rồi à, nhanh thế. Tôi còn tưởng rằng anh không ăn nữa chứ, tôi chưa ăn gì, bất quá đã nhờ hai người bạn cùng phòng mua dùm phần ăn mang về rồi”

“Vậy hả? Mua giúp cậu đồ ăn à? Mấy người bạn chung phòng của cậu cũng tốt quá đấy chứ”

“Đúng vậy, lần sau ăn cơm nhớ chậm chậm ăn thôi, đừng ăn nhanh quá coi chừng viêm ruột thừa đó. Anh sao rồi? Bạn ở chung phòng có khá không?”

Hai người vừa tán gẫu vừa đi trở về ký túc xá.

Đưa mắt nhìn Hoàng Hiểu Băng đi vào phòng C419, Vương Khang Dân mới lấy ra chìa khóa mở phòng mình bước vào, liếc mắt nhìn quanh, Dương Hoàn Kiệt cùng Cao Kiện vẫn còn chưa quay lại.

“Ừng ục... ừng ục...”

Bụng của Vương Khang Dân đánh trống.

“Ôi, bọn họ làm gì mà giờ này còn chưa ăn xong nữa?” Vương Khang Dân phóng lên giường của mình.

Sau đó nằm thành hình chữ nhân.

Không biết qua bao lâu, một đôi tay chụp vào vai của Vương Khang Dân. Vương Khang Dân mở mắt ra thì nhìn thấy một đôi mắt đỏ tươi.

“A!”

Cả người Vương Khang Dân giật nảy lên, nhìn một chút chung quanh, tựa hồ cũng không có người nào tiến tới. “Trời, thì ra là nằm mơ”

“Mọi chuyện đều do ông anh chết tiết, hại ta nằm mơ thấy ác mộng.” Trong lòng Vương Khang Dân nói thầm.

Lúc trước người gọi điện thoại tới là anh của hắn. Vương Khang Dân từ lúc sáu tuổi đã cùng với người anh lớn hơn hắn hai tuổi sống nương tựa lẫn nhau, cuối cùng anh hắn được một người đạo sĩ thu dưỡng và trở thành đệ tử của vị đạo sĩ đó.

Bản thân hắn đối với đạo thuật không có gì hứng thú, hắn từ nhỏ đã yêu âm nhạc điên cuồng. Dưới sự trợ giúp của vị đạo sĩ, hắn vẫn giống như các đứa bé khác phát triển bình thường, bây giờ còn thi đậu vào Trường Đại Học Thế Kỷ. Đường nhiên tiền học phí là do vị đạo sĩ kia cho hắn mượn, đợi khi tốt nghiệp xong thì phải hoàn trả.

Anh hắn gọi điện dặn dò bảo hắn phải cẩn thận chú ý mọi việc, và chúc mừng hắn đậu vào Trường Đại Học Thế Kỷ bởi vì tốt nghiệp tại đây sau này tương lai sẽ rất khả quan. Tuy nhiên điều duy nhất mà anh hắn lo lắng chính là trong trường này có âm khí quá nặng và bảo Vương Khang Dân phải đặc biệt chú ý mấy “thứ đồ dơ dáy” trong trường.

Do đó Vương Khang Dân khi ở trong hoa viên mới thốt lên hai chữ “vớ vẩn”

Hắn là ai chứ? Tốt xấu gì cũng đã sống cuộc sống đạo sĩ một thời gian.

Có lẽ là do cơn ác mộng khi nãy nên khiến trong lòng Vương Khang Dân có chút bối rối.

Ngay lập tức hắn kéo ba lô tới rồi lấy từ trong ba lô ra một quyển sách. Tất cả những trang trong sách này đều có vẽ các hình ảnh kỳ quái, hơn nữa còn có thêm chú thích, thoạt nhìn dường như là bút ký của ai đó.

Vương Khang Dân nằm ở trên giường, tay không ngừng lật

Lật tới trang thứ mười và đọc chú thích trong đó: “Bài Âm Phù, có khả năng ngăn cản âm hồn, hiệu lực ba tháng.”

Vương Khang Dân cười cười hài lòng, sau đó lấy ra một cây bút lông, một hộp chu sa và một lá bùa từ trong ba lô ra. Tiếp đó hắn cẩn thận chiếu theo hình vẽ trong cuốn sách mà vẽ lên tấm bùa.

Vẽ xong, hắn dùng hai ngón giữa và trở đồng thời kẹp lá bùa, các ngón tay còn lại kết thành một hình ảnh cổ quái. Động tác này Vương Khang Dân duy trì khoảng một phút, trán hắn đã lấm tấm mồ hôi.

“Tật!”

Vương Khang Dân chợt quát một tiếng, nếu là có người đang ở bên cạnh bị hắn quát như vậy thì dù không có bệnh tim cũng có thể bị bệnh nặng a, còn nếu mà có bệnh thì trực tiếp đi đầu thai luôn quá.

Buông lá bùa ra, lúc này nhìn hai mặt của lá bùa dường như là đã được vẽ hai mặt trước đó chứ không phải một mặt.

Đưa tay lên quạt mồ hôi trên trán, sau đó hắn cẩn thận nhét lá bùa vào dưới gối.

Làm xong mọi chuyện thì Vương Khang Dân mới tiếp tục nằm xuống nhắm mắt lại.

Không lâu sau có tiếng thở gấp của người cùng tiếng chìa khóa đang gấp gấp mở cửa phòng của Vương Khang Dân. Tiếng chìa khóa va vào cửa nghe rất dồn dập làm Vương Khang Dân tỉnh giấc.

“Ai đó? Vào phòng ngủ cũng đâu cần gấp gấp như vậy, bộ đi nhà cầu sao mà gấp thế?”

Vương Khang Dân mở to hai mắt nhìn về phía cửa, mắng to.

Người mở cửa dường như rất bối rối nên sử dụng sai chìa khóa, do đó hắn ở ngoài cửa một hồi lâu mới mở được cửa tiến vào.

Cửa mở, Vương Khang Dân nhìn thấy dung mạo của đối phương, tóc nhuộm vàng, khuôn mặt nhìn rất quen, tựa hồ đã gặp ở đâu.

Đối phương đóng mạnh cửa lại nghe một cái “ầm”, sau đó tựa lưng vào cửa thở hào hển không ngừng.

Vương Khang Dân nhìn đối phương không chớp mắt, rốt cục cũng nhớ được tên của đối phương : “Tà Phong?”

Tà Phong vẻ mặt nhất thời tái nhợt, mặt hầu như không còn chút máu, bộ dáng khoa trương lúc trước đã mất đi.

“Ai..... ai! Ra mặt đi!” Tà Phong cố hết sức hô lên.

“Anh làm gì đó? Tôi đang ở đây nè!” Vương Khang Dân nằm ở trên giường hướng Tà Phong vẫy vẫy tay.

Có lẽ là do Tà Phong quá mức bối rối, khi bước vào căn bản cũng không chú ý đến Vương Khang Dân đang nằm ở giường trên. Lúc này Vương Khang Dân hướng hân vẫy vẫy tay, ra hiệu trong phòng có người.

Tà Phong thở phào nhẹ nhõm, cả người nằm úp xuống mặt đất.

Khi Tà Phong tỉnh lại thì đã là 8 giờ tối.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Dương Hoàn Kiệt quay về Tà Phong đang nằm trên giường hỏi.

Tà Phong lúc này rất tỉnh táo, thản nhiên đáp: “Chết rồi.”

“Á, mẹ kiếp! Sao lại có xác con gián trong canh thế này” Vương Khang Dân đang uống canh đột nhiên thét lên

Cao Kiện đi tới bên người Vương Khang Dân, cúi người nhìn vào con gián trong chén rồi nói: “Cũng may còn nguyên, nêu ăn vào nữa con thì thảm rồi”

“Cũng không có gì khác nhau cả! Canh tôi cũng đã uống rồi” Bộ dáng Vương Khang Dân lúc này sắp sửa muốn ói.

Dương Hoàn Kiệt đang hỏi Tà Phong lại bị sự ồn ào của hai người phá rối. “Đừng ồn nữa, uống cũng uống rồi, gián cũng có dinh dưỡng lắm đấy” Lời này của Dương Hoàn Kiệt kỳ thật là cố ý, mục đích chính là

Vương Khang Dân nghe xong thầm mắng hân ác tâm, sau đó lao ra khỏi phòng đi ói.

“Cao Kiện, người đi xem hân, thuận tiện lấy khăn này cho hân lau mặt” Dương Hoàn Kiệt đưa cho Cao Kiện một cái khăn.

Sau khi Cao Kiện rời đi, Dương Hoàn Kiệt đẩy đẩy gọng kính vàng của hân: “Tốt rồi, rốt cục cũng yên tĩnh”, sau đó nói với Tà Phong: “Kể một chút xem rốt cuộc là chuyện gì đã phát sinh?”

Ngay khi Tà Phong đăng ký làm thủ tục nhập học xong định trở về thì chú Tần chở hân ngang qua khu lầu giảng dạy cũ hướng cửa bắc của trường rời khỏi, nhưng không ngờ rằng...

Khi xe tiến vào khu vực của khu lầu giảng dạy cũ, đang muốn quẹo cua thì bỗng nhiên lại húc vào tường. Cũng may mấn là tốc độ của xe không nhanh lắm cho nên Tà Phong chỉ cảm thấy được chiếc xe hơi rung, cũng không có bị thương.

Kỹ thuật lái xe của chú Tần rất chuyên nghiệp, nếu không thì cũng sẽ không giao cho ông lái chiếc Rolls Royce này rồi.

Từ kính chiếu hậu ở giữa, Tà Phong nhìn thấy nửa gương mặt của chú Tần, tái nhợt

Những người phục vụ trong gia đình Tà Phong, tất cả đều kiểm tra sức khỏe định kỳ, người không khỏe mạnh sẽ không được giữ lại. Tuy nhiên về mặt của chú Tần lúc này lại tái nhợt.

“Chú Tần, làm sao vậy?” Tà Phong lo lắng hỏi.

“Ha ha ha ha!” Chú Tần đột nhiên lại cất tiếng cười to và giơ tay múa loạn, trong kính hậu gương mặt của chú Tần hiển lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi.

“Chú Tần!”

“Ha ha, mau hắc hắc hắc, thiếu gia mau... chạy đi, ha ha ha!” Chú Tần nói xong những lời này rồi cũng ngừng cười.

Tà Phong ngồi ở ghế phía sau đưa tay sờ mũi chú Tần, không còn thở nữa...

Đã chết!

Tà Phong căn bản không thể tin một người tài xế chuyên nghiệp, luôn luôn cẩn thận như chú Tần lại lạc tay lái. Hơn nữa rõ ràng thân thể còn đang khỏe mạnh, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, hơn nữa còn cười đến chết.

Điều này làm cho hắn không cách nào tiếp nhận tất cả mọi việc đều quá bất thường.

Bản năng của loài người, khi có chuyện làm mình không cách nào tiếp nhận thì sẽ sinh ra sợ hãi hoặc các loại tâm tình bất an.

Lúc này trong đầu của Tà Phong là một mảnh hỗn loạn, hắn nắm chặt chìa phòng C418 trong tay, mở cửa xe rồi không ngừng chạy đi..... Khu lầu giảng dạy cũ này nằm cách ký túc xá rất xa, nếu không có tín niệm “đào mệnh (chạy giữ mạng)” cầm cự trong lòng thì một người đại thiếu gia như Tà Phong căn bản không có khả năng chạy được đoạn đường xa như thế. Cho đến khi tiến vào phòng ngủ, nhìn thấy được Vương Khang Dân thì thần kinh bị buộc chặt của hắn mới được thả lỏng.

Dương Hoành Kiệt cầm giấy viết ghi lại tỉ mỉ tất cả các chi tiết, bút trong tay phải của hắn không chuyển động.....

“Cười lớn, sắc mặt tái nhợt, sợ hãi.” Cây bút trong tay lại viết ra mấy từ, trong mắt Dương Hoành Kiệt thì đây là trọng điểm.

Khi sợ hãi sẽ làm người ta có sắc mặt tái nhợt, nhưng tại sao lại cười?

Vì khi cười sẽ làm mặt người ta đỏ lên, tuy nhiên tại sao người cười lại có sắc mặt không còn chút máu?

Dương Hoành Kiệt mỉm cười lấy bút khoanh lại mấy chữ: “Đây là nghi điểm.”, xong nhìn Tà Phong hỏi tiếp: “Cậu mang tôi đến hiện trường nhìn một chút được không?”

Tà Phong không ngừng lắc đầu, tỏ vẻ không đáp ứng.

Dương Hoành Kiệt đọc qua sách tâm lý học nên hiểu được Tà Phong do bởi sợ hãi nên mới như vậy. Phần lớn sự sợ hãi của loài người đến từ việc nhìn thấy một sự vật kinh khủng hoặc là nhìn thấy một chuyện không hiểu biết gì đó.

Hiển nhiên Tà Phong thuộc về loại người sau, nguyên nhân chính là: cái chết ly kỳ của chú Tần.

“Không cần lo lắng, tôi hoài nghi chú Tần của cậu đã trúng một loại độc được khiến cho bật cười. Bởi vì ông ta phát hiện ra bản thân trúng độc nên mới sợ hãi và có sắc mặt tái nhợt như thế.” Dương Hoành Kiệt giải thích.

Tà Phong gật đầu rồi cùng Dương Hoành Kiệt rời khỏi ký túc xá.

Nhưng cái Tà Phong không biết chính là Dương Hoành Kiệt đang lừa hắn. Nếu là trúng độc thân vong thì chú Tần tuyệt đối sẽ không bảo Tà Phong mau chóng rời đi mà là sẽ bảo Tà Phong đi điện thoại gọi cấp cứu

Lúc này Vương Khang Dân đang cùng Cao Kiện ở trong nhà vệ sinh, không biết Dương Hoành Kiệt cùng Tà Phong đã đi tới khu lầu giảng dạy quý dị. Bản thân Dương Hoành Kiệt cũng không biết là hắn đang đi vào vùng đất của sự chết chóc.....

3. Q.1 - Chương 3: Lại Muốn Cứng Nữa

“Ói xong chưa?” Cao Kiện dùng cái giọng lạnh lùng của hấn ở ngoài nhà vệ sinh hỏi.

“Ọc...ọc” Vương Khang Dận dùng tiếng ỏi đáp lại hấn.

Cao Kiện lúc này có thể tưởng tượng ra cảnh tượng trong nhà vệ sinh, sau đó hấn nhìn thời gian trên điện thoại di động thì thấy Vương Khang Dận đã ở trong nhà vệ sinh ỏi được hai mươi phút rồi.

“Không biết hấn có ỏi luôn cả bao tử ra hay không?” Cao Kiện bước vào rồi đi tới bồn rửa tay, sau đó xoa xoa mặt và sửa sang tóc một chút, tiếp đó hấn nhẹ răng ở trước gương.

Vương Khang Dận ỏi xong đứng dựa vào bên tường, u oán nói: “Đại ca à, sau này đừng mua mấy thứ đồ có gián nữa nhé”

Cao Kiện xấu hổ cười cười: “Được rồi, được rồi, gián cũng có dinh dưỡng rất nhiều mà”

Hấn chưa kịp nghĩ đã thuận miệng nói lời không nên nói nên đã đưa tới một bi kịch.

Đợi Vương Khang Dận rửa và lau mặt xong, Cao Kiện dìu Vương Khang Dận về phòng. Hai người cũng không hề để ý đến việc Dương Hoàn Kiệt và Tà Phong đi đâu.

“Cậu vừa mới nói gián có dinh dưỡng rất nhiều phải không?” Về mặt Vương Khang Dận bất thiện, trừng mắt nhìn Cao Kiện.

“À, à hình như đúng là thế.” Cao Kiện cười khúc khích đáp.

“Ông đây cho người ném thử” Vương Khang Dận chụp lấy con gián trong chén và dùng tốc độ sét đánh nhét con vật vào miệng Cao Kiện.

Cao Kiện cũng không biết vì sao, có lẽ ma quỷ xui khiến nên hấn nuốt nước bọt một cái... một cảm giác có vật thể chui qua cổ họng

“Vật gì vậy?” Cao Kiện hỏi.

“Là vật rất có dinh dưỡng!” Vương Khang Dận vừa nằm xuống giường của Cao Kiện vừa trả lời.

Cao Kiện tựa hồ ý thức được là gián nên đảo mắt nhìn vào trong cái chén.

Quả nhiên là nó rồi!

“Ọc ọc...!” Trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng ỏi ghê rợn của Cao Kiện.

oOo

Dương Hoàn Kiệt lúc này cười “con chiến mã hai chân” chở Tà Phong hướng về nơi phát sinh chuyện, hấn nhất định cũng không biết người trong nhà vệ sinh đã đổi vai rồi.

Một lát sau, một chiếc xe Rolls Royce màu đen bóng hiện ra trước mắt.

Tà Phong không đợi Dương Hoàn Kiệt dừng xe lại liền nhảy xuống xe: “Không có khả năng, nó hấn phải đang nằm ở khu lầu giảng dạy chứ?” Tà Phong chỉ vào chiếc Rolls Royce hô lên.

Dương Hoàn Kiệt lúc này cũng đang nghi hoặc, dựa theo lời của Tà Phong thì chiếc xe kia hấn là phải nằm ở trong khu lầu giảng dạy cũ, tuy nhiên bây giờ tại sao lại nằm ở bên ngoài khu giảng dạy?

Cửa xe phía sau đã đóng lại, Tà Phong lúc đó cuống quýt rời đi sẽ không có khả năng nhớ kỹ là đã đóng cửa hay chưa. Rốt cuộc là tại sao? Xe thì đậu ở nơi khác, hơn nữa cửa xe cũng bị đóng chặt lại. Nếu là do gió thổi thì cửa xe cũng sẽ không đóng chặt như vậy, hơn nữa bây giờ khí trời cũng không có gió lớn.

Nếu như có người khác phát hiện và đóng lại cửa xe thì hấn người đó đã báo cảnh sát rồi, tuy nhiên bây giờ ở chung quanh không có bất luận kẻ nào.

Dương Hoàn Kiệt đưa đầu sát vào cửa kính xe quan sát chú Tần đang ngồi đó. Hai tay của chú Tần buông thõng ra hai bên, đầu ngửa ra sau, trong miệng có thể nhìn thấy một chút vật thể màu trắng, hấn là bọt

mép. Khuôn mặt rất vắn vẹo, nhìn thì thấy được đó là do sợ hãi, còn đôi mắt thì trừng nhìn thẳng về phía trước.

“Trừng mắt nhìn thẳng về phía trước.” Dương Hoành Kiệt nói thầm để suy nghĩ, một con người đang ở trong tình huống nào mà có thể trừng đôi mắt nhìn thẳng về phía trước như thế.

Nếu là đột ngột tử vong thì hẳn là đôi mắt phải trắng dã.

Nếu là cười chết thì hẳn là phải từ từ nhắm hai mắt lại hoặc mở to đôi mắt.

Lúc này Dương Hoành Kiệt càng thêm xác định rằng nguyên nhân dẫn đến cái chết tuyệt đối không phải là cười mà chết!

“Trừng mắt, hẳn là khi chết không cam lòng... nếu là không cam lòng thì tại sao lại cười?” Dương Hoành Kiệt tay vịn cằm suy tư.

“Thế nào? Có phát hiện ra gì không?” Tà Phong đứng một bên hỏi.

“Rất khó phán đoán, theo tôi thấy trước tiên nên báo cảnh sát. Loại xe này của cậu rất đắt tiền nên cũng có rất ít người dám tới gần, hơn nữa ở vùng phụ cận của khu lầu giảng dạy lại không ai đi qua, như vậy thì trừ khi thi thể thối rữa bốc mùi, nếu không thì phỏng chừng vĩnh viễn sẽ không có ai phát hiện” Sau đó Dương Hoành Kiệt lắc đầu, trong lòng tự giễu: “Chuyện này là chuyện của cảnh sát, ta đến đây làm chi, đúng là lòng hiếu kỳ gây tai họa mà”

Khi cảnh sát tới nơi thì đã là 9 giờ đêm. Hiệu trưởng tự mình ra mặt đuổi đám đông sinh viên vây quanh, kể cả Tà Phong và Dương Hoành Kiệt.

“Các sinh viên không hiểu chuyện, các anh hãy giải quyết đi” Hiệu trưởng hơi cúi người nói.

Cảnh sát bắt đầu làm việc, tuy nhiên trong mắt của hiệu trưởng dường như hiện lên cái gì đó, ở một bên lạnh nhạt đứng nhìn.

Ngay sau khi cảnh sát kiểm tra toàn bộ bên ngoài chiếc xe thì một gã cảnh sát viên đeo găng tay mở cửa xe.

Thi thể của chú Tần đột nhiên ngã vào người gã cảnh sát làm hắn ngã xuống đất, cái xác nằm bên trên.

“Cứu mạng...” Đây là tiếng cuối cùng của gã cảnh sát.

Lúc này cả đám người đại biểu cho pháp luật, công lý và chánh nghĩa, không có một ai dám can đảm tiến lên kéo thi thể của chú Tần ra.

Người có mặt tại hiện trường mặt ai cũng cứng đờ, ngoại trừ hiệu trưởng ...

Lúc này nhìn hiệu trưởng dị thường quý dị, khuôn mặt còn mang theo một tia tươi cười khinh miệt, bất quá không có ai nhận thấy được vì ánh mắt của người nào cũng nhìn chăm chăm vào thi thể của chú Tần cùng gã cảnh sát kia.

“Lo lắng làm gì!” Đội trưởng quay về một gã cảnh sát viên khác đập hắn một cái bảo: “Tiến lên”

Gã cảnh sát viên bị đội trưởng bắt thành linh đập một cước chúi ngã trên mặt đất, hắn từ từ đứng dậy, trong lòng mang theo tâm tình phức tạp.

Có lẽ là do sợ hãi đội trưởng ở phía sau và do tâm tình không ổn định nên gã cảnh sát viên móc súng ra rồi chĩa vào thi thể chú Tần mà bắn, cây súng lục sản xuất năm 92 không ngừng phát ra hỏa quang hoa lệ

Cho đến khi bắn hết đạn thì gã cảnh sát vẫn cứ liên tục bóp cò.

“Đồ khốn, đang làm gì vậy hả? ” Đội trưởng tiến lên đẩy hắn một cái ngã nhào.

Đội trưởng cảnh sát quả không hổ là đội trưởng, sau một khắc đã dàn xếp mấy người cảnh sát viên khác dùng gậy đẩy thi thể của chú Tần ra.

Tiếng súng khi nãy rất nhanh đã truyền vào tai của những sinh viên chưa bỏ đi xa, đương nhiên trong đó cũng có hai người Dương Hoành Kiệt.

Khi hai người bọn hắn đi trở lại hiện trường thì đúng lúc nhìn thấy cảnh sát đang sử dụng gậy đẩy thi thể chú Tần.

Thi thể chú Tần bị đẩy ra, nằm ngửa mặt lên trời. Trong lỗ mũi và miệng của chú Tần đang có những con côn trùng màu trắng (bạch trùng) lớn khoảng ngón tay cái đang bò lúc nhúc. Tuy nhiên gã cảnh sát viên bị đè thì vị trí ngực trái của hắn đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Có một số con bạch trùng đang cố sức bò đến vết thương trước ngực.

“Nhanh! Mau đốt đi!” Đội trưởng vội vàng hô lên.

Một đêm này nhất định là một đêm không tầm thường.

Trong trường đại học bốc lên một đám cháy lớn. Trong đám lửa không ngừng phát ra tiếng nổ lộp bộp to lớn.

Đêm nay, vào 11 giờ trường cũng chưa tắt hết điện như trước. Chuyện có người chết trong trường đang được các sinh viên truyền bá.

Trong phòng của hiệu trưởng.

“Chú à, như vậy có được không? Cứ để các sinh viên tuyên truyền ...” Một cô gái tóc dài xinh đẹp đang ngồi tại salon, hỏi hiệu trưởng.

Hiệu trưởng giơ tay lên, ý bảo cô ta đừng nói thêm gì nữa: “Không sao, chú tự có sắp xếp”

Phòng C418.

Vương Khang Dân và Cao Kiện hai người đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau. Còn Tà Phong thì ngồi thất thần ở một bên.

Vài phút sau, Dương Hoành Kiệt đi vào phòng rồi rót một ly nước, hớp một hớp, trừng mắt nhìn hai người nói: “Đừng trừng mắt nữa, coi chừng chúng rót ra bây giờ”

Vương Khang Dân nhìn về phía Dương Hoành Kiệt, ánh mắt vẫn như cũ. Đôi mắt trừng lớn của hắn làm cho Dương Hoành Kiệt cảm thấy rất không được tự nhiên: “Tôi khuyên các cậu đừng làm vậy nữa mà cậu còn trừng mắt nhìn tôi là sao?”

“Mặt cứng hết cả rồi, à cậu đang nói gì thế?” Vương Khang Dân xoa xoa gương mặt cứng đờ của mình hỏi.

Dương Hoành Kiệt nghe xong, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất: “Cứng à ... xem như các cậu giỏi, rót cục các cậu đã trừng mắt như vậy bao lâu rồi hả? Tôi nhớ là từ khi tôi rời khỏi phòng.... Thành thật mà nói thì mấy con trùng đó thật là tởm quá”

Trước khi Dương Hoành Kiệt rời khỏi phòng thì hắn đã nhìn thấy hai người trừng mắt nhìn nhau, dường như hận không được ăn tươi nuốt sống đối phương, khi đó nhân tiện hắn cũng đem chuyện của chú Tần kể một lần.

“Thì cũng là trùng thôi, sau này cứ đem theo thuốc diệt trùng là được.” Vương Khang Dân vẫn đang xoa xoa mặt hắn như cũ.

Dương Hoành Kiệt liếc mắt nhìn Cao Kiện, phát hiện Cao Kiện vẫn trừng mắt như cũ nhìn Vương Khang Dân: “Cao Kiện, đừng trừng mắt nữa, mắt lồi ra mấy tấc rồi kìa”

“Khò...” Cao Kiện nhất thời ngáy một cái.

“Bụp” “Mẹ kiếp!”

Tiếng ngã xuống đất của Dương Hoành Kiệt vang lên. Tiếng thứ hai tự nhiên là tiếng chửi thề của hắn.

“Thật chịu không nổi, không ngờ lại gặp cái tên ngu mà cũng mở to mắt, con mẹ nó thật xúi quẩy” Dương Hoành Kiệt đứng lên đưa tay phủ bụi trên quần áo, miệng vẫn mắng, căn bản không thèm để ý Cao Kiện đang ngủ hay thức.

Đột nhiên, Tà Phong đứng lên, hơn nữa còn đứng rất thẳng.

Dương Hoành Kiệt lại một lần nữa bị hù dọa, bất quá lần này còn tốt vẫn còn chưa ngã. Dương Hoành Kiệt bị ba người kích thích đến nỗi sắp hỏng mất tinh thần. Hắn phát hiện cái kiến thức về tâm lý học của hắn tại đây chẳng có tác dụng gì cả.

“Ta hối hận quá! Sao lại sơ sót không đọc quyển “Phân Tích Tâm Lý Học Của Người Bất Bình Thường” cơ chứ” Dương Hoành Kiệt miệt mài lầm bầm.

“Ai là người bất bình thường hả?” Tà Phong lấy giọng đại thiếu gia hỏi.

Lời của đại thiếu gia cũng không làm cho Dương Hoành Kiệt khó chịu. Lúc này trong lòng hắn thầm than thở: “Rốt cuộc cũng khôi phục lại bình thường rồi”

“Có điện thoại di động không? Tôi muốn gọi điện về nhà, vốn hôm nay tôi phải về nhà” Giọng Tà Phong không có chút ý nào nhờ vả mượn đồ, ngược lại cứ như là ra lệnh.

Vương Khang Dân đối với lời của Cao Kiện rất không hài lòng cho nên làm ra bộ dáng không nghe thấy. Dương Hoành Kiệt trong lòng hiểu được Tà Phong nói như vậy là đã rất khách khí rồi. Một người đại thiếu gia giàu có như hắn, từ nhỏ đã có người phục vụ từ A đến Z rồi nên có thái độ này cũng là tự nhiên thôi.

Dương Hoành Kiệt móc điện thoại di động từ túi ra đưa cho Tà Phong.

“Cám ơn.” Giọng nói của Tà Phong cứng nhắc, có thể thấy hắn không có thói quen nói cảm ơn với người khác.

Tà Phong đi ra ngoài gọi điện. Về mặt Vương Khang Dân lúc này rất khinh thường, tức giận nói: “Có tiền hay lắm sao! Đã đăng ký ở ký túc xá rồi mà còn về nhà, người có tiền thật là phiền toái! Bộ nơi này tệ hại lắm sao? Không biết đầu óc hắn có bị sao không nữa?”

“Quên đi, cuộc sống của hắn từ nhỏ đã khác với chúng ta rồi” Dương Hoành Kiệt vỗ vỗ vai Vương Khang Dân, ý bảo hắn đừng nóng.

Tà Phong sau khi gọi xong trở vào, tay phải cầm di động của Dương Hoành Kiệt, phía dưới điện thoại có tờ một trăm đồng, đưa cho Dương Hoành Kiệt.

Dương Hoành Kiệt cầm lấy điện thoại: “Cảm ơn, cậu thu tiền lại đi”

“Anh đã giúp tôi nhiều, tôi phải cảm tạ anh mới đúng đạo” Tà Phong lại đẩy tờ một trăm cho Dương Hoành Kiệt.

Vương Khang Dân vốn đối với thái độ của Tà Phong rất khó chịu nên ở một bên lạnh lùng hừ một tiếng, quát: “Có tiền cũng đâu phải là có tất cả, coi chừng bị bắt cóc tống tiền đó”

“Cậu đấy! Nói chuyện phải chú ý suy nghĩ nhé!” Tà Phong mặc dù là đại thiếu gia nhưng cũng không phải là ngu ngốc, hắn hiểu được Vương Khang Dân đang đùa cợt hắn.

“Chú ý cái gì? Người cho rằng người có tiền thì chính là hoàng đế chắc?”

Dương Hoành Kiệt thấy hai người trừng mắt nhìn nhau, trong lòng thầm hô to: “Không xong! Mặt Vương Khang Dân lại muốn cứng nữa rồi ...”

4. Q.1 - Chương 4: Một Con Gián Dẫn Đến Máu Chảy Đây

Ba giờ sáng, xa xa nhìn lại, trong ký túc xá của trường, chỉ có đèn cháy sáng mà chẳng có một bóng người. Đêm nay, người dám tắt đèn mà ngủ hầu như không có ai. Chuyện cái chết quỷ dị của hai người trong trường đã được truyền bá hoàn toàn.

Phòng C418.

Cao Kiện vẫn ngồi trên giường của hắn tròng mắt ngáy to. Tà Phong đại thiếu gia thì đã an giấc. Vương Khang Dân nhìn như đang nằm ngủ, nhưng thực chất là khép hờ mắt tu luyện. Chỉ còn lại duy nhất Dương Hoành Kiệt không ở trên giường, hắn bây giờ đang ngồi ở tại bàn, cây bút trong tay không ngừng ngo ngoáy.

Hắn nhìn vào ghi chép chi tiết của mình trên giấy, khi thì nhắm mắt tự hỏi, khi thì hạ bút phân tích.

Vương Khang Dân nằm trên giường thở ra một hơi thật dài. Một lát sau mới đứng dậy phóng xuống giường.

“Thức rồi à?” Dương Hoành Kiệt vẫn như cũ nhìn vào trang giấy ghi chép của hắn, đầu cũng không quay lại, hỏi.

“Ừ, ngủ không được. Đèn sáng quá.”

Vương Khang Dân nhìn thấy Cao Kiện vẫn tròng mắt như cũ liền tiến đến đẩy đẩy hắn: “Thức, thức, mở to mắt ngủ có hại ắt lắm đó”

Cao Kiện lúc này hai mắt vô thần, hơn nữa còn đầy tơ máu. Có lẽ là đã tỉnh giấc, tay phải của hắn giơ lên, dường như là muốn dụi hai mắt của mình.

Vương Khang Dân vội chặn tay của Cao Kiện: “Đừng dụi mắt”

Dương Hoành Kiệt dùng tay xoa xoa huyệt Thái Dương, sau đó móc từ trong túi ra một chai thuốc nhỏ mắt rồi đi tới bên Cao Kiện: “Đừng nhúc nhích, tôi giúp cậu nhỏ mắt”, sau đó tay trái cầm lấy tóc của Cao Kiện, rất bạo lực kéo đầu ngửa về sau.

“Rắc!” Mặc dù một tiếng rắc vang lên nhưng gương mặt cứng ngắt của Cao Kiện không tỏ vẻ đau đớn gì.

“Mắt đã đỡ hơn chưa?” Dương Hoành Kiệt nhỏ mắt tốc độ rất nhanh, lời vừa nói xong thì hai giọt nước thuốc đã rơi vào hai mắt Cao Kiện.

“Đèn tắt hết rồi lấy gì mà thấy” Cao Kiện còn chưa ý thức được hai mắt của hắn có vấn đề.

Nghe Cao Kiện nói vậy, Dương Hoành Kiệt liền chau mày: “Là tôi không tốt, đáng lẽ không nên đánh thức cậu” Giọng Dương Hoành Kiệt rất nhỏ nhẹ, có thể thấy trong lòng của hắn đang thật sự không tốt lắm, hắn là đang tự trách mình. Tay phải của hắn nắm chặt mép giường, dường như là để phát tiết mọi sự trong lòng, bởi vì quá dùng nên các đốt ngón tay có chút trắng bệch.

Dương Hoành Kiệt và Cao Kiện biết nhau từ những năm học trung học, cảm tình của bọn họ có thể nói là so với anh em ruột còn thân thiết hơn. Bây giờ hai mắt của Cao Kiện...

“Không có việc gì đâu, đừng lo lắng.” Vương Khang Dân hiểu được tâm tình hiện tại của Dương Hoành Kiệt, vỗ vỗ vai hắn: “Tôi có biện pháp, hãy để tôi xem anh ta nào”

Mặc dù Vương Khang Dân nói rất mơ hồ nhưng Dương Hoành Kiệt rất thông minh, nhất thời liền hiểu được ý tứ của Vương Khang Dân. Hắn ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng vào Vương Khang Dân, tựa hồ hô to: “Cậu nhất định phải giúp cậu ta trở lại bình thường”

Vương Khang Dân gật đầu, sau đó hai tay đặt lên hai vai của Cao Kiện.

Dương Hoành Kiệt đứng ở một bên nhìn chằm chằm vào hai mắt của Cao Kiện, hy vọng hai mắt của hắn có thể khôi phục lại thần thái như trước.

Khi Vương Khang Dân đặt hai tay lên vai Cao Kiện thì hắn dường như muốn mở miệng hỏi cái gì nhưng lại phát hiện ra mình không thể khống chế thân thể nữa, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Chỉ trong chốc lát, hắn cảm thấy được một luồng khí lưu nóng rực từ hai vai tiến vào cơ thể của mình, nó tựa như một con chuột đang không ngừng chạy khắp trong thân. Hắn cảm thấy ý thức tựa hồ bị lấy đi khỏi thân thể...

“Rầm!”

Khi Vương Khang Dân buông tay ra thì Cao Kiện ngã ngửa ra sau, cái ót của hắn tiếp xúc rất thân mật với giường.

“Xiin lỗi, xin lỗi!” Vương Khang Dân đỡ Cao Kiện dậy, giúp hắn xoa đầu. Trước khi Vương Khang Dân buông tay ra cũng quên rằng giường trong ký túc xá được làm rất chắc chắn để dành cho nhiều khóa sinh viên, nó được làm từ khung thép và gỗ dày, do đó cú đập của Cao Kiện không phải là nhẹ.

Dương Hoành Kiệt thấy Cao Kiện va chạm mạnh như vậy cũng không có tỉnh lại, liền hỏi Vương Khang Dân: “Cậu làm gì thế?” Giọng của hắn có vẻ rất sanh ngạnh, giống như là bức cung tội phạm vậy.

“Không có việc gì, do huyết mạch của Cao Kiện không thông mà thôi, bây giờ cậu ta đang ngủ” Vương Khang Dân nói rất hàm hồ nhưng là trong ánh mắt tràn ngập sự thành khẩn khiến kẻ khác không muốn tin cũng phải tin lời hắn.

Dương Hoành Kiệt không nói gì thêm, chỉ bước tới ngồi trên giường của Cao Kiện và nhìn hắn.

Vương Khang Dân rất thức thời liền rời khỏi giường. Hắn nhún vai, vừa định phóng lên trên giường của mình thì ánh mắt liền nhìn thấy tờ giấy ghi chép của Dương Hoành Kiệt. Sau đó hắn tiến tới ngồi xuống ghế và bắt đầu đọc.

Khi mặt trời mang theo ánh dương sáng lạn của nó chiếu khắp đại địa thì trong trường cũng đã tràn ngập sức sống.

Tại thao trường có nhiều sinh viên đang chơi bóng rổ. Bởi vì thao trường nằm đối diện ký túc xá nữ nên những nam sinh viên đang chơi này cố gắng phát huy ra mười hai thành công lực của mình, hy vọng có thể có được sự quan tâm của một nữ sinh viên nào đó.

Có lẽ là do ánh mặt trời chiếu vào nên làm cho Tà Phong đang nằm ở phía giường trên Cao Kiện mở mắt thức giấc. Hắn có thói quen khi thức giấc thì ngồi ở mép giường, sau đó cúi xuống tìm giày của mình.

“A.. a...a!”

Trong ký túc xá nam quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của Tà Phong. Cao Kiện dụi mắt tỉnh lại, hàm hồ nói: “Ai mới sáng sớm mà ồn ào thế?” Nhìn rõ ràng thì thấy Tà Phong đang nằm úp hình chữ bát trên mặt đất.

Tà Phong là một đại thiếu gia, bình thường ngủ ở nhà đều là ngủ trên giường lớn rộng, hơn nữa cách mặt đất cũng không cao. Nếu ngồi ở mép giường thì hai chân sẽ gần như chạm đất.

Hắn có một thói quen mỗi ngày khi rời giường ở nhà chính là ngồi ở mép giường, sau đó bước xuống giường rồi mang giày vào, tiếp đó ra khỏi phòng để cho người phục vụ bữa sáng.

Buổi sáng hôm nay hắn cũng như thường lệ ngồi ở mép giường nhưng hắn hoàn toàn quên là bản thân hắn đang ở trong ký túc xá, chưa kịp nhìn rõ đã theo thói quen bước xuống...

Khi hắn rơi xuống thì mới cảm giác được hai chân đang ở trong khoảng không, tiếp đó hét thảm một tiếng rồi té nằm úp trên đất.

Tất cả chỉ phát sinh trong một thời gian rất ngắn, Cao Kiện có thể nói là nhân chứng mục kích, một tiếng cười to đánh thức Dương Hoành Kiệt bên người cùng với Vương Khang Dân đang ngủ gục trên bàn.

“Ha ha ha ha!” Trong phòng C418 truyền ra từng trận cười to vang.

“Ai vậy, đừng làm ồn nữa, không cho người khác ngủ à!” Một giọng nói Vương Khang Dân quen thuộc từ bên phòng C419 kể bên truyền đến, đúng là Hoàng Hiếu Bân.

Ba người nghe tiếng liền giảm nhỏ tiếng cười.

Tà Phong tựa hồ té quá đau nên miệng rống to: “Người đâu? Các người còn đứng nhìn sao? Mau đỡ ta đứng lên”

“Nơi này là trường học, không phải là nhà của cậu” Vương Khang Dân đối với tính tình của Tà Phong đại thiếu gia cảm thấy rất khó chịu, nói.

Vương Khang Dân cùng Tà Phong lại bốn mắt trừng nhau...

Dương Hoàn Kiệt nhìn thấy hai mắt của Cao Kiện đã khôi phục lại thần thái như trước, tảng đá nặng trong lòng rốt cuộc cũng bỏ xuống.

“Là ai? Ai làm?” Tiếng nói lớn của Hoàng Hiểu Bản lại truyền đến.

Bốn người nghe xong liền rùng mình, sau đó quên cả mang giày chạy chân không hướng về phòng C419.

Bốn người lúc này đều rất kinh ngạc bởi vì thật không ngờ hành động của bốn người hoàn toàn nhất trí với nhau, tựa hồ sống chung cùng một phòng cũng không phải là trùng hợp mà là do vận mệnh đã an bài.

Khi bốn người chạy đến thì phát hiện trong phòng C419 không có người nào, hơn nữa trong phòng căn bản không có hiện tượng gì bất thường xuất hiện. Ngay khi bốn người cảm thấy nghi hoặc thì trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng của Hoàng Hiểu Bản.

“Các cậu mau đến đây xem! Không biết là ai, con mẹ nó, lại ói ra nhiều như vậy đồ xú uế, thật tức chết mà” Hoàng Hiểu Bản vốn đã rất bất mãn vì phòng nằm cạnh nhà vệ sinh, bây giờ trong nhà vệ sinh lại còn tràn ngập mấy đồ dơ dáy, lúc này Hoàng Hiểu Bản tức giận đến nổi người như phát hỏa.

Ngoại trừ Tà Phong, mặt của ba người còn lại có vẻ rất xấu hổ. Trong lúc nhất thời bầu không khí có vẻ rất trầm mặc.

“Khực...” Dương Hoàn Kiệt ho khan một tiếng, phá tan bầu không khí trầm mặc: “Tôi đi rửa mặt.”, sau đó cũng không quay đầu lại, vội vã rời đi.

Tà Phong cũng xoay người rời đi, hơn nữa còn lưu lại một câu: “Các cậu tự mình tạo nghiệt thì hãy tự giải quyết”

Hoàng Hiểu Bản nghe xong, sắc mặt hơi đổi.

“Chuyện này... ngày hôm qua tôi ăn phải con gián, cho nên” Cao Kiện nói mới một nửa thì khuôn mặt đẹp đẽ của hắn đã nhận được một cú đấm thép.

“Thật xin lỗi, là do tôi quá xúc động” Hoàng Hiểu Bản lúc này lửa giận đã nguôi, dù sao ra tay đánh người là không phải, cần phải xin lỗi.

Cao Kiện vừa định phát tác nhưng đối phương đã nói xin lỗi nên chỉ có thể ưỡn khuỷu chỉ vào Vương Khang Dân nói: “Người ói cũng đâu phải một mình tôi, người thứ nhất ói chính là cậu ấy, tại sao người bị đánh lại là chỉ có tôi cơ chứ? Thật bất công”

“Đừng chỉ vào tôi... tôi vô tội” Vương Khang Dân mặc dù ngoài miệng nói mình vô tội nhưng giọng của hắn nghe ra dường như hơi sợ hãi.

Một cú đấm thép nữa bay vào mặt Vương Khang Dân...

“Công bằng chưa?” Hoàng Hiểu Bản hỏi Cao Kiện.

Cao Kiện vội gạt đầu: “Rất công bằng, rất công bằng!” Vừa gạt đầu thì máu tươi từ lỗ mũi chảy ra.

Lúc Hoàng Hiểu Bản đánh Cao Kiện là lúc hắn đang phát hỏa, cho nên dùng sức hơi mạnh. Với sức lực của Hoàng Hiểu Bản vậy mà không gãy xương mũi đã là điều may mắn rồi.

Đương nhiên, khi hắn đánh Vương Khang Dân chỉ là làm cho qua nên căn bản không giống với khi đánh Cao Kiện.

Cao Kiện đưa tay ôm mũi chạy về phòng nhưng máu vẫn như cũ từ trong khe hở của tay chậm rãi chảy ra, rơi nhỏ giọt trên đất. Trên đường từ nhà vệ sinh đến phòng C418 đều là máu của Cao Kiện.

Giữa trưa, Hoàng Hiểu Bản đến xin lỗi, mời bốn người của phòng C418 ra bên ngoài quán ăn bữa cơm.

Lúc này hai lỗ mũi của Cao Kiện đã được đặt hai miếng bông gòn lớn, có lẽ là do chảy máu hơi nhiều nên hai miếng bông gòn đã đỏ tươi. Bởi vì mũi bịt bông gòn nên giọng của Cao Kiện nghe có chút quái dị: “Đều do con gián chết tiệt đó, hại ta hôm nay chảy một thau máu”, nói xong nghiêng răng kèn kẹt.

Dương Hoàn Kiệt nghe xong Cao Kiện nói, liền cười cười rất cổ quái, sau đó nói: “Thời cổ có người từng bị chết vì ăn bánh bao, còn hôm nay thì lại có người nuốt một con gián dẫn đến máu chảy đầy đường”

Bốn người khác có mặt tại đó đều không cười nổi, ai cũng rùng mình một cái.

Lạnh... thật lạnh..... quá lạnh...siêu cấp lạnh a ...

Dương Hoành Kiệt cũng ý thức được lời của mình dẫn tới như vậy nên xấu hổ cười cười cho qua.

“Các cậu có thấy cái chết của chú Tần rất kỳ kỳ hay không?” Tà Phong đại thiếu gia đột ngột nói một câu.

“Một người đại thiếu gia như cậu sao lại đột nhiên đối với cái chết của người làm công phát sinh hứng thú nhỉ?” Vương Khang Dận đối với Tà Phong giọng vẫn chậm chạp như cũ.

Dương Hoành Kiệt thấy hai người lại muốn trừng mắt liền nói lảng sang chuyện khác: “Tôi thấy việc này rất kỳ hoặc, tôi đã phân tích cả đêm nhưng vẫn như cũ không có phát hiện ra cái gì khác”, nói xong rồi lấy tờ giấy ghi chép trong túi ra.

“Cho tôi xem một chút”” Hoàng Hiểu Bàn cầm tờ giấy ghi chép nhìn kỹ: “Cười? Trùng?” Hoàng Hiểu Bàn đọc lên hai cái nghi điểm của Dương Hoành Kiệt ghi rồi đặt tờ giấy xuống bàn ăn, nhìn mọi người nói: “Các cậu thấy thế nào?”

Vương Khang Dận cầm lấy tờ giấy rồi vò thành cục ném bỏ, nói “Việc này các cậu đừng động vào”

5. Q.1 - Chương 5: Tra Xét

Mọi người rất kinh ngạc với biểu hiện của Vương Khang Dận, hẳn cho tới bây giờ không có tham dự qua chuyện của chú Tần, tại sao đột nhiên lại có biểu hiện như thế...

Chẳng lẽ là có quan hệ tới việc hắn với Tà Phong?

“Tại sao đừng động vào?” Tà Phong đứng lên, hai tay hung hăng đập xuống bàn ăn.

Có lẽ là bởi vì hắn và Vương Khang Dận không hợp nhau nên người thứ nhất phát ra kháng nghị chính là hắn.

Về mặt Vương Khang Dận lãnh đạm, cũng không có đáp lời.

Tà Phong trực tiếp đem lời của Vương Khang Dận trở thành sự khiêu khích với hắn, hét lớn với Vương Khang Dận: “Cậu nghĩ cậu là ai hả? Bình thường đối với tôi có nhiều thành kiến, cậu căn bản không có tư cách phê phán tôi! Tôi cho tới giờ không hề thấy giàu có là có vấn đề gì.” Nói xong liền móc ra tờ một trăm đưa cho Hoàng Hiểu Bàn, thản nhiên nói: “Đây là điều tôi có thể làm”, rồi rời khỏi quán ăn.

“Từ lời nói của Tà Phong tôi có thể cảm giác được cậu ấy rất cô đơn, hy vọng mọi người hãy hiểu cho cậu ấy” Dương Hoành Kiệt ở một bên nói. Rất rõ ràng, những lời này là nói cho Vương Khang Dận nghe.

Vương Khang Dận cũng hiểu được mọi người ai cũng đều cho rằng hắn bởi vì bất mãn đối với Tà Phong nên mới bảo bọn họ đừng động vào chuyện của chú Tần, nên nói: “Không phải như các cậu nghĩ đâu, việc này rất nguy hiểm đối với các cậu đó, tất cả hãy giao hết cho tôi đi, được không?”

Dương Hoành Kiệt đẩy đẩy gọng kính, không nói gì.

“Giao hết cho cậu? Nói vậy thì cậu đã hiểu hết mọi nghi điểm trong chuyện này rồi à? Cậu làm sao mà biết được?” Hoàng Hiểu Bàn mở miệng hỏi, Dương Hoành Kiệt dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hoàng Hiểu Bàn.

Về mặt Vương Khang Dận rất nghiêm túc, lắc đầu: “Ừm không hiểu nhiều lắm nhưng đại khái cũng được. Việc này các cậu không có năng lực nhúng tay vào đâu, hiểu không?”

Hoàng Hiểu Bàn vừa muốn mở miệng, Dương Hoành Kiệt đã đứng lên chụp lấy cánh tay của Vương Khang Dận: “Cậu có chắc là tìm được hung thủ không? Nếu xét ở mặt tâm lý học thì cậu thua là cái chắc rồi”, sau đó chuyển sang Hoàng Hiểu Bàn nói: “Cậu cũng muốn nói như thế phải không?”

“Không phải, tôi chỉ muốn nói là với sức mạnh của tôi sẽ không ai có thể ngăn cản được”

Vương Khang Dân giật tay ra, nhìn vào Dương Hoành Kiệt: “Tôi nói rồi, việc này các cậu đừng động vào, tâm lý với cả tâm lý, tôi tự có biện pháp của mình, tôi xin phép đi trước” Vương Khang Dân nhanh chóng rời quán ăn.

Trong quán chỉ còn lại Cao Kiện, Dương Hoành Kiệt, Hoàng Hiểu Bản ba người. Cao Kiện chỉ lo ăn thức ăn của hân, bởi vì lỗ mũi bị bịt nên không ngừng phát ra âm thanh quái dị.

“Cậu không chỉ có tứ chi phát triển mà đầu óc cũng không đơn giản.” Dương Hoành Kiệt mỉm cười nói với Hoàng Hiểu Bản.

“Cậu quá khen rồi, thôi mau ăn đi, có người đãi đừng lãng phí, ăn nhiều một chút nào” Hoàng Hiểu Bản cũng cười đáp lại Dương Hoành Kiệt.

Tà Phong ngồi ở trên giường của mình, hai mắt đăm đăm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Vương Khang Dân đẩy cửa bước vào, nhìn vào Tà Phong đang ngồi trên giường, ánh mắt rất phức tạp.

Một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Xin lỗi cậu, tôi không phải cố ý trêu chọc cậu đâu, không cho các cậu điều tra về cái chết của chú Tần cũng là lo cho sự an nguy của các cậu thôi”

Tà Phong trầm mặc thật lâu rồi mới trả lời: “Tôi hiểu được, tôi đã mục kích cái chết của chú Tần cùng với tình trạng thi thể của chú ấy”

Mặt của Vương Khang Dân có vẻ rất kinh ngạc.

“Không có gì phải kinh ngạc cả. Người có tiền chỉ sợ bản thân mình không có mạng mà hưởng thụ cho nên rất mê tín chuyện quỷ thần. Tôi cũng khuyên cậu đừng động vào việc này, nguy hiểm lắm đó”, Tà Phong nói xong rồi lấy từ trong ngực ra một miếng thẻ bài kim loại màu vàng: “Cậu xem nè, đây là bùa hộ thân tôi cầu trong miếu đấy”

“Có thể cho tôi xem một chút không?”

Tà Phong trực tiếp ném cái bùa hộ thân qua. Vương Khang Dân vươn tay, dùng ngón trỏ cùng ngón giữa ung dung kẹp nó.

Tà Phong nói: “Thân thủ tốt đấy”

Vương Khang Dân không nói gì thêm, trực tiếp ném cái bùa hộ thân ra ngoài cửa sổ.

“Cậu...!” Tà Phong nghĩ Vương Khang Dân đang chơi hân.

Vương Khang Dân lấy từ dưới gối của hân ra Bài Âm Phù (bùa trừ âm tà) rồi đặt lên giường của Tà Phong: “Cái bùa của cậu vô dụng, nó chỉ có thể giúp cậu an tâm mà thôi. Còn cái này cậu giữ cẩn thận nhé, nhớ kỹ, ba tháng sau nó sẽ hết tác dụng, đến lúc đó cậu nhắc nhở tôi, tôi sẽ cho cậu một cái mới”

Tà Phong cầm lấy lá bùa, thấy nó sao ấy, chỉ cần ngón tay ấn nhẹ một phát là...

“Đừng xem thường nó, đây là bùa chú của đạo gia, hãy giữ cẩn thận, đừng phá hủy nó” Vương Khang Dân nói xong, nằm xuống, hai tay đặt ở phía sau ót, nhắm mắt.

Đưa cho Tà Phong lá bùa coi như là bồi thường cho hân, dù sao chính mình cũng hơi quá mức.

Tà Phong cẩn thận gấp lá bùa lại rồi để vào trong túi áo, trong lòng thầm nói: hy vọng cậu đừng chơi tôi.

Dù sao miếng bùa bằng kim loại kia cũng là cầu ở trong miếu, còn Vương Khang Dân chỉ tùy tiện đưa cho hân một tấm giấy, nhìn ngang nhìn dọc thế nào thì cũng thấy cái bùa kim loại kia có cảm giác an toàn hơn.

Mặt trời đã hạ xuống phía tây, khuôn viên trường rất nhanh đã bị bóng tối bao phủ. 9 giờ tối, phòng C418 thiếu mất một người.

“Vương Khang Dân đi đâu rồi?” Dương Hoành Kiệt hỏi hai người còn lại.

Cao Kiện lắc đầu.

“Tôi cũng không biết”

Bên ngoài khu lầu giảng dạy cũ, Vương Khang Dận một mình ngẩng đầu đứng nhìn về khu lầu A cao nhất. Lúc đầu tại trung tâm hoa viên, hẳn rõ ràng cảm giác được khu lầu A này khiến cho người khác nổi da gà, và bây giờ đứng gần hẳn càng tin tưởng phía trong khu lầu A này tuyệt không tầm thường.

Từ nhỏ đã được đạo sĩ thu dưỡng, vị đạo sĩ cũng đã nói qua một chút kinh nghiệm trừ quỷ tà cho hẳn nghe. Hiện tại hẳn đã hiểu rõ mọi chuyện từ tấm giấy ghi chép của Dương Hoàn Kiệt.

Cái chết của chú Tần, hai mắt trừng thẳng nhìn về phía trước, nhất định là đã nhìn thấy cái gì mà hoảng sợ. Còn việc cười thì Vương Khang Dận cho rằng, đây là do âm hồn nhập thể, khống chế thân thể của chú Tần làm một số động tác.

Còn về việc có đám trùng trắng chui vào thân thể, rất có thể cũng là do âm hồn gây nên. Chết chưa được nửa ngày thì thi thể không có khả năng có vôi bọc. Đến tột cùng là nguyên nhân gì hẳn cũng không rõ. Vị đạo sĩ kia cũng chưa bao giờ nói qua chuyện có liên quan đến mấy đám trùng này. Vốn định gọi điện thoại để hỏi ông anh nhưng thật không khéo là ông anh của hẳn đang cùng vị đạo sĩ bế quan tu luyện.

“Chỉ còn cách dựa vào chính mình thôi” Vương Khang Dận thì thầm.

Vừa hướng về khu lầu A bước tới một bước thì toàn thân Vương Khang Dận chấn động, hẳn rõ ràng cảm giác được có một luồng khí âm hàn ập đến.

Chỉ mới bước một bước mà đã khác nhau lớn như vậy, Vương Khang Dận bây giờ rất muốn lui về phía sau vì không biết ở phía trước có cái gì đang đợi hẳn. Mặc dù từ nhỏ đã tu luyện nhưng dù sao cũng không chăm chỉ lắm cho nên cảnh giới của hẳn chẳng bằng một nửa của ông anh.

Đưa tay vào túi rồi lấy ra một cái chuông cổ nhỏ cầm trong tay, một khi gặp phải nguy hiểm thì cái chuông nhỏ này có thể giúp cho bản thân có cơ hội thoát thân.

Có bình phong bảo vệ, Vương Khang Dận lại bước tiếp bước thứ hai, ngay sau đó là bước thứ ba, bước thứ tư, bước thứ năm ... mỗi bước đi của hẳn dường như rất nặng nề.

Chung quanh, một sự yên tĩnh đáng sợ khiến kẻ khác hít thở không thông.

Vương Khang Dận có thể cảm giác được bản thân đang khấn trương và thở dốc, trái tim đập ngày càng kịch liệt.

Hẳn muốn bỏ đi nhưng hẳn không hy vọng bọn người Tà Phong tham gia vào việc này. Giải quyết mấy chuyện âm hồn này không phải là dùng vũ khí có thể giải quyết.

Hao tâm tổn sức một hồi, lúc này Vương Khang Dận rốt cuộc cũng đã đứng trước cánh cửa lớn của khu lầu A.

Cánh cửa lớn mở rộng, ở một bên tường có có đoạn chữ màu đỏ tươi: “Đây là một thế giới tràn ngập sự công bằng. Tuy nhiên cái gì là công bằng đây? Công bằng cũng có cái giá của nó. Người có muốn nổi bật không? Đến đây đi dùng đôi chân của người bước tới. Ở chỗ này, người sẽ có tất cả, tuy nhiên cái giá phải trả chính là tính mạng của người.”

Tại sao ma quỷ lại đem cái chuyện “nổi bật” ra hấp dẫn loài người? Chẳng lẽ là có người âm thầm giở trò quỷ?

Bản thân hẳn biết rõ ma quỷ không có trí tuệ và đầu óc. Bọn họ trước khi chết chỉ có thể lưu lại sự tín niệm mà thôi, không thể có được trí tuệ của loài người.

Con người một khi già đi, trí nhớ mới giảm xuống. Con người chết đi thì linh hồn sẽ rời khỏi thể xác, căn bản sẽ không thể viết được một đoạn chữ như thế.

Nhưng cái cảm giác âm trầm ở chung quanh ... là từ đâu tới? Chẳng lẽ là

Quỷ thuật sĩ sao? Bọn tà đạo chuyên khống chế âm hồn đi hại người?

Nghĩ vậy, Vương Khang Dận nhú mày, nếu thật sự là là quỷ thuật sĩ thì với cảnh giới của mình tuyệt đối sẽ thất bại và trở thành một con cờ trong tay đối phương.

Để an toàn, tuyệt đối không thể lưu lại đây! Vương Khang Dân quay đầu bỏ chạy về hướng trung tâm hoa viên. Nơi đó là nơi thường xuyên có người nói chuyện yêu đương, là nơi chốn đông người, có thể cho hắn chút cảm giác an toàn.

“Đã 10 giờ khuya rồi, cậu ta làm gì mà chưa trở về thế?” Dương Hoành Kiệt không khỏi có chút lo lắng.

Một bóng người xuất hiện trước cửa phòng: “Đang nói về tôi à?”

Ba người nhìn lại, thì ra là Hoàng Hiểu Bản.

“Có chuyện gì vậy?”

“Có phải cậu muốn mời chúng tôi đi ăn khuya không?” Cao Kiện liếm liếm môi, tựa hồ mỹ vị của bữa ăn khuya đang hiện ra trước mắt.

“Tôi đến tìm Vương Khang Dân, cậu ta đâu?”

Nghe Hoàng Hiểu Bản nói vậy, mặt Cao Kiện liền lộ ra vài phần thất vọng.

“Chẳng lẽ cậu ta một mình đi tra xét rồi sao?” Trong mọi người chỉ có Tà Phong là tin tưởng chuyện quỷ thần nên hắn rất lo lắng cho Vương Khang Dân bị mấy con quỷ bám theo: “Không thể không quản, mau đi tới khu lầu giảng dạy tìm cậu ấy”

“Cũng tốt, nhân tiện có thể điều tra thêm về nơi xảy ra cái chết của chú Tần” Dương Hoành Kiệt gật đầu đồng ý.

Nhóm bốn người đi xuống lầu. Hoàng Hiểu Bản chở Tà Phong, Dương Hoành Kiệt chở Cao Kiện.

“Đi qua cây cầu kia đi, nó nối thẳng đến khu lầu giảng dạy đấy. Còn cây này thì nối đến trung tâm hoa viên” Hoàng Hiểu Bản vừa đạp xe vừa chỉ.

Khi Vương Khang Dân chạy đến trung tâm hoa viên và nghỉ ngơi một chút rồi trở về phòng và phát hiện mọi người đã đi hết. Hắn cũng không để ý liền leo lên giường nằm. Đêm nay thần kinh của hắn đã bị hành hạ quá mức, vừa nhắm mắt lại đã tiến ngay vào giấc mộng đẹp.

Nhóm bốn người tới khu lầu giảng dạy. Dương Hoành Kiệt liền hỏi Tà Phong: “Lần đầu xe đậu ở đâu?”

“Chạy tới phía trước một chút, tôi nhớ kỹ nơi chú Tần đâm xe vào là khu lầu cao nhất.”

Cao Kiện ngồi phía sau Dương Hoành Kiệt đột nhiên run rẩy.

Dương Hoành Kiệt thiếu chút nữa đã không ổn định được xe do sự run rẩy của Cao Kiện, liền nói: “Cao Kiện, cậu đừng hoảng lên như thế, muốn hại chết tôi à?”

“Tôi không phải cố ý, tự nhiên tôi có cảm giác nơi này thật lạnh”

Cao Kiện vừa nói như vậy, ba người còn lại cũng cảm giác được nơi đây đích xác có chút lạnh lẽo. Còn Tà Phong nhất thời vẻ mặt trắng bệch.

“Là chỗ đó phải không?” Dương Hoành Kiệt chỉ, hỏi Tà Phong.

“Ừ, đúng là nó” Giọng Tà Phong có chút run run.

Dương Hoành Kiệt đẩy đẩy gọng kính, hiển nhiên có chút hưng phấn. Hắn cảm giác được đáp án đã gần lộ ra rồi: “Được, bắt đầu kiểm tra hiện trường. Hãy tìm trên tường xem chỗ nào có dấu sơn đen. Chiếc xe Rolls Royce của Tà Phong đã đâm mạnh vào, nhất định phải để lại một chút manh mối. Điều tra xong, chúng ta sẽ đi tìm Vương Khang Dân. Cậu ta đã là người lớn, sẽ không chạy lạc đâu”

“Chia hai người một tổ vậy” Tà Phong dùng cái giọng run run của hắn bổ sung.

Ba người còn lại đều cho rằng Tà Phong đang sợ hãi. Hoàng Hiểu Bản cười nói: “Cậu đừng sợ, có tôi đi cùng mà. Tôi mạnh mẽ như vậy, ai ai cũng nói tôi có cảm giác an toàn cả”

Tà Phong trong lòng nói thầm: “Ta đâu phải phụ nữ chứ”, bất quá ngoài miệng cũng không nói, chỉ gật đầu.

Hoàng Hiểu Bân và Tà Phong một tổ. Còn Cao Kiện thì nói chia ra sẽ có hiệu quả hơn nên cùng Dương Hoành Kiệt chia nhau tìm kiếm.

Ngay khi Cao Kiện rời khỏi phạm vi tầm mắt của ba người, nương theo ánh trăng, hần phát hiện trước mắt có hai cái bóng...

Nơi này ánh sáng chỉ có ánh trăng, một người căn bản sẽ không có khả năng in xuống đất hai cái bóng. Không thể nghi ngờ gì nữa, bên cạnh mình còn có một người...

6. Q.1 - Chương 6: Truyền Thuyết Về Khu Lầu Giảng Dạy

“Dương Hoành Kiệt, cậu đi theo tôi làm gì? Không phải đã nói là chia ra hành động sao? Sợ hãi?” Cao Kiện vừa nói vừa xoay người lại.

Tà Phong cùng Hoàng Hiểu Bân một tổ. Chỉ có Dương Hoành Kiệt là độc thân hành động. Cho nên Cao Kiện cho rằng cái bóng còn lại là Dương Hoành Kiệt.

Nhưng là, chuyện cũng không phải như sự tưởng tượng của hần ...

Ở phía sau là một cô gái.

Không biết là Cao Kiện chậm hay là bởi vì mỹ nữ đối với có lực hấp dẫn, khi hần phát hiện ra phía sau không phải là Dương Hoành Kiệt thì vẻ mặt cũng không hề biến hóa.

Khi Cao Kiện thấy rõ đối phương, ho nhẹ một tiếng nói: “Xin hỏi cô có chuyện gì cần giúp đỡ không?”

Đối phương mi thanh mục tú, mặc dù không tính là khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng là ngọc báu quốc gia, thân hình đường cong lả lướt mê người

“Tôi... tôi...”, Cô gái cứ “tôi” một hồi lâu vẫn chưa nói thêm chữ nào, khuôn mặt thì đỏ hồng trông rất đáng yêu.

Cao Kiện nhất thời bị cô gái hấp dẫn, ánh mắt lóe lên, trong lòng cảm thán: “Lão tử tán gái vô số nhưng giờ mới biết em chính là duy nhất trong đời anh”, giờ phút này Cao Kiện phát huy ra “Tán gái thần công” của hần, đối với những cô gái hay thẹn thùng nhất định giọng nói phải nhỏ nhẹ dịu dàng. Khóe miệng Cao Kiện có chút nhếch lên, nói: “Con gái đi một mình giữa khuya khoắt thế này rất nguy hiểm, tôi đưa cô về nhé”

Cô gái lắc đầu, thân hình nàng mềm mại như liễu đung đưa trong gió, nói “Không, tôi không muốn về.” Giọng của cô gái rất non nớt nhưng giống như âm thanh từ tiên giới, rất động lòng người.

Cao Kiện lúc này đã bị hấp dẫn hồn phách rồi nên khó dần nổi lên tiếng hỏi tên cô gái: “Tôi là Cao Kiện, rất vui được biết cô. Xin hỏi cô tên gì?” Đồng thời lộ ra nụ cười tươi rói.

Có lẽ là nhìn thấy nụ cười tươi tấn pha lẫn vẻ dường như xấu hổ của hần, cô gái dùng giọng nhỏ nhẹ báo tên mình: “Tôi là Đỗ Mai. Tôi muốn xem người ta khiêu vũ, đừng đuổi tôi đi nhé, được không?”

Cao Kiện bây giờ đã hoàn toàn quên hết chuyện hần tới đây làm gì, hần giờ chỉ còn biết tán gái thôi.

Dương Hoành Kiệt tìm kiếm một hồi lâu nhưng vẫn như trước không có tìm được dấu vết về màu sơn đen của xe: “Thật kỳ lạ, không có khả năng, ở đây chỉ có mấy cua quẹo thôi mà”

Một đôi tay chụp lấy đôi vai của Dương Hoành Kiệt từ phía sau. Dương Hoành Kiệt đang muốn xoay lại nhưng hai vai đã bị giữ chặt, không thể xoay chuyển, mồ hôi lạnh từ trên mặt hần chảy ra nhỏ giọt rơi xuống. Hần muốn chạy đi nhưng hai chân tựa hồ không thuộc về hần nữa, bất luận cố gắng truyền đạt ý nghĩ chạy đi như thế nào thì hai chân cũng không có phản ứng gì, hần đứng chết trân một chỗ.

Trong nháy mắt, Dương Hoành Kiệt suy nghĩ cực nhanh: “Tại sao? Mặc dù khu lầu A này rất lớn nhưng đi tìm kiếm cũng được hơn phân nửa, sao lại không gặp được Cao Kiện.”

Cao Kiện và Dương Hoành Kiệt đi cùng phương hướng, chỉ là Dương Hoành Kiệt ở lại nhiều chỗ để quan sát. Còn Cao Kiện nếu tốc độ không sai biệt lắm mà nói thì hẳn giờ đã chạm mặt nhau. Dương Hoành Kiệt hiện cũng không biết rằng Cao Kiện giờ phút này đang ở chỗ khác tán gái.

“Cứu...!” Dương Hoành Kiệt cũng không quay đầu lại, trực tiếp la lớn. Hẳn cũng không biết tại sao bản thân lại muốn la lớn, nhưng theo bản năng la lớn gọi đồng bạn tới là phương pháp an toàn nhất.

Cao Kiện giờ phút này đã nhập thần, ngoại trừ gương mặt hồng hồng và giọng nói ngọt ngào của Đỗ Mai ra thì tất cả mọi thứ chung quanh cũng không cảm giác được.

May là, Hoàng Hiểu Bản ở cách đó không xa, nghe được tiếng hô của Dương Hoành Kiệt, liền chuyển người cấp tốc chạy đến. Tà Phong thấy Hoàng Hiểu Bản chạy đi, không chút do dự cũng đuổi theo. Bấy giờ nếu không có Hoàng Hiểu Bản bên người, sự sợ hãi trong lòng hẳn sẽ dâng lên vô hạn.

Khi Hoàng Hiểu Bản chạy tới thì phát hiện ra có một cái xác không đầu đang chụp lấy vai của Dương Hoành Kiệt. Ở cổ của thi thể có một vật thể màu trắng không ngừng chuyển động. Hoàng Hiểu Bản nhanh chóng tiến đến gần, vươn một tay chụp lấy cái xác rồi dùng hết sức lực kéo nó ra, tuy nhiên dù cố dùng sức như thế nào đi nữa thì nó cũng lù lù bất động.

Lúc đến gần thì Hoàng Hiểu Bản mới nhìn rõ vật thể màu trắng đang động đậy trên cổ của cái xác, đó là một con trùng màu trắng to khoảng ngón cái, có mấy con đã hoàn toàn thoát ly cái xác và đang bò về hướng cổ của Dương Hoành Kiệt.

Đám trùng này... chẳng lẽ chính là...

“Đợi tôi với” Tà Phong là một đại thiếu gia quanh năm ăn sung mặc sướng nên tốc độ so với Hoàng Hiểu Bản kém xa, bởi vì Hoàng Hiểu Bản vóc người lớn nên cái xác không đầu đứng phía sau Dương Hoành Kiệt đã bị cơ thể của Hoàng Hiểu Bản che mất.

“Hai người các cậu đang làm gì vậy?” Tà Phong hỏi.

Hoàng Hiểu Bản không nói gì, lúc này hẳn vẫn như cũ duy trì động tác kéo, trơ mắt nhìn con mấy con trùng đang bò tới thân thể của Dương Hoành Kiệt.

Tà Phong thấy hai người không nói gì, liền tiến đến vỗ vỗ hai vai của Hoàng Hiểu Bản: “Cậu chụp lấy vai người khác...”, khi hẳn nhìn thấy cái xác không đầu và đám trùng màu trắng phía sau Dương Hoành Kiệt thì mấy chữ “làm gì thế?” nuốt trở vô.

Dương Hoành Kiệt đầu óc trống rỗng, hẳn đã cảm giác được ở cổ có luồng khí lạnh như băng.

Một luồng ánh sáng màu lam nhạt hiện lên, cái xác liền bùng lỏng hai tay, ngay cả đám trùng cũng quay đầu.

Tà Phong nhìn trong túi mình phát ra ánh sáng liền nhớ tới lời của Vương Khang Dận: “Đừng xem thường nó, đây là bùa chú của đạo gia...”.

Lúc này Tà Phong rốt cục tin tưởng lời Vương Khang Dận nói cũng không phải là trêu chọc gì hẳn, liền lấy lá bùa ra dán vào người của Dương Hoành Kiệt.

Cái xác không đầu tựa hồ gặp cái gì hù dọa, sau khi lui lại mấy bước thì ở cổ đám trùng trắng không ngừng bò ra ngoài.

Ba người chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, cho đến khi hơn mười con trùng từ trong cái xác chui ra thì cái xác liền ngã xuống.

“Tôi... tôi phải đi, trời đã khuya lắm rồi” Giọng nói ngọt ngào của Đỗ Mai truyền vào trong tai Cao Kiện.

Cao Kiện nhìn thời gian thì thấy lúc này đã là 11 giờ đêm, cũng không để ý đến việc ký túc xá đóng cửa, nói: “Cô ở đâu? Sau này có thể gặp lại không?”

Đỗ Mai chỉ chỉ về phía bắc: “Ở phía bắc của trường. Tôi không phải là sinh viên của trường này nhưng tôi rất muốn xem người ta khiêu vũ, tuy nhiên lại không biết ở nơi nào, đến đây chẳng thấy ai khiêu vũ cả.” Câu cuối cùng của Đỗ Mai nghe có vẻ rất mất mát.

“Sau này tôi sẽ đưa cô đi xem, nơi đó tôi biết”

“Thật vậy à? Vậy sau này hẹn gặp anh ở nơi này nhé, được không?” Giọng Đỗ Mai rất ngọt.

“Được chứ”

Nhìn bóng lưng của Đỗ Mai rời đi, trong lòng Cao Kiện có chút mất mát.

“Cao Kiện! Cậu ở đâu?” Cách đó không xa truyền đến tiếng gọi của ba người.

Theo hướng giọng nói phát ra, Cao Kiện rất dễ dàng tìm đến nơi của ba người Dương Hoàn Kiệt.

“Cậu đi đâu thế?” Có lẽ là vô cùng lo lắng, Dương Hoàn Kiệt hung hăng vỗ vai của Cao Kiện.

“Tôi gặp được một cô gái, làm nam nhi hãnh là phải bảo vệ rồi” Cao Kiện cao giọng hai từ “nam nhi”.

“Thôi đừng nói nữa, trước hết hãy rời khỏi nơi đây đã, hy vọng Vương Khang Dân không có tới nơi này.” Vì các sự kiện khi nãy nên vẻ mặt Tà Phong rất khấn trương.

Bốn người trở về, trèo tường vào ký túc xá.

“Tôi ngủ ở chỗ các cậu có được không? Trong phòng của tôi giờ có mình tôi thôi.” Hoàng Hiểu Bân xấu hổ gãi đầu nói.

“Okay”

Ba người cùng Hoàng Hiểu Bân về phòng hẳn giúp hẳn mang mền gối qua phòng. Sau đó Dương Hoàn Kiệt dùng ánh sáng của điện thoại di động chiếu vào giường của Vương Khang Dân.

“Cuối cùng cậu ta cũng đã về.” Dương Hoàn Kiệt nói với bốn người.

oOo

Khi Vương Khang Dân tỉnh giấc thì phát hiện ra có bốn cặp mắt đang dán vào hắn.

“Các cậu muốn gì...” Giường của Vương Khang Dân lúc này phải thừa nhận trọng lượng của năm người, Vương Khang Dân sợ hấn động đây sẽ làm cho giường sụp, cho nên chỉ có thể bất động.

“Mau nói! Đêm hôm qua cậu đã làm gì, đi đâu?” Hoàng Hiểu Bân rút sợi dây nịt ở eo quần ra cầm trong tay, uy hiếp.

“Khu lầu giảng dạy cũ” Vương Khang Dân chỉ nói mấy chữ đơn giản.

Ngoại trừ Cao Kiện ra thì ba người còn lại sắc mặt biến đổi lớn.

“Cảm ơn cậu rất nhiều về tấm bùa” Giọng của Tà Phong lần đầu tiên khiến kẻ khác có cảm giác thân cận.

Vương Khang Dân cũng không khách sáo, sắc mặt nghiêm túc, nói: “Các cậu hôm qua đã đi đâu? Làm thế nào mà lại dùng tới lá bùa?”

Dương Hoàn Kiệt đem một loạt sự kiện năm năm rõ mười kể lại.

Vương Khang Dân gật đầu rồi nhìn sang Hoàng Hiểu Bân nói: “Khu lầu giảng dạy đó rốt cuộc có truyền thuyết gì vậy?”

“À, là vậy....!” Hoàng Hiểu Bân vỗ cái ót của hắn, nói: “Nghe nói ở tại khu lầu đó, nếu có người mở ra cánh cửa của nó thì chỉ cần sau khi bước vào là có thể đạt được vinh hoa phú quý. Ba năm trước đây có một nam sinh viên đi tới đó, cuối cùng thì mất tích, cho nên đến bây giờ truyền thuyết này chỉ kể cho vui mà thôi.”

“Các cậu đã nghe hết rồi đó” Vương Khang Dân dùng ánh mắt nghiêm túc quét vào mọi người: “Từ bây giờ trở đi, bất cứ ai cũng không được đi đến nơi đó. Tôi hoài nghi nơi đó đang có người giả trò, cố ý dẫn dụ người khác vào trong đó. Chúng ta đi điều tra sẽ là cá mắc câu”, sau đó đem những việc mình gặp được đêm qua kể ra.

Vương Khang Dân nói xong, bốn người Dương Hoàn Kiệt không thể tin: “Cậu nói là cửa đã mở, hơn nữa bên cạnh còn có chữ viết? Tuy nhiên khi chúng tôi đến thì rõ ràng nhìn thấy là cửa đã đóng mà”

“Các cậu cho rằng tôi nói dóc sao?”

Mọi người nhìn Vương Khang Dân không ngừng gật đầu. Bọn họ ai cũng hoài nghi bởi vì Vương Khang Dân muốn ngăn cản bọn họ điều tra nên mới nói thế.

“Các cậu không tin tôi?” Vương Khang Dân nhủ mày, vẻ mặt biểu hiện rất phần nộ.

Trong nháy mắt thời gian, Vương Khang Dân đã biến mất trước mắt mọi người. Một Vương Khang Dân đang ở trên giường bất động đột ngột biến mất...

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt rất khiếp sợ.

“Tôi ở đây.”

Theo tiếng nói, bốn người phát hiện Vương Khang Dân đang ngồi trên đất ngẩng đầu nhìn bọn họ.

“Là ảo giác sao?” Dương Hoành Kiệt tháo kính xuống, dụi dụi mắt mình.

Vương Khang Dân không có lên tiếng, trong tay một đám tro bụi rơi ra: “Con người có đôi khi cũng có thể làm ra một chút chuyện ly kỳ.”

“Cậu rốt cuộc là ai?” Dương Hoành Kiệt vẻ mặt cảnh giác.

“Đệ tử của Mao Sơn đạo trưởng”

Lời vừa nói ra, Tà Phong liền nhảy xuống giường, nhìn vào Vương Khang Dân: “Lá bùa cậu đưa tôi là do cậu làm ra à?”

Vương Khang Dân gật đầu rồi chuyển mắt nhìn Dương Hoành Kiệt nói: “Đối phương chắc hẳn là một nhân vật thuộc phe tà giáo. Tôi không muốn các cậu mất mạng, nếu các cậu cứ chấp mê bất ngộ...”, dừng một chút, thở dài nói tiếp: “Tôi đây cũng không có gì hay ho, chỉ có cái hay là luôn nói lời thật mà thôi”

7. Q.1 - Chương 7: Dương Hoành Kiệt Khiêu Khích.

Ngoại trừ Tà Phong thì ba người còn lại lúc này đều đối với Vương Khang Dân sinh ra tâm lý e ngại, dù sao sự biểu hiện của Vương Khang Dân đã siêu việt năng lực của người bình thường.

Vương Khang Dân nói: “Tôi biết các cậu hẳn là đang xem tôi giống như quái vật, nhưng vì sự an toàn của các cậu tôi không thể không làm như vậy. Không biết tại sao trong lòng tôi luôn có một ý niệm là không thể để cho các cậu gặp chuyện không may, điều này ngay cả tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ”

“Nếu cậu không đưa cho tôi lá bùa thì đêm hôm qua có thể chúng tôi đã chết rồi” Tà Phong có thể nói là người sợ chuyện nhất trong đám nên tự nhiên cũng là người tin vào năng lực của Vương Khang Dân nhất.

Tà Phong vừa nói như thế, Dương Hoành Kiệt cũng ý thức được: đêm hôm qua nếu Tà Phong không xuất ra lá bùa của Vương Khang Dân đưa thì người thứ nhất chết chính là hắn.

“Tôi nghe lời cậu, tôi xin hứa sẽ không đi điều tra nữa. Mặc dù trước đó tôi có ý nghĩ xem cậu là quái vật nhưng bây giờ tôi đã hiểu được, cậu đúng là người anh em tốt của chúng tôi” Nhảy xuống giường, đi đến đứng bên cạnh Vương Khang Dân vỗ vỗ vai hắn: “Đừng buồn nữa, chúng tôi sẽ không xem cậu như quái vật nữa đâu, nhiều nhất xem là thần côn thôi, ha ha”

Có những lời này của Dương Hoành Kiệt, Vương Khang Dân cười cười đáp: “Cảm ơn.”

Tà Phong và Dương Hoành Kiệt đều đứng về phía Vương Khang Dân, Hoàng Hiểu Bàn cũng không cam lòng yếu thế, vung đôi tay trắng kiện của hắn ôm lấy Vương Khang Dân, bắt quả Vương Khang Dân lại không thể chịu nổi khí lực mạnh mẽ của Hoàng Hiểu Bàn, mặc dù có chút đau đớn nhưng điều này cũng đủ để chứng minh Hoàng Hiểu Bàn đã tin nhiệm hắn.

Còn Cao Kiện thì đang lo lắng.

Dương Hoành Kiệt thấy thế, nói lớn: “Cao Kiện, nếu không có Vương Khang Dân, đêm qua chúng ta có thể đã chết hết rồi”

“Tôi không phải có ý đó” Về mặt Cao Kiện rất cổ quái.

Dưới sự bức bách của mọi người, hắn mới nói ra lời hẹn của hắn với Đỗ Mai. Tuy nhiên Vương Khang Dân lại không cho phép bọn họ đi tới khu lầu giảng dạy, điều này làm cho Cao Kiện cảm thấy rất khó xử.

Nghe Cao Kiện nói như vậy, Vương Khang Dân liền mở ba lô lấy bộ đồ nghề vẽ bùa ra. Mọi người đối với hành động của Vương Khang Dân rất tò mò, ai cũng nhìn chăm chăm hắn, tựa hồ sợ để mất một chi tiết gì.

Vương Khang Dân vẽ hai lá bùa xong, khi hắn truyền chân khí vào hai lá bùa thì mọi người chung quanh lúc này cả thở mạnh cũng không dám thở. Bọn họ thấy Vương Khang Dân lúc này đang cố hết sức của hắn.

Trải qua khoảng ba phút sau mới hoàn thành chú khí (truyền chân khí vào trong bùa). Vương Khang Dân lúc này sắc mặt trắng bệch, thở hổn hển, tay cầm Bài Âm Phù nói: “Bùa này tương đương với bùa hộ thân, hãy luôn để trong túi”, rồi giơ lá còn lại giải thích tiếp: “Còn lá này là bùa có thể làm cho người khác sinh ra ảo giác, cũng chính là cái khi này tôi sử dụng, phải truyền chân khí vào hoặc là dùng lửa đốt, rất có hiệu quả đấy”

Cao Kiện tiếp nhận hai lá bùa, về mặt kinh ngạc. Lúc này hình vẽ trên lá bùa so với hình vẽ trên lá bùa lúc trước rõ ràng hơn, tựa hồ như được in ra vậy, hơn nữa hình vẽ trên lá bùa cũng đã từ một mặt biến thành hai mặt.

Mọi người cũng phát hiện ra điểm này nên lao xao bàn luận. Còn Vương Khang Dân có lẽ là do chế tác bùa quá mệt mỏi nên ngồi ở trên ghế ngủ luôn.

oOo

Ngày 3 tháng 9 năm 2003.

Hôm nay, trong trường đại học người nhiều như kiến. Từ ký túc xá nữ nhìn lại thì thấy hàng hà sa số đầu người đang từ từ hướng về phía thao trường.

8 giờ sáng, hiệu trưởng ngồi tại một cái bàn trên khán đài trong buổi lễ khai giảng phát biểu.

“Hôm nay là ngày khai giảng năm học mới, rất nhiều sinh viên mới tất nhiên sẽ không biết tôi. Tôi là hiệu trưởng của các em, họ Trần. Trong những năm học tới hy vọng các em có thể cố gắng hết mình...”

Hai tiếng sau, Trần hiệu trưởng vẫn như cũ ngồi tại đó, miệng vẫn thao thao bất tuyệt.

Trong thao trường, một số tân sinh viên thầm than vãn: “Nói hai tiếng rồi mà không một sao trời, thiệt chẳng biết ông hiệu trưởng này muốn nói bao lâu nữa?”

“Hai tiếng à? Tôi nhớ rõ lễ khai giảng năm trước, khi hiệu trưởng kết thúc bài diễn văn thì thức ăn ở căn tin đã nguội lạnh hết rồi”, một người cựu sinh viên nói.

Người của phòng C418 đứng chung một chỗ tán dóc, tham dự vào còn có Hoàng Hiểu Bân của phòng C419.

“Hoàng Hiểu Bân, sao cậu không đi tìm bạn cùng phòng nói chuyện vậy?” Dương Hoành Kiệt ngoài miệng nói, trong lòng liền nghĩ Hoàng Hiểu Bân có lẽ chẳng hợp gu với mấy người cùng phòng hắn.

Hoàng Hiểu Bân nhất thời lộ ra vẻ mặt đau khổ: “Không nói được, một người mộng du cả đêm, buổi sáng ngủ, buổi tối đi loạn, cậu xem tôi nè, mắt tôi bây giờ đã quầng thâm hết. Còn có một tên luôn làm ra vẻ ta đây, tôi có chút chịu không nổi hắn. Còn nữa, có một tên tính cách giống như mấy giảng viên, suốt ngày cứ chỉ chỉ dạy dạy” Vừa nói vừa chỉ về vị trí ba người của phòng C419.

Dương Hoành Kiệt chuyển mắt nhìn về phía đám người phòng C419, trong đó có một người cao gầy, hai mắt hí hí lại trông như thiếu ngủ, nhất định chính là cái tên mộng du. Còn một người có vẻ mặt nghiêm túc, đang hướng về phía hiệu trưởng lắng nghe lời phát biểu, nhất định là cái tên chỉ chỉ dạy dạy rồi.

Người cuối cùng làm cho Dương Hoành Kiệt nổi lên hứng thú, hắn đeo một cái kính mát, từ điệu bộ và vẻ mặt mà xem thì có thể nhìn ra hắn đang ra vẻ ta đây...

11 giờ 32 phút trưa, hiệu trưởng rất cục cựa cũng kết thúc bài diễn văn. Các sinh viên khóa trước vốn tưởng rằng cơn ác mộng đã chấm dứt nhưng thật không nghĩ tới, hiệu trưởng lại tiếp tục giới thiệu một giảng viên mới.

“Các em sinh viên, trong năm mới này trường sẽ có một giảng viên mới...”

Bước lên đài chính là một người phụ nữ, trên người khoác một cái áo khoác màu lam nhạt có viền ren, phần dưới thì cũng mặc một quần jeans màu lam nhạt, mái tóc dài dợn sóng sau lưng, nhìn vào tràn ngập sức sống.

Ánh mắt của các nam sinh viên lúc này giống như ra đa quét vào người phụ nữ đang bước tới phía hiệu trưởng, nhìn sao cũng thấy tuổi của người giảng viên mới này chỉ nhiều nhất là 22 tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn.

Dưới ánh mặt trời chói chan, mấy tên sinh viên đang núp trong mát đang hướng trời cầu khẩn cho cô giảng viên trẻ đẹp này dạy bọn hắn.

Khi nữ giảng viên tuyên bố chuyên ngành sẽ dạy là văn học và âm nhạc thì phía dưới có người hưng phấn, có người cảm thấy mất mát.

Cao Kiện lúc này đang chảy nước dãi, Vương Khang Dân thì dường như không quan tâm, Dương Hoàn Kiệt thì lắc lắc đầu.

Mỗi người đều có ý nghĩ riêng của mình. Tỷ như Cao Kiện, gặp được gái đẹp, lúc này hắn đang ở trong sự tưởng tượng về mặt tâm sinh lý. Dương Hoàn Kiệt lắc đầu, cho rằng cô gái trẻ như vậy không cách nào đảm nhiệm nổi khóa trình của khoa văn.

Giọng nói của nữ giảng viên mới rất dễ nghe, phía dưới các nam sinh viên hận không được nghe nói cả ngày. Bất quá người nữ giảng viên xinh đẹp này không giống ông già đứng kế bên, nói khoảng mấy phút thì đã rời khỏi không thấy bóng dáng.

Khi năm người ở căn tin ăn cơm thì Cao Kiện vẫn còn chưa quên được hình ảnh của nữ giảng viên trẻ xinh đẹp kia: “Chọn học khoa âm nhạc là lựa chọn chính xác nhất trong đời của tôi. Giảng viên Trần Huệ Mẫn quá hấp dẫn”

Không biết là thức ăn của căn tin hợp khẩu vị của hắn hay là ý niệm dâm dăng trong đầu khiến cho nước dãi từ miệng của hắn chảy tràn ra.

Ba phút sau, bàn Cao Kiện ngồi chỉ còn lại một mình hắn, mấy người còn lại khi thấy nước dãi của hắn chảy ra đã lựa chọn “dời trận địa”.

Cao Kiện thấy bốn người chạy đến một bàn khác ngồi liền bưng thức ăn đi đến ngồi chung.

“Cậu mà còn chảy nước dãi nữa thì sẽ tạo thành “một giọt nước dãi dẫn đến máu chảy đầy đường” đó” Dương Hoàn Kiệt nói chuyện, đồng thời ánh mắt nhìn Hoàng Hiểu Bân.

Hoàng Hiểu Bân tựa hồ hiểu ý câu nói của Dương Hoàn Kiệt, vẻ mặt thận trọng, gật đầu.

Cao Kiện thấy Hoàng Hiểu Bân gật đầu, liền rút người lại.

“Hoàng Hiểu Bân, cậu hãy giới thiệu cho tôi làm quen với mấy người bạn cùng phòng của cậu đi” Dương Hoàn Kiệt nói.

Dù sao cũng đã ở chung qua một đoạn thời gian, Hoàng Hiểu Bân rất rõ Dương Hoàn Kiệt muốn nói gì: “Được, ăn xong tôi dẫn cậu đi”

Khi Dương Hoàn Kiệt theo Hoàng Hiểu Bân đi vào phòng C419 thì người chỉ chỉ dạy dạy là người trước tiên đối mắt với Dương Hoàn Kiệt.

“Chào cậu, tôi là Dương Hoàn Kiệt, học khoa văn” Dương Hoàn Kiệt hơi khom người nói.

Đối phương cũng hơi khom người: “Cậu quả là người am hiểu lễ nghi Trung Quốc. Tôi là Trần Hải Đông, cũng học khoa văn, sau này xem là bạn cùng khoa rồi”

“Quả nhiên, con của hiệu trưởng cũng chọn khoa văn” Dương Hoàn Kiệt nói.

Trần Hải Đông khoe miệng nhếch lên một góc độ hết sức quỷ dị: “Ha ha, thật không ngờ cậu lại lợi hại thế, lần đầu gặp mặt đã khiến cho tôi ngạc nhiên rồi”

Hoàng Hiểu Bân đứng đó vẻ mặt ngạc nhiên há to miệng, còn tên ra vẻ thì chỉ đẩy đẩy gọng kính, về phần một người khác thì vẫn còn đang trong giấc mộng, miệng nói mớ gì đó.

“Cậu quá khen” Vẻ mặt Dương Hoàn Kiệt rất bình thản.

Sau thần sắc tươi cười, Trần Hải Đông đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Cậu làm sao biết được?”

“Rất đơn giản.” Dương Hoàn Kiệt cũng không vội nói, đến ngồi tại giường của Hoàng Hiểu Bân, hai tay chống xuống giường, chậm rãi nói: “Đầu tiên, cậu ở trong ký túc xá hành động chỉ trở nghiêm cấm, theo như lời của Hoàng Hiểu Bân thì cậu trông giống như giảng viên. Sinh viên bình thường ở trong ký túc xá thì hẳn là rất tùy ý, tuy nhiên cậu lại khác họ và có hành động như vậy, qua đó có thể thấy được cậu đối với trường này có quan hệ rất sâu”

Tựa hồ là tư thế này không được thoải mái nên Dương Hoàn Kiệt gơ tay phải lên xòe hai ngón ra, còn tay trái vẫn chống xuống giường: “Thứ hai là tại buổi lễ khai giảng, cậu nhìn hiệu trưởng với vẻ mặt rất tôn kính, lúc đó tôi đã nghi ngờ giữa cậu và hiệu trưởng nhất định có quan hệ gì đó, vì vậy tôi đã đặc biệt đem so dung mạo của cậu và hiệu trưởng, mắt và miệng của cậu trông rất giống hiệu trưởng, và từ lúc đó tôi đã bắt đầu hoài nghi thân phận của cậu”

Dương Hoàn Kiệt đứng lên, đi tới bên cạnh cái tên ra vẻ, hai tay chắp sau lưng, đưa lưng về phía Trần Hải Đông tiếp tục nói: “Thứ ba tự nhiên chính là cái tên của cậu, bây giờ trong lòng tôi còn một số ý nghĩ khác nữa nhưng nhiều đó cũng đã đủ rồi” Dương Hoàn Kiệt nói xong nhìn cái tên ra vẻ cười cười: “Ồ bên cạnh cậu, tôi nhận không được liền bắt chước cậu một chút”

Không để ý đến ánh mắt quái dị của tên ra vẻ, Dương Hoàn Kiệt vừa đi về phía cửa vừa nói: “Tôi về trước nhé, Hoàng Hiểu Bân, cậu có thời gian rảnh thì ghé chơi”

“Rất tinh tế, một người rất thú vị. Hoàng Hiểu Bân, thật không ngờ cậu lại quen biết được một người xuất sắc như vậy, nhưng xem ra mục đích chính của hẳn chắc không phải là tôi” Trần Hải Đông nói với Hoàng Hiểu Bân.

Tên ra vẻ lúc này rốt cuộc cũng mở miệng: “Hẳn là hẳn đến khiêu khích tôi? Dương Hoàn Kiệt à? Tôi nhớ kỹ tên này”

Hoàng Hiểu Bân liền hỏi: “Lục Gia Chánh, có biết tại sao hẳn ta lại khiêu khích cậu không?”

Lục Gia Chánh lấy kính xuống, dùng áo chùi chùi tròng kính, đáp: “Tôi làm sao biết được?”

“Vậy thì tôi cũng chào thua” Hoàng Hiểu Bân cười ha ha, xong nói tiếp: “Có thể cậu và hẳn có duyên đây”

“Vậy à?” Lục Gia Chánh đeo lại mắt kính nói.

8. Q.1 - Chương 8: Mất Tích.

Vương Khang Dận ngồi ở trước đàn piano trong phòng học âm nhạc, thật lâu không có đàn một tiếng nào. 7 giờ tối, bầu trời đã bị hắc ám bao phủ. Hẳn một người ngồi ở trong phòng học âm nhạc nhưng ngay cả ngón tay cũng không hề động đập chút nào.

Một lúc lâu sau, những ngón tay của Vương Khang Dận bắt đầu chạy trên những phím đàn đen của piano, một chuỗi âm thanh vang lên quanh quẩn trong phòng học yên tĩnh.

Ngay cả bản thân Vương Khang Dận cũng không muốn thừa nhận đây là âm nhạc, nó làm cho người ta cảm giác rất u ám và lạnh lẽo.

Có lẽ là do cái chết của chú Tần dẫn đến một loạt các sự việc khác nhau khiến cho trong lòng hắn có một sự hoang mang. Mặc dù hắn đã cấm bọn người Dương Hoành Kiệt đi điều tra nhưng biện pháp tiêu cực như vậy có thể giải quyết tất cả không?

Các ngón tay không ngừng chạy trên phím đàn đen, tiết tấu cũng trở nên nhanh hơn. Nếu như lúc này tốc độ là đi bộ thì bây giờ là chạy.

o O o

“Cậu khiêu khích Lục Gia Chánh là vì sao thế?”

Hoàng Hiểu Bân lúc này đang ở trong phòng C418, chơi cờ vây cùng Dương Hoành Kiệt.

“Thì ra tên của hắn là Lục Gia Chánh à. Tôi chỉ muốn hiểu rõ tâm lý của cậu ta chút thôi, người hay ra vẻ thường có một mặt ở phía sau vẻ mặt đang có”

Dương Hoành Kiệt nhíu mày nhìn bàn cờ, hắn phát hiện mình đã gần thua.

Trong lúc Dương Hoành Kiệt suy nghĩ, Hoàng Hiểu Bân biết tự mình đã thắng chắc nên nói: “Cậu thua rồi.”

Rồi không để ý tới Dương Hoành Kiệt đang cực khổ suy nghĩ phương pháp phá giải, liền thu cờ: “Kỳ thật, tôi có cảm giác cậu và Lục Gia Chánh có chút giống nhau”

Nghe Hoàng Hiểu Bân nói vậy, Dương Hoành Kiệt liền hỏi: “Chẳng lẽ ý cậu muốn nói là chúng tôi đeo kính giống nhau sao?”

Hoàng Hiểu Bân lắc đầu: “Không phải, các cậu đều là người cạnh thị”

o O o

Các ngón tay của Vương Khang Dân không ngừng dạo trên những phím đàn đen, đầu ngón tay lúc này đã hơi đỏ lên.

Có thể ngón tay hắn đang đau vì đánh đàn quá lâu, hắn gơ hai tay lên rồi đập bàn xuống dãy phím màu trắng.

Vương Khang Dân chống tay đứng thẳng dậy, thấp giọng lẩm bẩm: “Cho dù âm thanh của những phím đen có âm trầm cỡ nào đi nữa thì những phím trắng cũng có thể chấm dứt tất cả”

“Cậu đàn rất hay, tại sao không thử dùng cả hai phím đen trắng để đàn, sự hòa hợp sẽ sinh ra giai điệu tuyệt vời đấy”

Vương Khang Dân nhìn về phía giọng nói phát ra thì thấy một cô gái tóc dài đang đứng ở cửa phòng học, toàn thân mặc đồ màu lam nhạt. Cô nàng cũng không giống như những cô gái khác trang điểm son phấn nhưng gương mặt lại rất đẹp dễ thanh tú. Nếu Cao Kiện ở chỗ này thì nhất định sẽ nhận ra cô nàng chính là người nữ giảng viên mà hiệu trưởng đã giới thiệu trong buổi lễ khai giảng, Trần Huệ Mẫn.

“Cô là...?” Vương Khang Dân vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Trần Huệ Mẫn che miệng cười một tiếng, động tác hết sức mê người: “Tôi là giảng viên mới của cậu, mặc dù hôm nay chưa tới đây lên lớp nhưng sáng nay hiệu trưởng có giới thiệu qua tôi, chẳng lẽ cậu không nhớ sao?”

Vương Khang Dân cũng không vì động tác mê người của đối phương mà hoảng hốt, vẻ mặt cũng không có chút biến hóa: “Đã nhớ.”

“Thời gian không còn sớm nữa, cậu trở về ký túc xá đi. Ngày mai tôi trở lại nghe cậu đàn”, Trần Huệ Mẫn đi vài bước rồi xoay người nói tiếp: “Sau này đừng đàn những khúc nhạc âm trầm nữa, nó không thích hợp với cậu đâu”

Vương Khang Dân dở khóc dở cười, hắn không cho rằng cái mình đàn chính là nhạc khúc. Cho đến khi Trần Huệ Mẫn đi khuất tầm mắt thì đột nhiên có một cảm giác không rõ ràng dâng lên trong lòng, Vương Khang Dân lại lẩm bẩm: “Có thể lại có chuyện xảy ra. Giai điệu âm trầm này lúc nào mới ngưng đây?”

Giữa khuya 12 giờ, Vương Khang Dân giật mình mở mắt. Hắn cảm giác được dường như có một luồng hơi thở âm trầm ở gần đó, tiếp đến liền lấy ra Bài Âm Phù chế tác mấy ngày trước dán lên trên cửa, xong mới trở lại giường tiếp tục giấc mộng.

o O o

Cao Kiện trải qua một ngày nhàm chán trong cuộc sống sinh viên nội trú.

Mới ngày thứ hai mà đã cảm thấy nhàm chán thì làm thế nào mà trải qua ba năm học đây?

Cao Kiện hét to phát tiết tâm tình buồn bực trong lòng. Hắn vốn tưởng rằng khoa âm nhạc hẳn là có rất nhiều mỹ nữ, nhưng thật không ngờ khóa này nữ sinh theo học có số lượng rất ít, thậm chí ngay cả chất lượng cũng không khả quan. Thật vất vả mới nhìn lọt mắt một vài nữ sinh nhưng lại thuộc vào loại “chanh hoi” quá.

Đối với Cao Kiện mà nói thì những nữ sinh này giống như mì ăn liền vậy, chỉ có thể no bụng, không thể thỏa mãn khẩu vị.

Hơn nữa, nữ giảng viên xinh đẹp Trần Huệ Mẫn ở ngày thứ hai cũng chưa đến dạy, làm Cao Kiện rất là thất vọng.

Nhưng cũng may mắn, hắn còn có một người trong mộng, Đỗ Mai.

9 giờ tối, hắn cầm theo hai lá bùa Vương Khang Dân đưa cho đi tới khu lầu giảng dạy quý dị. Từ khi được nghe kể về chuyện cái xác không đầu thì Cao Kiện mỗi khi tới nơi này, trong lòng đều dâng lên một nỗi sợ hãi không thể diễn tả.

Lúc đầu vì không hẹn thời gian với Đỗ Mai nên hắn cũng chưa có cơ hội gặp lại, hắn mỗi ngày cứ đúng 9 giờ tối đều đến nơi này chờ đợi.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Hắn ôm một tia hy vọng, chờ đợi.

Lúc 10 giờ, Cao Kiện định rời đi thì phía sau bỗng truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Cao Kiện, là anh phải không?”

Giờ khắc này, công việc chờ đợi mỗi mòn ngày qua ngày rốt cuộc cũng chấm dứt, Cao Kiện lòng mừng như điên, liền hướng về phía Đỗ Mai chạy tới.

“Đỗ Mai!” Cao Kiện dang đôi tay ra rồi ôm Đỗ Mai vào lòng.

Giờ phút này Đỗ Mai bị Cao Kiện ôm chặt, khuôn mặt đỏ hồng như mặt trời ban trưa: “Tôi”

Lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì Cao Kiện đã ngắt lời: “Đỗ Mai, anh yêu em. Có lẽ em cho rằng anh quá phù phiếm, nhưng...”

Cao Kiện không biết còn có thể nói gì, hắn cúi đầu hướng về đôi môi của Đỗ Mai.

Nhưng lúc này điện thoại di động lại vang lên không đúng lúc, nhân lúc Cao Kiện lấy điện thoại, Đỗ Mai liền thoát khỏi đôi tay của hắn.

“A lô...!” Cao Kiện nhện không được lớn giọng.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói của Vương Khang Dân: “Cậu ở đâu thế? Đêm hôm qua tôi cảm giác được ở chung quanh ký túc xá có chút khí tức u ám và lạnh lẽo, phỏng chừng lại sắp có chuyện xảy ra, cố gắng về sớm chút nhé”

Từ lần trước mọi người vì tìm kiếm Vương Khang Dân, thiếu chút nữa đã chết dưới tay của cái xác không đầu. Dương Hoàn Kiệt đã lấy số điện thoại và đưa của tất cả mọi người.

“Ừm, tôi hiểu rồi, tạm biệt.”

Cao Kiện cúp điện thoại, phát hiện hai mắt của Đỗ Mai đang cảnh giác nhìn mình. Cao Kiện cũng ý thức được hành vi khi nãy của mình có chút cảm thú.

“Xin lỗi em.”

Đỗ Mai cắn môi: “Tôi... tôi phải về rồi”

Một cánh tay đột nhiên chụp lấy cánh tay mảnh dẻ của Đỗ Mai, cô nàng vẻ mặt kinh hoảng nhìn về phía Cao Kiện.

“Anh không phải cố ý, thật xin lỗi em. Ngày mai anh đưa em đi xem khiêu vũ nhé, được không?”

Đỗ Mai gật gật đầu, tâm tình so với lúc trước hòa hoãn rất nhiều.

Cao Kiện nhìn thấy phản ứng của Đỗ Mai, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó chỉ về hướng trung tâm hoa viên nói: “Vậy ngày mai lúc 12 giờ trưa, hẹn gặp em ở trung tâm hoa viên nhé”

Liên tiếp ba ngày, Vương Khang Dân cùng những người khác đều rất hiếm khi gặp Cao Kiện. Còn Dương Hoàn Kiệt thì thường xuyên ở cùng một chỗ với Lục Gia Chánh. Tất cả mọi người không biết hai người bọn họ đang làm cái gì.

Lúc này trong phòng C418 chỉ còn lại có hai người, Vương Khang Dân và Tà Phong.

“Tà Phong, phía cha cậu sao rồi?” Vương Khang Dân nằm ở trên giường, hỏi Tà Phong.

“Cha tôi nói qua vài ngày nữa sẽ gửi tới”

Đêm đến, Hoàng Hiểu Bân chạy đến phòng của Vương Khang Dân, hét lớn: “Không xong rồi, không thấy Trần Hải Đông”

Vương Khang Dân liền hỏi lại: “Không phải cả ngày cậu chỉ nói thăm chứ? Mới nói mà lại hét lớn như vậy, thật phiền quá. Hôm nay cậu đổi tính à? Cậu ta có lẽ trở về nơi của người cha già đáng kính rồi”

“Tôi cũng nghĩ là cậu ta đi đến nơi của hiệu trưởng nên tôi cũng đã đến đó, tuy nhiên lại không gặp. Bây giờ hiệu trưởng đang điên lên kìa, từ ngày hôm qua đã không thấy cậu ta nữa”

“Người khác biến mất cũng không phải cậu biến mất, gấp cái gì?” Tà Phong thay đổi tư thế nằm, ngồi thẳng người lên nhìn Hoàng Hiểu Bân nói.

Hoàng Hiểu Bân lấy ra một cuốn sách: “Đây là nhật ký của Trần Hải Đông, tôi nghi ngờ là cậu ta đã đi đến khu lầu giảng dạy cũ”

Vương Khang Dân nghe xong nghiêng người rồi nhảy xuống giường, đến trước mặt Hoàng Hiểu Bân, sau đó chụp lấy cuốn nhật ký rồi giở ra ngay trang ngày 6 tháng 9, cũng chính là ngày hôm qua.

Ngày 6 tháng 9 năm 2003.

Hôm nay trời nắng đẹp, tuy nhiên cuộc sống nội trú thật quá khô khan, mấy ngày nay lên lớp, nội dung học mình đã học xong ở trung học. Dương Hoàn Kiệt mấy ngày nay đều đến tìm Lục Gia Chánh, giữa hai người luôn có mùi thuốc súng, xem ra cũng cảm thấy một chút hứng thú, tuy nhiên cũng không thể để trường học của cha rơi vào tình cảnh hỗn loạn được.

“Sao cậu dám chắc cậu ta sẽ đi đến đó?” Vương Khang Dân trả lại cuốn nhật ký cho Hoàng Hiểu Bân.

Hoàng Hiểu Bân quăng cuốn nhật ký lên giường của Vương Khang Dân rồi nói: “Nhật ký không cần trả lại cho tôi đâu. Những sinh viên của các khóa trước rất thích cái truyền thuyết về khu lầu giảng dạy đó. Trần Hải Đông cũng đã hỏi qua tôi về chuyện của khu lầu. Cậu ta muốn tìm việc gì đó để làm, có thể đã đi đến đó, tôi thấy chúng ta nên đi tìm đi”

“Phán đoán tùy tiện quá, tôi không tán thành” Dương Hoàn Kiệt mở cửa bước vào: “Nếu cậu ta không đến chỗ đó thì chúng ta có thể xem chết lần nữa đấy”

“Cho dù có muốn đi tìm thì cũng phải chờ một đoạn thời gian nữa” Tà Phong đuổi người nằm xuống, nói.

Chuyện Tà Phong nhờ vả cha của hắn chỉ có hắn cùng Vương Khang Dân hai người biết. Vương Khang Dân nghe Tà Phong nói vậy cũng phụ họa theo: “Đợi qua vài ngày nữa đi, nếu Trần Hải Đông vẫn chưa trở về thì chúng ta sẽ đi tìm”

Nửa đêm, Vương Khang Dân lại giật mình mở mắt. Tà Phong và Dương Hoàn Kiệt hơi thở rất đều, còn Cao Kiện thì ngáy như sấm.

Vì để không đánh thức ba người, Vương Khang Dận nhẹ nhàng mặc quần áo rồi rời khỏi phòng.

Ngoài phòng, rất lạnh. Nếu là mùa đông thì có lạnh cũng là bình thường nhưng bây giờ đang là mùa hạ.

“Xem ra, thật sự có người đang giả trò” Vương Khang Dận nhíu mày, lấy cái chuông nhỏ trong túi ra, sau đó dùng sợi dây đỏ trên cái chuông buộc vào ngón giữa của tay phải, đồng thời tay trái cũng cầm lấy một lá bùa.

Cảm giác được khí tức âm hàn thấu xương phát ra, liền hướng nơi nó phát ra đi đến. Bước ngang qua cửa phòng C419 thì Vương Khang Dận liền biết nơi khí tức âm hàn phát ra cách hẳn rất gần.

“Nhất định là nơi này.” Vương Khang Dận dừng lại, đứng trước cửa phòng vệ sinh cạnh phòng của Hoàng Hiếu Bân.

Từ phía trong có ánh sáng yếu ớt lập lờ bất định, tựa hồ lúc nào cũng có thể biến mất.

Nhất định có người.

Âm khí nặng như vậy, hơn nữa thoạt nhìn thì tựa hồ có đèn cầy đang cháy sáng.

Vương Khang Dận dám chắc bên trong có người, hơn nữa còn là một người biết tà thuật!

Lá bùa trên tay phát ra ánh sáng trắng, tay run lên, lá bùa giống như một mũi tên bắn thẳng vào trong.

“Là ai?” Từ phía trong truyền ra một giọng nói khàn khàn.

9. Q.1 - Chương 9: Tuổi Trẻ, Thật Là Tốt!

“Ta là người tới bắt người.” Vương Khang Dận đứng ở ngoài cửa nói.

“Ha ha ha ha!” Từ phía trong truyền ra một trận cười vang: “Bắt tao? Chỉ bằng vào này? Tao biết, ở trước mặt tao chỉ là một ảo ảnh mà thôi”

Vương Khang Dận cau mày.

Xem ra, đối phương đã phát hiện...

Nhưng là đối phương cũng không có phát hiện ra vị trí chính thức của Vương Khang Dận. Trong nhà vệ sinh lúc này ánh đèn cầy vẫn lập lờ lúc sáng lúc tối.

Tiến vào hay không? Đối phương có thể đang tiến hành một nghi thức gì đó.

Lá bùa Vương Khang Dận bắn vào có tên là Kính Tượng Phù, có thể tạo thành ảo giác đối với người khác, ngoài ra còn có thể tạo thành hình ảnh của người sử dụng, thời gian ước chừng khoảng hai mươi giây.

Làm cho Vương Khang Dận suy nghĩ chính là đối phương làm thế nào có thể nhìn ra đó là ảo ảnh?

Ngay trong thời gian Vương Khang Dận đang tự hỏi thì một cái bóng người bán trong suốt xuất hiện trước mặt.

Vương Khang Dận mặc dù chưa chính thức gặp qua âm hồn nhưng cũng đã từng nghe qua. Âm hồn khi hấp thu đủ một lượng âm khí nhất định thì mới có thể tạo nên hình ảnh, thậm chí là thật thể.

Hắn giơ tay phải lên, cái chuông nhỏ trong tay giờ phút này phát ra tiếng leng keng, trên nó còn phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt. Năm ngón tay của Vương Khang Dận mở ra, một trảo chụp xuống đầu của âm hồn.

“Hú...” Một âm thanh giống như tiếng sói tru vang lên, tuy nhiên so với tiếng sói tru càng âm trầm hơn từ trong miệng âm hồn phát ra.

Một cái bóng trắng hướng về Vương Khang Dận phóng tới, Vương Khang Dận bắt đắc dĩ buông tay ra, đồng thời lùi về phía sau.

Vương Khang Dận lau đi mồ hôi trên trán, nếu không phải nhờ đêm tối nhìn thấy được cái bóng màu trắng thì nguy rồi. Vương Khang Dận lúc này lại rống lớn: “Ra đi! Đừng ở đó mà giở trò”

Mặt đất trước cửa xuất hiện một cái bóng người dài, trong ánh sáng chập chờn của đèn cầy, cái bóng trên mặt đất cũng không ngừng vặn vẹo.

“Chịu ra rồi sao?” Vương Khang Dận lấy từ trong túi ra một lá bùa, vẽ mặt cảnh giác.

Nhìn theo cái bóng trên đất, Vương Khang Dận thấy rõ đối phương dường như đang làm một động tác phát tay, cái âm hồn bán trong suốt khi này nhất thời biến mất trước mắt.

“Người nào? Mau ra đây cho ta!” Giọng Vương Khang Dận so với trước càng thêm lớn hơn, hẳn hy vọng có thể đánh thức những người đang ngủ trong phòng gần đó. Nhiều người liên thủ thì cho dù thần tiên cũng khó thoát.

“Đừng rống nữa, nơi này âm thanh truyền không ra đâu” Đối phương tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của Vương Khang Dận, lạnh lùng nói.

Từ trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng bước chân, một người toàn thân mặc đồ đen đi ra. Hắn cúi đầu, gương mặt hoàn toàn bị cái nón đội trên đầu che lại, và vì bộ quần áo rộng thùng thình của hắn nên Vương Khang Dận không cách nào phán đoán được thân hình của đối phương.

Tay trái lại run lên, lá bùa hóa thành một đoàn hỏa cầu bắn về phía người mặc áo đen.

Người mặc áo đen lại vung tay lên, không khí trước người vặn vẹo trông giống như gợn sóng, làm cho đoàn hỏa cầu của Vương Khang Dận biến mất.

Vương Khang Dận vẽ mặt ngạc nhiên, hạ ý thức lui về phía sau từng bước: “Người... sao có thể...?”

Người mặc đồ đen hừ lạnh một tiếng, cũng không có trả lời câu hỏi của Vương Khang Dận, chỉ hỏi lại: “Mày là đạo sĩ à, nhóc con?”

“Không phải.” Vương Khang Dận trả lời.

Chê cười, đối phương có khả năng khống chế âm hồn, nhất định chính là quỷ thuật nhất phái. Quỷ thuật sĩ cùng đạo sĩ là thề bất lưỡng lập, trả lời “phải” có thể sẽ bị diệt khẩu ngay lập tức.

“Vậy đạo pháp của mày học ở đâu?” Giọng nói của đối phương rất âm trầm.

“Do người thân dạy lúc còn bé, hiện ông ta đã qua đời rồi.” Vương Khang Dận sắc mặt không đổi đáp.

“Tao tin mày, nhóc con.”

Vương Khang Dận trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xem ra cái mạng nhỏ có khả năng giữ lại.

“Nhưng tao cũng rất chán ghét mày!” Người mặc đồ đen ngẩng đầu lên, lộ ra nửa gương mặt.

Cằm của hắn nhọn hoắt, đôi môi tái nhợt.

Vương Khang Dận lại cho tay trái vào túi, sờ sờ.

Mặc dù trong túi còn khoảng 10 lá bùa nhưng bản thân chỉ có thể sử dụng nhiều nhất là ba lá nữa thôi. Bùa chỉ có ba loại: Hỏa Phù, Kính Tượng Phù, Lôi Phù. Đây là hắn nhắm vào đối tượng “con người” mà chọn lấy ba loại bùa hữu hiệu nhất. Hiện tại Kính Tượng Phù đã không dùng được nữa, Hỏa Phù thì hiệu quả cũng không lý tưởng.

Lôi Phù, trong sấm sét hàm chứa chính khí, không chỉ đối với người có hiệu quả mà đối với âm hồn cũng có hiệu quả cực tốt.

Liều mạng, không liều cũng chết.

Lấy ra ba lá bùa, trong đó có hai lá nhất thời bắn ra, hóa thành hai đoàn hỏa cầu.

Người mặc đồ đen cũng không có làm cho không khí vận vẹo giống lần trước, hắn chỉ phát phát tay.

Vương Khang Dân nhất thời cảm giác được nhiệt độ không khí ở bốn phía đều giảm xuống hơn mười độ, nhiệt độ của hỏa cầu trong không khí rét lạnh phát ra không được hiệu quả, khi bay tới trước mặt người mặc áo đen thì tự động tắt ngúm.

“Quý môn đã mở, cho dù mày có sử dụng một trăm tấm Hỏa Phù cũng chẳng có tác dụng”

Giọng của người mặc đồ đen có vẻ rất tự tin, tuy nhiên Vương Khang Dân cũng phát hiện ra hơi thở của đối phương đã dồn dập hơn so với trước.

“Thừa dịp người yếu, lấy mạng của người” Vương Khang Dân nói xong, một luồng điện màu trắng phóng tới thân thể đối phương.

Người mặc đồ đen trúng đòn thân thể run lên, đôi chân mềm nhũn ngã xuống mặt đất không động đậy.

Lúc này bản thân Vương Khang Dân cũng không tốt lắm, cánh tay trái buông thõng xuống, đã hoàn toàn mất đi cảm giác.

Vương Khang Dân tiến lên, đang muốn dùng tay phải lấy cái nón ra xem mặt đối phương thì người mặc đồ đen bỗng nhiên chuyển động, một chiêu cầm nã thủ xuất ra chế phục được Vương Khang Dân...

Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, Vương Khang Dân căn bản cũng không ngờ đến đối phương nhanh như vậy đã hết tề liệt, vì cánh tay trái của hắn đến bây giờ cũng vẫn chưa hồi phục lại cảm giác.

Người mặc đồ đen đem Vương Khang Dân đè xuống đất, lạnh lùng nói: “Lôi thuần dương, Quý thuật sĩ chúng tao từ lúc bắt đầu luyện tập thuật thì âm khí trong cơ thể đã mạnh hơn người thường, chân khí của mày không đủ nên không thể uy hiếp đến tao đâu nhóc ạ”

Mặt của Vương Khang Dân dán sát vào đất, cánh tay phải bị người mặc đồ đen bẻ ra sau, đau đến nổi rên rỉ thành tiếng, nếu đối phương còn dùng thêm chút sức nữa thì cánh tay phải sẽ gãy.

“Muốn giết cứ giết, còn hành hạ nữa, ta liều mạng với người!” Vương Khang Dân dùng hết sức quát lên. Cái loại đau đớn kia quả thật là Vương Khang Dân đã không cách nào chịu nổi, hắn thà chết cho xong chứ không muốn bị hành hạ nữa.

“Muốn chết? Dễ vậy sao?” Người mặc đồ đen dùng sức thêm.

“A a...!” Tiếng kêu đau đớn vang vọng.

“Có la bẽ phỉ cũng không ai đến cứu mày đâu, hắc hắc.” Giọng người mặc đồ đen có vẻ rất hưng phấn.

Vương Khang Dân nghe xong những lời này, cả người sợ run. Một sắp hình ảnh hiện lên trong đầu hắn.

Một gã lưu manh đặt một cô gái dưới thân hắn, cô gái không ngừng kêu lên: “Đừng, đừng! Cứu, cứu tôi với!”

Gã lưu manh chảy nước dãi, dùng cái giọng bỉ ổi cười nói: “Em yêu, em có kêu bẽ phỉ cũng không có ai tới cứu em đâu.”

Vương Khang Dân lúc này không còn kêu la nữa.

Chẳng lẽ hôm nay trình tiết khó giữ...

Thì ra tên này không chỉ là người trong tà đạo mà còn là một tên biến thái nữa...

Thà chết hơn hàng!

Sĩ khả sát bất khả nhục!

Vương Khang Dân ra sức giãy dụa thân thể, chỉ nghe thấy “rắc” một tiếng, Vương Khang Dân biết rằng xương tay phải của mình đã gãy...

Sắc mặt Vương Khang Dân trắng bệch, không còn chút máu, đôi môi không ngừng run rẩy.

Mồ hôi tuôn ra trên mặt giống như cơn mưa to đổ xuống.

“Crắc”

Có lẽ là do đau đớn quá độ kích phát huyết tính, Vương Khang Dân sắc mặt dữ tợn hẳn lên, mạnh mẽ xoay đầu nhìn người mặc đồ đen ở phía sau.

“A.. mặt mày sao ghê thế” Người mặc áo đen liền lùi ra sau. Hắn biết bây giờ Vương Khang Dân đã mất đi lý trí, một người mất đi lý trí thì tuyệt đối khó đối phó.

Trong đầu Vương Khang Dân lúc này chỉ còn lại có một ý nghĩ: “đập chết nó”!

Phóng tới, cánh tay trái hiện khôi phục tri giác liền mạng đánh vào người mặc đồ đen.

Người mặc đồ đen dùng hai tay ra sức ngăn cản nắm tay của Vương Khang Dân. Mỗi một quyền đều bị hắn đón đỡ.

Khi này hai người còn dùng pháp thuật đánh nhau, còn bây giờ thì giống như bọn lưu manh ẩu đả.

Người mặc đồ đen rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, một cú chặt bổ vào sau ót của Vương Khang Dân.

Tuy nhiên đồng thời hắn cũng cảm thấy hạ bộ của hắn tê rần.

Vương Khang Dân té xủ trên đất, người mặc đồ đen vừa xoa hạ bộ vừa chạy vào nhà vệ sinh thu hồi pháp khí, xong xuôi rồi rời đi.

o O o

5 giờ sáng.

Cao Kiện vừa dụi hai mắt của mình vừa đi tới nhà vệ sinh.

“A...a!”

Cao Kiện ôm lấy “cậu em” của mình mà kêu lên, sau đó hướng phía sau nhìn lại nhưng thấy không có một bóng người...

“Ai đánh ta?” Cao Kiện lúc này bị dọa tới sắc mặt trắng bệch.

Rõ ràng là có người từ phía sau đánh vào “cậu em”, tại sao bây giờ lại không thấy ai.

“Cứu mạng a!”

Tiếng hét của Cao Kiện làm kinh động đến người trong ký túc xá, mọi người đua nhau chạy đến vây quanh người hắn.

Đồng thời có người phát hiện ra Vương Khang Dân.

“Mau tới đây xem, nơi này có người ngất xỉu”

Sau đó Vương Khang Dân được mấy người bạn khiêng về phòng.

Cao Kiện lúc này hai tay đang ôm lấy “cậu em”, trên mặt mang theo ba phần hoảng sợ, bảy phần đau đớn: “Bộ hạ của tôi bị người ta đánh, sao lại không có ai đến giúp đỡ thế, ôi thật không công bằng”

Khi Vương Khang Dân khôi phục lại tri giác thì sự đau đớn ở cánh tay phải giống như thủy triều kéo tới.

“Ư...!” Vương Khang Dân cắn răng rên một tiếng, rồi cố gắng nói một câu: “Giúp... đỡ ... tôi lên”

Dương Hoành Kiệt chau mày: “Tay phải của cậu đã gãy, cơ bắp cũng tổn thương luôn”

Tay trái của Vương Khang Dân cầm lấy tay phải của mình, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy đầy trên thân, quần áo trên người đã ướt gần hết.

“Thiếu gia!” Một người trung niên ăn mặc rất lịch sự đứng ở trước cửa, lúc này đang khom người một góc khoảng 45 độ, tay phải của ông ta đặt trên ngực, không thể không nói, tư thế khom người của ông ta rất ưu nhã, dường như không có vẻ là người làm công cho lắm.

“Chú Vương, nhanh lên, mang bạn của cháu đến bệnh viện đi” Tà Phong có vẻ rất lo lắng.

Gương mặt chú Vương hiển lộ ra một nụ cười, có lẽ là do không tự kìm hãm được tâm tình, hô lên: “Thiếu gia, cậu rút cuộc cũng đã có bạn rồi”

Mọi người nghe được chú Vương nói vậy liền nhìn Tà Phong bằng ánh mắt kinh ngạc.

Tà Phong lộ ra vẻ mặt xấu hổ, trông giống như một cô gái đang e lệ đỏ mặt.

Chú Vương nhìn thấy thiếu gia của mình như thế liền thay Tà Phong giải thích: “Có rất nhiều người ghen ghét với thân phận của thiếu gia, cho nên từ nhỏ thiếu gia đã rất cô đơn, không có người bạn nào thiết tình cả, điều này thật khiến cho các cậu chê cười rồi. Tôi là quản gia của Tà gia, các cậu có thể gọi tôi là Vương quản gia hay là chú Vương cũng được”

“Chú Vương” Dương Hoành Kiệt và Hoàng Hiểu Băng đồng thời mở miệng.

Có thể là do “cậu em” đang đau nên Cao Kiện ập a ập ứng: “Chú Vương, chào chú”, sau đó cười cười, bởi vì “cậu em” bị đau nên hẳn cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Các cậu đừng chào hỏi nữa, mau đưa Vương Khang Dân đến bệnh viện đi” Tà Phong vẻ mặt khẩn trương nhìn về phía Vương Khang Dân.

Bởi vì Vương Khang Dân đã từng cho hắn lá bùa nên trong lòng hắn đối với Vương Khang Dân có một tia cảm kích.

Tà Phong cùng Hoàng Hiểu Băng dìu Vương Khang Dân đang rên rỉ đi ra cửa. Chú Vương cũng không có ngăn cản thiếu gia của mình làm công việc này, dù sao đó cũng là bạn của thiếu gia.

Tà Phong nhất thời nhớ tới cái gì, hét lớn: “Cao Kiện, cậu cũng cùng đi nào, luôn tiện kiểm tra em út của cậu luôn”

Chú Vương cười ha ha nhìn mấy người thanh niên kéo nhau rời đi, sau đó cảm thán: “Tuổi trẻ, thật là tốt!”

10. Q.1 - Chương 10: Sát Khí Dâng Cao

“Bác sĩ Hàn, xin hỏi bạn tôi có sao không?” Tà Phong thấy người bác sĩ trị liệu cho Vương Khang Dân đi tới liền tiến lên hỏi.

Bác sĩ Hàn lắc đầu.

Tất cả mọi người đều biết ý nghĩa khi bác sĩ lắc đầu, đó là cánh tay của Vương Khang Dân có thể đã bị phế đi.

“Xương đã nối rồi nhưng là các cơ bị thương rất nghiêm trọng, ngoài ra điều nguy hiểm nhất chính là dây thần kinh đã tổn thương, sau này có thể thậm chí nâng một cái ly cũng không nổi”

Chú Vương đứng ở một bên, tay móc ra một bao thơ đỏ, cười nói: “Bác sĩ, xin hãy cố gắng giúp đỡ, dùng tất cả mọi phương pháp để trị liệu dùm cho”

Bác sĩ Hàn chuyển mắt nhìn trái nhìn phải, thấy xung quan không có nhân viên thì mới lặng lẽ nhận lấy bao đỏ bỏ vào túi, nói: “Yên tâm, giờ tôi đi xem tình hình bạn của các anh đây”

“Hừ, thầy thuốc gì chứ, lang băm thì có” Bác sĩ Hàn đi rồi, Cao Kiện bắt mồm hô lên.

Dương Hoành Kiệt hướng về chú Vương và Tà Phong hơi khom người nói: “Tà Phong, chú Vương, xin cảm ơn hai người”

“Cậu làm gì thế? Mọi người đều là bạn bè, nếu sau này cậu còn nói như thế nữa thì tôi và cậu nhất đao lưỡng đoạn” Tà Phong biểu hiện rất kích động, làm ai cũng không nói nên lời.

“Thiếu gia tính tình hơi nóng, các cậu bỏ qua cho” Chú Vương xoay về Tà Phong nói: “Thiếu gia, mấy người họ cũng là thật lòng cảm ơn cậu, không phải giả vờ gì đâu”

Tà Phong gật đầu: “Cháu biết, chỉ là nhất thời kích động một chút.”

Vương Khang Dân đứng trong phòng bệnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa phòng mở ra, mọi người ồ vào hỏi thăm Vương Khang Dân.

Nhìn một chút cục bột trên tay phải mình: “Không sao đâu, các cậu đừng quá lo lắng, mặc dù bây giờ cảm giác tay không có lực nhưng qua một thời gian sẽ khỏi thôi” Vương Khang Dân nhìn Tà Phong nói: “Cảm ơn cậu, người anh em. Trước kia đối với cậu có thành kiến hơi quá, bây giờ tôi xin lỗi cậu”

Tà Phong mỉm cười, nói “Cảm ơn cái gì, nếu không có cậu thì tôi bây giờ không biết nằm đâu trong đất kìa”

Nghe Tà Phong nói vậy, chú Vương vẻ mặt khấn trương: “Thiếu gia, bộ các cậu gặp chuyện gì à?”

Mọi người luân phiên đem chuyện đã xảy ra kể lại.

Chú Vương dùng giọng của tiền bối trách mắng: “Tôi không đồng ý các cậu làm vậy, trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể giải thích, quá nguy hiểm!”

“Chú Vương, cha cháu cũng không phản đối, không có việc gì đâu” Tà Phong giải thích.

Chú Vương thở dài: “Thì ra lão gia vì chuyện này mới kêu tôi mang đồ đến đây, lão gia cũng thật là...”, sau đó đứng lên khom người chào mọi người: “Sự an toàn của thiếu gia xin trông cậy vào các cậu”

“Chú yên tâm.” Vương Khang Dân cười nói: “Lần này cháu đánh nhau với một quý thuật sĩ nên mới ra như vậy....”

Ở đây cũng không có người ngoài, Vương Khang Dân đem chuyện đánh nhau với quý thuật sĩ kể ra.

“..... cuối cùng tôi đã trúng cậu em của hắn, tuy nhiên cũng ngất xỉu luôn”

“Sao cậu không gọi chúng tôi! Nếu là tôi, nhất định sẽ cho hắn tàn phế!” Hoàng Hiểu Băng giơ cánh tay của mình lên nói.

Nghe Vương Khang Dân nói vậy, trong lòng chú Vương cũng yên tâm vài phần, nếu như lão gia đã kêu mang đồ đến thì nhất định món đồ mang đến có thể có giúp ích thật lớn.

“Chờ một chút!” Dương Hoàn Kiệt đột ngột quát lên: “Chúng ta mau trở về trường để tìm tên khốn đó!”

“Ôi, thật vất vả mới ra ngoài được, giờ phải về rồi, chán quá” Cao Kiện oán giận nói.

Hoàng Hiểu Băng gật đầu: “Đúng, phải về trường ngay”

“Tại sao?” Cao Kiện hỏi.

“Rất đơn giản, tên khốn đó đánh ‘cậu em’ của cậu là có mục đích” Dương Hoàn Kiệt giải thích cho Cao Kiện: “Bởi vì hắn muốn giá họa, nếu hắn có ý nghĩ như vậy thì chúng mình hắn là người trong trường, vì sợ bại lộ thân phận cho nên mới làm thế. Nếu đánh người khác thì có lẽ là hắn có thể tránh được một kiếp, nhưng người hắn đánh lại là cậu, vì cậu không phải là người mặc đồ đen đó, cậu hiểu chưa?”

“Hắn đánh tôi làm gì? Tôi và hắn có oán thù sao?” Cao Kiện vẫn như cũ không hiểu hỏi.

“Nếu hắn là đàn ông thì ‘cậu em nhỏ’ của hắn nhất định sẽ bị thương” Dương Hoàn Kiệt và Hoàng Hiểu Băng đồng thời nói với Cao Kiện.

“Chúng tôi đi trước đây, cậu dưỡng thương cho tốt nhé” Tà Phong vỗ vỗ lưng Vương Khang Dân, rồi quay về chú Vương nói: “Chú Vương, phiền chú chiếu cố Vương Khang Dân dùm cháu, xe để cháu lái được rồi”

Sau khi bốn người rời đi, chú Vương liền hướng Vương Khang Dân nói cảm ơn lần nữa.

Vương Khang Dân không thể làm gì khác hơn là mỉm cười cho qua, bản thân hắn cũng không rõ tại sao chú Vương nói cảm ơn với mình. Người nói cảm ơn hắn phải là hắn chứ?

Chú Vương chiếu cố Vương Khang Dân cả ngày, hơn nữa còn trò chuyện rất nhiều với Vương Khang Dân, thậm chí còn nói cho Vương Khang Dân biết ông ta và cha của Tà Phong đã từng là huynh đệ sống vai tác chiến trong giới xã hội đen, cha của Tà Phong còn đỡ cho ông ba viên đạn.

Giữa trưa ngày kế tiếp, Vương Khang Dân trở lại phòng, cánh tay vẫn bó bột như cũ. Hắn cũng biết cánh tay của hắn đã bị phế hơn phân nửa rồi.

“Thế nào? Có tìm được người không?” Vương Khang Dân hỏi

Hoàng Hiểu Bân cầm tờ giấy nói: “Ngày hôm qua người xin phép nghỉ học ngoại trừ chúng ta còn có 12 người khác, trải qua sự điều tra của chúng tôi thì bọn họ cũng không có hiềm nghi gì, đương nhiên trong đó cũng có nữ nhưng chúng tôi cũng đã tra qua luôn”

“Chẳng lẽ hắn không phải người trong trường?”

Dương Hoành Kiệt đẩy đẩy gọng kính nói: “Không đâu, có thể hắn cứ theo lẽ thường mà lên lớp, chúng ta có thể hỏi thăm xem có người nào hôm qua có vắng đi không được tự nhiên không?”

“Thôi để tạm việc đó qua một bên đi, sau này cẩn thận một chút hay hơn” Vương Khang Dân quay về Tà Phong hỏi: “Cậu nhận được đồ rồi phải không?”

“Cạch cạch!”

Cao Kiện cầm cây súng ngắn trong tay: “Mọi thứ đều tốt.”

“Cậu làm gì đó? Lỡ súng nổ thì sao?” Tà Phong thấy Cao Kiện cầm súng quơ quơ, vẻ mặt khẩn trương hết lớn.

“Bỏ súng xuống!” Dương Hoành Kiệt cầm súng chĩa vào sau ót của Cao Kiện, đương nhiên súng của hắn vẫn ở chế độ bảo hiểm .

Cao Kiện trông giống như mấy tên cướp trong phi, buông súng, hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống.

10 giờ tối.

Mọi người đi tra xét khu lầu giảng dạy cũng đã bình an trở về. Có lẽ là do đi quá sớm nên không thấy có hiện tượng gì bất thường. Dương Hoành Kiệt thậm chí còn phát hiện được vết sơn đen của xe dính trên tường tại khu lầu A.

Dấu vết nho nhỏ này làm ọi người sưng sốt không thôi.

Lúc đầu Dương Hoành Kiệt cùng mấy người đi tìm kiếm dấu vết của xe để lại nhưng không có tìm được, còn gặp được cái xác không đầu, nhưng bây giờ thì lại vô tình tìm được...

Một dấu vết tìm cả tuần không thấy, nay lại bất ngờ hiện ra?

“Để tôi phân tích một chút” Dương Hoành Kiệt cầm giấy ghi chép gì đó rồi nói: “Về vết sơn đen của xe, trước tiên chúng ta hãy tạm để nó qua một bên. Hiện tại mục tiêu chủ yếu của chúng ta chính là phải tìm ra người mặc đồ đen, một khi tìm được tên đó thì tất cả mọi chuyện có thể giải quyết”

Vương Khang Dân đồng ý gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta cứ phán đoán linh tinh cũng chẳng được gì, chỉ bằng cứ trực tiếp đi tìm người mặc đồ đen là hay nhất”

“Tôi về phòng nhé, ngày mai sẽ đến nghe các cậu nói tiếp về người mặc đồ đen, chúc các cậu ngủ ngon” Hoàng Hiểu Bân vẫy tay tạm biệt.

“Tà Phong, cha của cậu ghé thiết, gửi đến mấy thứ này.” Dương Hoành Kiệt vẻ mặt hưng phấn, quơ quơ cây súng.

Tà Phong nói: “Người giàu có bình thường có súng cũng là chuyện bình thường thôi”

Một đêm yên tĩnh.

o o o

Giữa trưa ngày thứ hai, Hoàng Hiểu Bân lôi tên ra về Lục Gia Chánh vào phòng C418.

“Ồ, thật không ngờ là hần! Sao ta lại không nghĩ đến trước đó chứ? Thật ngốc quá” Không để ý đến hai người, Dương Hoàn Kiệt cười khỏ nói.

Lục Gia Chánh sờ sờ cảm hỏi: “Cậu ta bị sao vậy?”

“Không phải chuyện của cậu, đứng sang một bên dùm” Hoàng Hiểu Bản đối với người bạn cùng phòng không chút khách khí, đẩy hần ra cửa.

“Đi thôi” Vương Khang Dận nói.

Trong phòng C418 tràn ngập tiếng “cách cách” của súng lên đạn. Lúc này ở cửa, Lục Gia Chánh đã ra khỏi phòng một khoảng, lại nghe thấy ở phía sau lưng tiếng kim loại vang lên, trái tim nhất thời đập mạnh.

“Con mẹ nó, xã hội đen, cũng may bọn chúng không chú ý mình” Lục Gia Chánh lòng sợ hãi nói thầm.

Nghe tiếng bước chân ở phía sau vang lên, Lục Gia Chánh cố ý hơi quay đầu lại liếc nhìn thì thấy năm tên đeo kính đen, mặc đồ tây đen lù lù đi tới, trái tim của hần lại nhất thời đập mạnh dường như muốn rớt ra khỏi ngực, lẩm bầm: “Con mẹ nó, xảy ra chuyện gì thế?”

“Cậu còn đứng đó làm gì?” Hoàng Hiểu Bản hỏi Lục Gia Chánh.

Lục Gia Chánh lúc này lấy lại phong độ ta đây vốn có, đầu ngẩng lên, khoe miệng mỉm cười: “Không có gì, tôi vừa nhìn thấy một cô gái đẹp, đột nhiên động tâm”, bắt quá hai mắt của hần căn bản không dám nhìn vào mọi người.

“Thiệt là cái tên khùng điên, trong ký túc xá nam làm gì có gái đẹp?”

Mọi người vừa nói thầm vừa đi đến phía cầu thang.

Khi năm người đi khỏi thì Lục Gia Chánh mới chuyển ánh mắt nhìn vào bóng lưng màu đen của mọi người.

“Ôi, căng thẳng thần kinh quá, đi tắm cái cho thoải mái”

Đoàn người Vương Khang Dận ngồi trong xe của Tà Phong hướng về khu lầu giảng dạy...

“Thật đúng là xe tốt, hình thức trong xe quả là có nghệ thuật nha, hơn nữa không gian lại lớn, tám người ngồi cũng dư nữa là”

Hoàng Hiểu Bản ngồi ở ghế cuối, vẻ mặt rất thỏa mãn. Tà Phong đột nhiên đạp thắng, đậu xe lại ở một bên.

“Tà Phong thiếu gia ơi, lần sau có thắng gấp xin nhắc nhở một tiếng dùm nhé” Phía sau vang lên giọng nói buồn bực của Hoàng Hiểu Bản.

“Đi, làm thịt tên khốn đó” Cao Kiện bước xuống xe trước tiên, trong lời nói rất có mùi của đại ca xã hội đen...

Có lẽ là do lời nói đầy sát khí của Cao Kiện.

Sát khí của đoàn người dâng lên ngập trời!

Vương Khang Dận dùng tay trái sờ sờ đồ vật cồm cộm trong áo, khoe miệng nở nụ cười tự tin.

Lần này, xem ngươi chạy đâu, tên quỷ thuật sĩ kia...

Chúng tao không dễ khi dễ thế đâu!

“Ha ha ha ha!”

Luồng sát khí bị tiếng cười của Vương Khang Dận phá tan.

“Vương Khang Dận, cậu cười to như vậy làm hần nghe thì sao?” Dương Hoàn Kiệt quay đầu lại trách mắng.

“À... nhất thời kích động thôi.” Vương Khang Dận xấu hổ cười.

Sát khí lại tiếp tục dâng lên...

“Ừi da!”

Dương Hoành Kiệt nhìn vào Cao Kiện bị vấp ngã nằm trên đất, buồn bực nói: “Các cậu sao lại thích phá hư hào khí thế?”

“Do chân phải không cẩn thận đạp trúng chân trái thôi, không sao, tiếp tục.”

Sát khí lại bốc cao...

11. Q.1 - Chương 11: Sự Thật

Năm người đứng trước cửa lớp của khoa kịch chờ cá lớn sa lưới... tuy nhiên lúc này điện thoại di động của Cao Kiện lại vang lên không đúng lúc.

“A lô!”

Về mặt Cao Kiện rất mừng rỡ, nhưng chỉ lát sau, sắc mặt biến đổi: “À, à... được rồi, em chờ anh chút”

Cúp điện thoại, Cao Kiện về mặt xấu hổ nói với mọi người: “Là Đỗ Mai tìm tôi.”

“Được rồi, được rồi, cậu cứ đi đi, chúng tôi bốn người có thể ứng phó” Vương Khang Dân dùng cánh tay băng bột huých huých Cao Kiện

Cao Kiện thở phào nhẹ nhõm, giống như làm phạm nhân được ân xá, vội vã chạy đi.

Ngay khi chạy đến thang lầu thì đụng vào một người nam sinh viên khiến cho ngã ngửa chống bốn vó lên trời. Sinh viên ở chung quanh nhìn thấy Cao Kiện bày ra tư thế đẹp mắt như thế ai ai cũng cũng nở nụ cười.

Cao Kiện bị cười chê tự nhiên trong lòng phát hỏa, chỉ vào cái tên hấn đụng hét lớn: “Người, người”

Nhưng đối phương chỉ là tùy ý liếc nhìn hấn một cái. Cái liếc mắt này trong mắt của Cao Kiện, rất là lạnh lẽo.

Cao Kiện không tự chủ được rung mình một cái, muốn nói gì đó nhưng nói không ra lời, liền hô: “Ông đây không so đo với người”, rồi vội vã rời đi.

Tên nam sinh thấy Cao Kiện bỏ đi, hừ lạnh một tiếng rồi cũng bỏ đi luôn.

“Thật ngẫu quá nha.” Mấy nữ sinh viên ở chung quanh cảm thán.

o O o

Vương Khang Dân nhíu mày: “Như thế nào còn chưa tới?”

“Sẽ nhanh thôi. Lục Gia Chánh nói hấn ăn trưa xong sẽ trở về lớp để ngủ.” Hoàng Hiểu Bàn tựa hồ chờ đợi cũng mệt mỏi, lưng tựa vào tường nói.

“Tới kìa!” Dương Hoành Kiệt nhắc nhở.

Hoàng Hiểu Bàn mở mắt ra, gật đầu: “Triệu Kỳ!”

Triệu Kỳ nghe Hoàng Hiểu Bàn gọi tên liền giương mắt nhìn Hoàng Hiểu Bàn, lạnh lùng nói: “Muốn gì?”, khi hấn nhìn thấy Vương Khang Dân thì khẽ cau mày rồi xoay người bỏ chạy.

Nếu Cao Kiện có mặt thì hấn sẽ phát hiện, cái tên nam sinh viên mà hấn đụng phải trước đó là tên này.

“Đuổi theo!” Hoàng Hiểu Bàn quơ cánh tay chạy đi.

Một nhóm bốn người giống như chủ nợ rượt con nợ.

Vương Khang Dân chạy cuối cùng bởi vì cánh tay phải của hắn bị băng bột, cơ thể mất thăng bằng nên bị mấy người bỏ lại một khoảng .

Hắn biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì mấy người kia chắc chắn sẽ mất dấu, vạn nhất mà gặp phải đối phương thì triển pháp thuật độc ác nào đó thì mấy người bọn họ nhất định sẽ có nguy hiểm. Nhìn vào cánh tay bó bột với vẻ mặt kiên quyết, thầm nói: “Dù sao cũng đã phế rồi.”

“Crắc...!”

Khi Vương Khang Dân đuổi kịp mọi người, bột thạch cao bó trên tay phải đã không thấy nữa, có lẽ là do khi chạy quơ tay mạnh quá làm nó văng ra chẳng? Vương Khang Dân thở hắt ra, cánh tay phải của hắn đang không ngừng run rẩy.

Thở hắt ra không chỉ có mình Vương Khang Dân, ngoại trừ Hoàng Hiểu Bân ra thì tất cả mọi người đều như thế.

“Bọn mày... bọn mày..... muốn gì?” Triệu Kỳ lấp bắp hỏi.

Vương Khang Dân liền chạy đến gần, thở hồng hộc mấy hơi rồi nói: “Mày là tên quỷ thuật sĩ đêm đó phải không?”

“Mày chính là cái tên bị tao đánh sao?”

Vương Khang Dân nghe xong nhường mày: “Hôm nay mày chạy không thoát”

Triệu Kỳ hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ chạy nhưng lại đụng đầu vào ngực của Hoàng Hiểu Bân...

“Tao đã sớm thừa dịp mày không chú ý, đứng đây chờ mày này giờ” Hoàng Hiểu Bân dùng đôi tay cường tráng giữ chặt lấy Triệu Kỳ.

Dương Hoành Kiệt nhanh chóng móc từ trong túi ra một xấp giấy rồi nhét vào trong miệng Triệu Kỳ. Vương Khang Dân và Tà Phong cũng đã sớm chuẩn bị dây ni lông buộc chặt hắn.

“Xong xuôi!” Hoàng Hiểu Bân đắc ý đẩy Triệu Kỳ vào trong xe, sau đó vỗ vỗ hai tay giống như phủ bụi.

Khoảng 15 phút sau, mọi người thấy Triệu Kỳ như thấy bao cát lên giường trong phòng.

“Ừ! ư!”

Triệu Kỳ bởi vì miệng bị nhét giấy không nói được nên chỉ có thể dụng âm thanh ư ư đưa ra kháng nghị.

“Vương Khang Dân, tay cậu không sao chứ?” Tà Phong mặc kệ Triệu Kỳ kháng nghị, lo lắng hỏi Vương Khang Dân.

“Không sao, lúc gỡ bỏ thạch cao thì có chút đau nhưng bây giờ tốt hơn rồi”, sau đó nhìn về phía Triệu Kỳ đang giấy dựa nói: “Đóng cửa lại, bắt đầu tra hỏi”

Tà Phong lấy giấy trong miệng Triệu Kỳ ra, Triệu Kỳ rống lớn: “Bọn mày không thể văn minh một chút à”

“Mày câm miệng” Tà Phong rút súng ra chĩa vào cổ của Triệu Kỳ.

“Hừ, đừng tưởng rằng lấy mấy cây súng giả là hù được tao!” Thật không biết là do nguyên nhân thiếu ngủ hay là do phần nộ mà tơ máu trong mắt Triệu Kỳ nổi đầy cả lên, thoát nhìn rất là kinh khủng.

Tà Phong hừ lạnh một tiếng, tiếp đó lấy một viên đạn từ trong súng ra đặt ở trước mũi của Triệu Kỳ: “Ngủ đi, nếu mày cho đây là súng giả thì tao không ngại có thể ày ném thử một phát”

Triệu Kỳ giờ phút này ngửi được một mùi thuốc súng, sắc mặt nhất thời biến đổi: “Bọn mày muốn làm gì?”

Dương Hoành Kiệt ho khan một tiếng, chỉ chỉ Vương Khang Dân, hỏi: “Đêm đó lúc mày gặp cậu ta, mày đang làm gì?”

“Liên quan gì đến mày?”

Tà Phong thấy Triệu Kỳ không hợp tác, ấn mạnh nòng súng vào cổ Triệu Kỳ, quát: “Nói!”

“Gọi hồn.” Triệu Kỳ lạnh lùng đáp.

“Gọi hồn để làm gì?”

“Điều tra Trần Hải Đông đã đi đâu”

Dương Hoành Kiệt nghe xong, sắc mặt biến đổi: “Chuyện ở khu lầu giảng dạy cũ không phải mày làm?”

Triệu Kỳ nhất thời nóng lên, hét lớn: “Hừ, nơi đó âm khí quá nặng, tao đi vào cũng chịu không nổi, tao làm gì ở đó chứ! Tao biết bọn mày đang điều tra một số chuyện ở đó, thật không biết lượng sức!” Triệu Kỳ nhìn về phía Vương Khang Dân tiếp tục nói: “Nếu nơi đó phát sinh chuyện có liên quan tới tao thì đêm đó tao đã giết cái tên đạo sĩ kia rồi”

“Nếu không phải mày làm thì sao mày lại bỏ chạy?”

“Vừa rồi đột nhiên xuất hiện một luồng âm khí rất nặng, bọn đạo sĩ chúng mày không cảm giác được gì sao?”

“Cái gì!” Vương Khang Dân cả kinh: “Vậy sao vừa rồi mày không nói!”

“Tao vừa muốn nói thì bọn mày chặn họng tao rồi. Bây giờ tao cũng không cảm ứng được nữa”

Dương Hoành Kiệt tựa hồ nghĩ ra cái gì, lấy giấy viết ra viết vài thứ.

Đột nhiên Dương Hoành Kiệt ngẩng đầu lên hướng về Vương Khang Dân cùng Triệu Kỳ quát lớn: “Quý có khả năng không chế trùng không? Còn nữa, âm khí nặng có thể thay đổi theo hoàn cảnh không?”

Triệu Kỳ gật đầu: “Có thể, có một số loại cổ thuật hàng đầu có thể khống chế các loại trùng, hơn nữa cần phải có âm khí rất mạnh. nhưng cái chuyện âm khí cùng hoàn cảnh tao cũng không biết.”

Vương Khang Dân cầm lấy tờ giấy đọc, trong lòng thầm nghĩ: “Hoàn cảnh cậu nói chắc là khu lầu A đi, âm khí chỉ có thể xem như là một loại năng lượng, nếu có trận pháp mà nói thì có thể” Vương Khang Dân nhất thời rung mình, thần sắc thay đổi: “Tôi hiểu rồi! Cao Kiện có nguy hiểm! Mau gọi cho cậu ta đi”

“Tắt máy rồi!” Dương Hoành Kiệt cầm điện thoại di động, nói.

“Đi mau, lên xe tôi giải thích cho các cậu, mau đi tìm cậu ta.”

Mọi người mặc kệ Triệu Kỳ, như cơn gió chạy xuống lầu, sau đó vào xe ngồi.

Sau khi lên xe ngồi, Vương Khang Dân mới giải thích.

Bản thân ma quỷ trí tuệ rất thấp, bởi vì linh hồn sau khi rời khỏi cơ thể người sẽ có tổn thương, tuy nhiên nếu là mượn xác hoàn hồn thì trí tuệ sẽ khôi phục. Hàng chữ ở khu lầu A hiển nhiên là không phải do âm hồn viết, nếu không phải là quỷ thuật sĩ thì chính là âm hồn mượn xác hoàn hồn làm rồi.

Khu lầu A có âm khí rất nặng nên tài xế của Tà Phong lúc ấy mới lái xe đâm vào sao, khi chết có biểu hiện: tròng mắt, sắc mặt tái nhợt, hẳn là do sợ hãi tột độ, còn việc bật cười chính là do mấy con trùng gây nên.

Trên tờ giấy lúc đầu Dương Hoành Kiệt có ghi: trong miệng thi thể có bọt mép. Đó không phải là bọt mép mà là đám trùng đang ở trong thân thể. Chỉ là do Dương Hoành Kiệt không thấy rõ mà thôi, cho nên tôi cho rằng đám trùng đó quấy phá trong thân thể nên mới làm cho người chết bật cười.

Còn ở cái xác không đầu thì đám trùng lại bỏ đi, đó là vì thi thể đã mất đi năng lực hành động, qua đó cũng có thể thấy được đám trùng kia có thể khống chế thi thể. Việc tài xế của Tà Phong nhảy đề lên cảnh sát cũng có thể là do đám trùng gây nên.

Lúc ấy, sau khi các cậu thoát khỏi cái xác không đầu, Cao Kiện mới hiện thân. Cao Kiện nói đã gặp được một cô gái tên Đỗ Mai, tuy nhiên cô gái tên Đỗ Mai kia cũng có thể là một âm hồn mượn xác hoàn hồn...

Lý do là: theo như lời của Cao Kiện, Đỗ Mai đến đây là để xem khiêu vũ, tuy nhiên khu lầu giảng dạy cũ đã bị ngưng sử dụng ba năm trước đây rồi. Đỗ Mai có thể là một nạn nhân chết ở đây vào ba năm trước, cho nên trong trí nhớ mới cho rằng khu lầu này vẫn giảng dạy như trước.

Trước khi chúng ta bắt được Triệu Kỳ thì hẳn đang có ý đi tìm nơi phát ra âm khí. Còn Cao Kiện ngay trước lúc chúng ta bắt được Triệu Kỳ thì lại có điện thoại và đi gặp Đỗ Mai, nếu tính toán thời gian thì âm khí có thể phát xuất từ Đỗ Mai...

Dương Hoành Kiệt gật đầu: “Rất có lý. Hy vọng bây giờ Cao Kiện không có xảy ra chuyện gì”

“Trước đó Triệu Kỳ đã hướng về trung tâm hoa viên mà chạy, chúng ta đây nên đi đến đó nhìn xem một chút” Hoàng Hiểu Bân ngồi ở ghế cuối, nói.

Trung tâm hoa viên, Tà Phong mạnh mẽ đạp thẳng...

Hoàng Hiểu Bân lại cầu nhàu: “Đại thiếu gia à... tôi nói rồi, lúc thắng xe xin nhắc tôi một tiếng dùm.”

“Đừng nhiều lời nữa, mau đi tìm Cao Kiện đi!” Vương Khang Dận vỗ vỗ vai Hoàng Hiểu Bân, rồi xuống xe.

Tại trung tâm hoa viên người rất nhiều, từng đôi nam nữ ở chỗ này làm một chút “chuyện tốt”, những hàng cây cao và um tùm trong hoa viên đúng là bức màn cực tốt...

Tuy nhiên hôm nay, từng cặp nam nữ lại tụ tập cùng một chỗ.

“Đi nhìn coi xảy ra chuyện gì thế?” Dương Hoành Kiệt thấy nhiều nam nữ sinh viên vây quanh ở một chỗ, trong lòng nhất thời nổi lên cảm giác bất an.

Hoàng Hiểu Bân đi trước mở đường nên đoàn người rất dễ dàng tiến tới.

Trong đám người vây quanh, Cao Kiện nằm ở giữa mặt đất, trên người còn có mấy con trùng đang chuyển động.

Mọi người thấy thế, trong lòng nhất thời lạnh tanh...

“Chúng ta đã tới chậm” Giọng của Dương Hoành Kiệt mang theo vài phần mất mát, vài phần thương cảm.

“Không chậm đâu, tuy nhiên nếu chậm thêm chút nữa thì sẽ chậm thật đó.” Vương Khang Dận nhíu mày nói: “Đám trùng vẫn còn đang chuyển động trên người Cao Kiện, cũng chưa tiến vào trong thân thể. Trên người cậu ta có Bài Âm Phù nên tạm thời đám trùng này không có năng lực hại cậu ấy, nhưng là nếu trễ một chút nữa...”

“Mau ra tay đi!” Tà Phong vội vàng nói.

“Cậu xem xung quanh có nhiều người như vậy, tôi làm sao mà ra tay được?” Vương Khang Dận nhíu mày, nếu năng lực của hắn bị nhìn thấy thì phỏng chừng sẽ bị người bắt đi thí nghiệm quá.

Hoàng Hiểu Bân ý thức được vì có đám người vây quanh nên Vương Khang Dận không có cách nào khác ra tay, liền quay về đám người hét lớn: “Mấy người còn bu quanh ở đây làm gì, không cứu cậu ta thì thôi, còn đứng nhìn nữa, mau cút đi”

Sinh viên trong trường ai cũng điều nghe được tin trước khi khai giảng có một cái xác bên trong có trùng, đồng thời còn hại chết luôn một gã cảnh sát, cho nên đám sinh viên chỉ vây quanh đứng nhìn để thỏa mãn lòng hiếu kỳ thôi, không ai dám tới giúp đỡ cả. Thậm chí lúc Hoàng Hiểu Bân mở miệng đuổi thì cũng không có bao nhiêu người nguyện ý rời đi.

“Người im cái miệng thú vị lại đi, la hét cái gì, giúp thì người giúp đi! Người không biết đám trùng kia giết chết người sao?” Một tên nam sinh viên quát.

Nghe được hắn nói như vậy, Hoàng Hiểu Bân nhất thời nổi giận đỏ mặt tía tai, một quyền đâm vào mặt hắn làm ầu rơi lã chã.

“Bọn bây còn không cút đi, tao sẽ không khách khí” Nói chuyện không phải là Hoàng Hiểu Bân mà là Tà Phong, lúc này tay của Tà Phong đặt vào nơi đặt súng.

12. Q.1 - Chương 12

- Anh gì ơi, tha cho thầy em đi mà.

Vũ không ngoái đầu nhìn Bảo Linh đang quỳ gối năn nỉ mà cất giọng ồm ồm quát:

- Hôm nay dù là diêm vương phạt tử tới đây cũng đừng hòng cứu được thằng già này.

” Bốp ” Vũ trợn ngược mắt lên, hai mắt trắng dã, miệng lắp bắp không nói nên lời. Về diên cuồng trong mắt hấn lập tức bị thay thế bằng nỗi đau đớn lặng người.

Hai tay bủn rủn buông Thầy Tào ra, rồi lại giống như khi nãy bị trúng thuật bóng, ra sức tóm chặt vào giữa hai chân.

Thầy Tào được giải vây, vội xoay mình bỏ chạy

Vũ mặc dù đau chết lặng đi vì cú đá quá mạnh và hiểm của Bảo Linh, nhưng vẫn cố quờ tay bắt trúng vật áo lão. Thầy Tào như chim sợ cành cong, vừa thấy hấn túm được, ngoái đầu nhìn thấy vẻ mặt khủng khiếp của hấn thì nhủn cả người ra.

Vũ lúc này mặc dù đau đến không đứng dậy nổi, cũng không còn sức mạnh điên cuồng như khi nãy nữa, nhưng gương mặt hấn xám xịt, mồ hôi lớn như hạt đậu túa ra đầy mặt cộng với cặp mắt mờ đục vì đau khiến hấn trông như ngã quỵ dưới âm ti, một tay túm vạt áo, một tay vẫn giữ chặt khoảng giữa hai chân, lồm cồm bò theo như quỷ đói đòi mạng khiến Thầy Tào phút chốc thất thần, dù lão là đạo sĩ đã tiếp xúc qua vô vàn điều kì quái cũng bị dọa đến nỗi kêu lên một tiếng, té bịch ra đất.

Bảo Linh nhìn Vũ bám lấy Thầy Tào như xác chết ăn thịt sắp sửa nuốt sống thầy mình, không biết làm thế nào, bèn bõn cù soạn lại, phóng tới phía sau, nhằm giữa hai chân hấn dụng hết sức bình sinh tung ra một cước.

” Bốp ”

Tay Vũ quắp lại, xé nát cả vạt áo của Thầy Tào. Miệng há to ra như muốn nói điều gì rồi toàn thân như đông cứng lại, đổ ầm xuống đất.

Thầy Tào cũng sợ đến thót tim, nhưng thấy Vũ nằm co quắp như con mèo bị trấn nước giữa sân liền liều mạng lấy hơi, định xuất ra một chiêu kết liễu. Nhưng Bảo Linh hốt hoảng nhảy ra trước mặt lão, méo mào nói:

- Thầy ơi, thầy đừng giết người nữa. Con sợ lắm ... huhu...

Thầy Tào trừng mắt định gạt Bảo Linh ra, nhưng con mắt lão vô tình nhìn xuống chân nó, thấy chân con bé hơi cong cong, lão liền nghĩ đến thảm trạng của Vũ, đành khó khăn nuốt khan một tiếng, quay mình chạy lên núi Cẩm.

Khi Vũ tỉnh lại, tư thế của hấn vẫn vô cùng đặc sắc. Thân hình co lại như bào thai trong bụng mẹ, hai tay vẫn vững vàng bảo vệ cho thằng em, mấy ngón tay đã cứng lại như đá, phỏng chừng có bị xe tải tông, thì 206 đốt xương của hấn có thể gãy cả, cũng không thể thương hại một lần nữa đến khu vực nhảy cảm kia.

Đầu óc hấn bắt đầu hoạt động trở lại, nghĩ đến quãng thời gian mấy giây trước khi bất tỉnh, hấn không khỏi rùng mình, sau đó liều mạng kiểm tra thương tích.

Hai tay vừa khê động, một cảm giác đau đớn kinh hoàng lại bao trùm lấy ý thức hấn.

” Áu ” Vũ rú lên một tiếng trước khi tiếp tục mê đi.

Rào !

Vũ tỉnh dậy do bị nước lạnh tạt vào mặt. Hấn ho sặc sụa vài tiếng rồi cố gắng co tay vuốt nước dính trên mặt nhưng lúc này mới phát hiện hai tay mình đã bị trói nghiêng vào cây cột đình.

Hấn ngược cặp mắt ai oán nhìn con bé Bảo Linh đang đặt cái thau nhôm xuống đất, nói:

- Mày trói anh vào đây định làm gì thế hả nhóc?

Bảo Linh khinh bỉ đáp:

- Ông cứ tỉnh dậy lại tự tay bóp cơ, bóp... đùi rồi rú lên đành đập xong ngắt đi, hai lần như thế rồi nên tôi mới phải trói vào cột thế kia. Chứ bấu lăm đấy, người gì đâu mà béo thế hả giờ, mãi mới kéo được từ ngoài sân vào trong này đây.

"Ặc" Cũng chẳng trách được con nhóc ăn nói trống không xác xược với hân.

Bất kì đứa con gái nào, sau khi "lên gối" hai phát cực mạnh, rồi lại nhìn hân nằm co quắp tự tay bóp... đùi thì hân không khỏi phát sinh tâm lý coi thường.

Vũ tự thấy mình đã mất sạch hình tượng cha chú, Hơn nữa mình lại đang bị trói nghiêng vào cột nên đành lựa lời

- Thôi thế cảm ơn em, em cởi ra dùm anh được không?

Con nhóc trợn mắt nhìn hân, hỏi:

- Cởi cái gì cơ?

-Ặc, cởi dây trói chứ cởi gì nữa. Chính mày trói anh vào đây còn hỏi.

Con bé cười nhe hai cái răng ngô mới thay làm Vũ đoán nó cũng chỉ tầm 12,13 tuổi. Le lưỡi chạy ra sau cột cởi dây trói cho hân.

oOo

Nói chuyện với con bé một hồi, Vũ mới biết được đại khái vấn đề.

Thì ra lão già đạo sĩ kia chính là người thủ nhang đình Vạn này. Người ta thường gọi lão là Thầy Tào

Con bé tên là Ngô Bảo Linh, mới 13 tuổi, là một đứa cô nhi mà lão nuôi từ khi mới lọt lòng, Thầy Tào là một đạo sĩ nên tính tình quái đản, đạ bạc nhưng lại hết sức yêu quý, chăm sóc cho con bé.

Hai thầy trò sống luôn ở trong đình, thường ngày, con bé đi bộ đi học trong thị trấn, hôm qua thấy thầy đuổi nó ra khỏi đình, bảo vào thị trấn ở nhờ nhà bạn mấy hôm, nó đoán trong đình có làm lễ đuổi ma trừ tà nên tò mò bám theo.

Thầy Tào là đạo sĩ cao tay, trước đây cũng dạy nó một ít tiểu thuật, bảo nó học để giữ mình. Nhưng lại không bao giờ giải thích cho nó về thế giới tâm linh hay cho nó tiếp cận các buổi lễ, tế mà lão thường làm hằng năm. Điều này càng làm con bé tò mò hơn, nên nó mới bám theo về để rình trộm xem sao.

Vũ hỏi nó:

- Em có biết mấy ngày trước có một người đàn ông lớn tuổi, gọi là Thầy L. đến đây chơi không?

Con bé gật đầu đáp:

- Có chứ, em nhớ hôm đấy cũng lâu lâu rồi, ông ấy lên đây chơi bảo có hẹn với thầy em, nhưng thầy em không có nhà nên ông ấy tự đi vào trong núi Cẩm. Em đã bảo không được rồi, nhưng ông ấy cứ tự tiện đi vào cơ.

Vũ bèn mới chuyện:

- Chẹp, chẳng biết sao ông ấy bị bệnh chết rồi.

Bảo Linh bĩu môi đáp:

- Anh chẳng biết gì cả, bệnh đâu mà bệnh. Ông ấy tự tiện đi vào núi Cẩm, nên bị thánh vật chết đấy. Không tin anh vào thị trấn mà hỏi. Ai cũng biết cả.

Vũ vỡ ngạc nhiên:

- Vào núi cẩm nên bị thánh vật? Ở thế cứ bước chân vào núi Cẩm này là bị thánh vật chết à. Thế thì bỏ xừ rồi, lúc trưa anh cũng mới leo lên núi một lúc, không biết thành có vật anh không. Hix

Con bé trêu:

- Anh thì chẳng cần thánh vật, tự vật là đủ chết rồi. hihi

Vũ xấu hổ mắng nó:

- Con gái nhớ giai không tốt đâu. Người ta sợ thật, mà lại cứ trêu anh.

Con bé cãi:

- Nhớ giai đầu mà nhớ giai, người ta nhớ lâu thôi. Hihi. Mà anh cũng đừng lo, em lên núi hái lá thuốc suốt có sao đâu. Nhưng mà anh có đi vòng ra sau núi không? Chỗ đó là đất thánh đấy, không được bước vào đâu. Còn ở mặt ngoài này thì leo lên leo xuống mãi cũng chả sao.

Vũ hỏi :

- Hix, anh cũng chỉ leo được nửa chừng núi mà lúc này cũng bị thánh vật y như Thầy L. thế mà mà bảo không sao?

Bảo Linh cãi :

- Vừa này là anh bị thầy em dùng phép thánh để đánh đấy, không phải thánh vật đâu.

Vũ nói:

- Trời ơi sao thầy em lại dùng phép giống thánh vật thế, làm anh suýt nữa tự bóp cổ chết.

Bảo Linh trực tiếp khinh thường đáp:

- Đầu anh trông to thế cơ mà. Phép của thầy là do thánh dạy cho, không giống thánh thì giống ai?

Vũ giậm chân kêu lên:

- Thôi chết rồi, thảo nào hai người bạn làm công an của anh cứ một mực lên đây đòi bắt Thầy Tào. Hóa ra là vì ông ấy có phép giống như thánh vật.

Bảo Linh mới chỉ là cô bé con, nghe thấy bảo công an lên bắt thầy mình thì sợ tái cả mặt, vội nói:

- Không phải đâu, vừa này thầy chỉ dọa anh thôi, có làm gì đâu mà anh kêu công an tới bắt.

Vũ nói:

- Công an lên đây từ trưa rồi, chắc đang phục kích bắt thầy mà ở trên núi ấy. Mau dẫn anh đi tìm, không thôi họ bắt thầy mà vào đồn thì chết.

Bảo Linh nghe Vũ dụ dỗ cũng sợ, nhưng nhắc đến núi Cẩm thì nó vẫn không dám dẫn hẳn lên bèn nói cứng:

- Thầy em giỏi lắm, công an còn lâu mới bắt được.

Vũ lại dọa:

- Công an có súng đấy, nếu không bắt được, họ bắn bỏ thì sao? Mau lên không là không kịp bây giờ.

Bảo Linh lúc này cũng thấy sợ, vội đồng ý.

Vũ chỉ kịp vớ lấy cái balô rồi chạy theo Bảo Linh lên núi Cẩm

13. Q.1 - Chương 13

Núi Cẩm là một ngọn núi đá không quá lớn, buổi trưa Vũ cũng đã leo một vòng nhưng chẳng thấy chỗ nào đặc biệt. Hắn có nhìn qua phía sau núi, đó là một vực đá khá sâu, ước chừng hơn hai trăm mét. Vũ vốn có tật sợ độ cao, nên cũng không dám ló mọ đi xa.

Nếu buổi tối bảo hẳn một mình lên núi, chết hẳn cũng không đi. May sao có Bảo Linh dẫn đường.

Bảo Linh có vẻ rất thuộc đường, con bé thoăn thoắt lách qua những lùm cây bụi, rồi tìm ra một lối mòn dẫn lên núi. Đường mòn này tuy không thể gọi là đường, vì muốn đi được phải dùng cả tay mà leo lên những mấu đá nhưng thực ra ngọn núi Cẩm này cũng không quá hiểm trở nên Vũ vẫn theo sát được Bảo Linh.

Có lẽ Bảo Linh nghĩ ai cũng giống như nó và Thầy Tào, nên không để tâm, nhưng Vũ thì kinh ngạc không thôi.

Núi Cẩm về đêm, nhất là một đêm cuối tháng không trăng như hôm nay thì tối mù, xòe tay cũng không thấy ngón. Cả Bảo Linh và Vũ đều không dùng đèn pin, vậy mà con bé không chút quờ quạng nào, cứ leo thoăn thoắt như thể đang đi dưới đất bằng.

Mặc dù nói nó ở đây từ nhỏ, rất quen thuộc rồi. Nhưng Vũ không tin nó leo núi nhanh như vậy là do thói quen. Trời thực sự quá tối.

Vũ muốn hỏi con bé mấy câu, nhưng hấn lại sợ tiếng nói của mình bị Thầy Tào nghe thấy, nên không dám mở miệng.

Chẳng mấy chốc, cả hai đã leo lên đỉnh núi. Lúc này gió núi đã phần phật thổi, hai người nói chuyện với nhau mà không gào lên thì tiếng nói cũng bị gió lạnh tạt đi.

Không gian tối đen bên dưới làm Vũ rùng mình. Hấn vốn có tật sợ độ cao không dám nhìn xuống, hơn nữa trời quá tối, cũng chẳng thấy gì. Bèn nói với Bảo Linh:

- Mày ngó quanh xem có thấy hai người một nam một nữ ở trên núi không?

Bảo Linh ngó quanh thật, một lúc con bé nói:

- Không thấy. Anh lừa em à?

Vũ đáp:

- Trông mặt anh thế này mà lại lừa mày à. Chắc là hai người ấy phục kích ở đâu đó rồi. Công an họ núp giỏi lắm.

Bảo Linh phụng phịu:

- Đường lên trên núi có mỗi lối này thôi, những chỗ khác chỉ leo được một tí là cụt đường, đi làm sao được. Nếu có hai người ở trên này, em thấy ngay rồi. Đúng là yêu râu xanh. Đêm hôm lừa con gái nhà người ta lên đây.

Ặc - Vũ vừa móc chai nước trong balô ra định uống thì phun luôn ra đằng mũi. Hấn kêu lên:

- Mày mới 13 tuổi mà sao ăn nói nghe kinh thế em? Vợ va vợ vắn. Anh là người tốt, chưa lừa trẻ con bao giờ. Chắc họ đang ở chỗ Thầy Tào rồi. Mau dẫn anh đến đó, không thôi họ bắt được thầy mày bây giờ.

Bảo Linh ngần ngừ một lúc rồi gật đầu, bản mặt Vũ nói ra câu đó có vẻ không thuyết phục lắm. Nhưng quả thật là Vũ cũng không nói sai. Cứ phải tìm được Thầy Tào thì mới yên tâm.

Bảo Linh dẫn Vũ đi xuống sườn bên kia của núi Cẩm.

Đường núi leo lên thì dễ, đi xuống mới khó khăn, Vũ theo Bảo Linh xuống đến lưng chừng núi thì cụt đường.

Bảo Linh quay lại bảo:

- Đến đây là phần thánh địa rồi, ai bước vào sẽ bị thánh vật đấy. Chắc là thầy em vào trong đó rồi, hay là anh em mình đợi ở ngoài này nhé.

Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Thánh địa đâu? đây là vách núi mà?

- Ô hay anh này ngộ nhỉ. Thánh thì phải ở trên trời chứ. Thánh địa chính là khoảng không gian trước mặt anh đây này.

Rồi con bé dùng một giọng khẳng định nói:

- Thánh địa được thánh thần làm cho tàng hình rồi, không ai nhìn thấy đâu. Chứ không thì ai cũng tìm đến được à? Mình cứ nhảy vào là được.

Nói đoạn nó lùi lại phía sau, ra chiều mời Vũ nhảy.

" Con này điên à, nó xúi mình nhảy vực mà mình nhảy theo thì có mà rồ. Mà điên mà cậu chưa điên nhá " - Vũ lăm băm chữi thăm trong bụng, nhưng cũng thò cổ ra mép vực tìm kiếm.

Hắn tin Bảo Linh, mặc dù mới gặp con bé chưa đến hai giờ đồng hồ, nhưng vẻ ngây thơ thánh thiện của đứa trẻ sống trong rừng núi khiến hắn phát sinh hảo cảm.

Vũ đang lo mọ từng bước tiến ra mép vực thì bỗng thấy Bảo Linh đứng đằng sau hô " Nhảy này " rồi cả người nhao một cái, móng đất bị một lực đập mạnh mẽ hất tung lên, ngã lộn xuống vực.

Vũ chơi vơi trong không khí, hai tay cuộn lấy đầu. Miệng cứng lại không kịp la hét, trong đầu chỉ thoáng nghĩ:

- Sở nguyện bình sinh của mình là chết vì gái. Thật không ngờ là lại chết vì bị một con nhãi lừa. Ta hận, huhu

Đang khóc trong lòng, bỗng hắn thấy chân mình chạm vào vách đá, cả người đang nghiêng nghiêng liền cuộn tròn lặn luôn một vòng rồi tiếp tục nhao ra phía vực.

Vũ cuống cuống quơ cào, hai tay miết lên vực đá trơn nhẵn nhưng không sao bám được, hắn tuyệt vọng nghĩ:

- Thà rớt cái bép một phát là xong, đằng này lại bị lặn từ vách đá xuống thế này, vừa bị đau đớn mà lúc xuống đến nơi cũng thành cục thịt bằm, chân tay lộn lộn thì thảm quá.

Đang lúc tuyệt vọng chờ chết, bỗng người hắn bị kéo giằng trở lại. Vũ giật mình phản xạ ôm chặt vách núi.

Ngẩng mặt nhìn lên, thì ra cái ba lô hắn đang đeo trên lưng bị mắc vào mấy mỏm đá nhọn đã cứu hắn một mạng.

Vách núi cũng không hiểm trở lắm,. Vũ vội vàng xua đi cái đau ê ẩm khắp người, ráng sức trèo lên vách đá.

Thì ra chỗ cái balô bị mắc lại là một khoảng trống nhô ra khá rộng rãi. Hiên đá này cách mép vực mà Vũ và Bảo Linh đứng chỉ khoảng hai mét. Nếu chủ động nhảy xuống thì cũng không khó khăn gì chẳng qua khi này hắn ngã bất ngờ, không kịp phản ứng, trời lại tối nên mới té lộn như vậy, suýt nữa văng xuống vực thật.

Do núi Cẩm khá hẹp ,góc nhìn lại bị che khuất nên khi đứng trên đỉnh núi nhìn không thấy được, và mép vực có chỗ bị vát xuống nên khi đứng trên mép vực không nhìn thấy được chỗ hiên đá này thò ra.

Vũ vừa ổn định thân mình, lại nghe tiếng Bảo Linh kêu lên:

- Em nhảy xuống đây, đỡ nhé.

Rồi không đợi Vũ đồng ý hay không, khi hắn vừa ngược mắt lên nhìn, thì đã thấy một mảng tối đen rơi thẳng xuống đầu, trúng ngay giữa mặt.

Bịch một tiếng, Vũ đã bị Bảo Linh đè cho té ngửa. Mắt nổ đom đóm, cổ ngoẹo một bên.

Bảo Linh vừa nhắc móng ra khỏi mặt Vũ, vừa càu nhàu:

- Không đỡ được thì tránh ra cho người ta nhảy, lại còn bày đặt. Báo hại người ta ngã gãy hết cả xương.

" Mà... mà... " Vũ vừa ức vừa đau, không biết nói thế nào với con nhóc này nữa.

Bảo Linh cười hi hi:

- Em đùa thế mà anh cũng tin, đúng là ngốc thật.

Vũ không biết nói thế nào nữa. Gặp con bé hăm hăm này đúng là khác tính, từ lúc gặp nó đến giờ mới chưa đầy ba tiếng đồng hồ, mà mình đã ném đủ khổ đau gần bằng quãng đời 30 năm trở về trước.

Hắn lồm cồm bò dậy, hỏi:

- Đây là thánh địa của mày đấy à?

Bảo Linh chỉ vào cái hang đá khá sâu trên vách núi đáp:

- Em cũng không biết, ngày trước em đi hái cỏ thuốc ở mé bên kia, thấy Thầy em đi đến đây rồi nhảy xuống, em sợ quá chạy đến gọi thì thấy thầy ở trong hang quát đuổi em về, bảo đây là thánh địa, không được theo vào.

Vũ nhìn theo tay Bảo Linh, thấy một hang đá ẩn sâu vào vách núi, ngay dưới mép vực mà khi nãy hắn đứng.

Hang đá này không rộng, chỉ vừa ột người khom lưng đi vào. Bên trong tối om, không biết là có gì không, nhưng nhìn trông rất nguy hiểm.

Vũ quay sang nhìn Bảo Linh, thấy con bé cũng đang tò mò nhìn cái hang. Có lẽ ngày thường nó cũng chỉ dám nhìn từ xa, chưa từng được bước chân vào " thánh địa " này bao giờ, nên lúc này trông nó vừa háo hức, vừa sợ sệt. Chắc nó cũng không biết gì hơn.

Vũ có tính sợ rần, hễ nhìn thấy hang hốc gì đó thì hắn thường rất ngại thò tay hay chui vào vì sợ rần. tuy cái hang này rất rộng, hắn cũng không tin là bên trong có chائن tinh mẫng xà khổng lồ gì, nhưng vẫn rất e ngại

" Lúc mình bất tỉnh, lão già bỏ chạy lên núi, mười phần thì hết chín là chui vào cái chỗ thánh địa này rồi. nhưng cường long bắt áp địa đầu xà. Tự nhiên chui vào trong ấy, lỡ đang lúi húi lão bỏ ột phát vào đầu thì có mà chết rục xương. Hay là ngồi đợi ngoài này? "

Vũ nghĩ đoạn quay sang hỏi Bảo Linh?

- Thầy mày có hay vào đây không? trong đấy có những gì mà gọi là thánh địa?

Bảo Linh đáp:

- Thầy vào đấy một năm một lần, vào ngày trùng cửu. Chắc là làm lễ tế gì ấy, vì thầy ở trong đó lâu lắm, có khi hai ngày mới trở ra.

Vũ ngồi nghĩ ngợi, lại thấy có phần sốt ruột.

Cái chết của ông Tứ và Thầy L. nếu đúng như cáo trạng mô tả thì chính là do pháp thuật mà lão già thi triển. Hắn không tin lắm vào chuyện thánh vật, trùg tà. Hai người kia đều là đồng cốt, khả năng bị trùg tà không phải không có, nhưng hắn là họ tự có thể ứng phó được. Hơn nữa nếu trùg tà, sao không trùg ngay từ khi Thầy L. tiến vào thánh địa mà lại tới hơn chục hôm sau?

Khả năng lớn nhất là Thầy L. đã từng đi vào thánh địa này và có xích mích gì đó với Thầy Tào, sau đó bị Thầy Tào dùng Thuật Bổng giết chết ngay tại trụ sở công an.

Nghĩ đến thuật pháp đáng sợ của Thầy Tào, Vũ không khỏi lo lắng cho Bảo Châu và Trần Oai.

Hắn không biết hai người đi đâu, nhưng nếu họ chủ động bỏ đi thì hắn là phải thông báo hoặc nhắn lại ỉnh một chút tin tức. Đẳng này biến mất vô tăm vô tích.

Khả năng là bị Thầy Tào hại mất rồi.

Vũ nghĩ đến đây, bèn đứng phắt dậy hô Bảo Linh:

- Anh sẽ chui vào hang, mày ở ngoài này chờ nhé.

Bảo Linh vốn cực kì tò mò với khu thánh địa này rồi, nó dẫn Vũ lên đây tìm Thầy Tào một phần cũng là vì lấy cớ để được thăm quan nơi thánh địa. Hơn nữa ngoài trời tối thui, gió núi lạnh lẽo chả có gì hay nên nó cũng dứt khoát đáp:

- Em vào cùng anh.

Vũ cũng không phản đối, nhưng chỉ cái miệng hang nói:

- Mày chuyên đá vào đít anh, lần này đừng hòng đi sau nữa. Có muốn vào thì chui vào trước đi.

Bảo Linh le lưỡi cười, hai cái răng ngô trông rất đáng yêu.

Thường thì Vũ cũng khá chu đáo, những việc nguy hiểm như tiến vào cái hang tối om này hẳn không bao giờ để con gái làm, nhưng Vũ biết đằng sau gương mặt ngây thơ thiên thần kia là một con quỷ lên gối, còn đáng sợ hơn bóng tối rất nhiều. Hắn dứt khoát đẩy con bé vào trước, bảo nó đưa cái balô ra phía trước để dò đường rồi cũng cúi húi chui vào theo.

14. Q.1 - Chương 14

Hang đá dài mà hẹp, liên tục dốc xuống khiến cả hai phải vừa đi vừa bò hết sức cẩn thận. Vách hang không quá trơn, nhưng lại nhẵn thín như đá cuội khiến việc di chuyển trở nên hết sức khó khăn. Bởi chỉ cần sảy chân một cái, rất có thể sẽ bị trượt trong cái hang dốc này một đoạn dài mới dừng lại được. Vũ hơi hối hận vì đã đẩy Bảo Linh vào trước, nhưng hang quá hẹp, không thể đổi chỗ nên hắn bám rất sát sau Bảo Châu, tay giữ hờ vạt áo nó để phòng bất trắc.

Ánh sáng đèn led từ chiếc điện thoại sonim mà Vũ đưa cho Bảo Linh để dò đường cũng may vừa đủ nhìn. Hơn nữa Bảo Linh dường như có thể nhìn rất tốt trong bóng tối, nó rất ít khi bị vấp hay lạc lối.

Đang mò mẫm trong bóng tối, bỗng một tiếng gầm rít chói tai từ sâu trong lòng núi ập thẳng vào tai khiến cả hai choáng váng.

Bảo Linh sợ hãi rụt người lại khiến Vũ đâm sầm vào mông nó, nhưng con bé không có tâm trí nào để ý đến chuyện ấy, nó run rẩy hỏi Vũ:

- Tiếng ấy là tiếng con gì vậy?

Hắn cũng run run, nhưng cố trấn an Bảo Linh:

- Tiếng huyết sáo của núi rừng ấy mà. Không có gì đâu.

Thấy Bảo Linh có vẻ ngạc nhiên, hắn giải thích:

- Gió thổi qua hang đá hoặc các tán cây thường tạo thành âm thanh nghe rất giống tiếng huyết sáo, nên anh gọi đó là tiếng huyết sáo của núi rừng.

Bảo Linh đáp :

- Tiếng huyết sáo của núi rừng? Hay nhỉ, Anh trông xôi thịt thế này mà cũng lãng mạn gớm.

Nhưng em chả thấy nó giống tiếng huyết sáo gì cả. Nghe giống tiếng hét hơn.

Vũ cũng không biết phải trả lời ra làm sao. Hắn cũng nghe thấy thứ tiếng ấy, nó là thứ âm thanh chói lói mang đầy sự phẫn nộ, hung tàn. Nếu do một loài sinh vật phát ra, vậy loài thú đó phải là một loại ác thú có sức mạnh và sự tàn bạo khôn cùng.

Hắn âm ừ rồi giục Bảo Linh tiến về phía trước. Cả hai vừa đi vừa nghe ngóng nhưng âm thanh ấy chỉ rít lên một lần rồi biến mất luôn.

Trong hang đá chỉ còn tiếng động của hai người, và tiếng gió lùa nhẹ nhàng khiến chính Vũ cũng tin tưởng hơn vào cách giải thích khi này, mạnh dạn bước đi.

Hang đá ngoằn ngoèo khiến hắn hoàn toàn mất phương hướng, chỉ biết bám sát Bảo Linh.

Cả hai bò một lúc lâu, ánh chùng đi được gần năm mươi mét thì hang bỗng rộng dần ra. Bảo Linh đang đi đằng trước bỗng khựng người đứng lại.

Vũ đoán là đoạn đường hang đã hết, vội chen lên trước.

Hắn nhìn qua vai Bảo Linh rồi há hốc mồm kinh ngạc.

Trước mắt Vũ và Bảo Linh là một sơn động kì lạ. Sơn động này không rộng lắm, bán kính chỉ chừng hơn hai mươi mét, nhưng lại sâu vô cùng. Vách động cao tới hơn năm mươi mét, xung quanh có hàng trăm hang hốc lớn nhỏ.

Nơi Vũ và Bảo Linh đứng chỉ là một trong các hốc đá gần trên đỉnh động.

Vũ ngạc nhiên bởi hang động này thực sự quá lớn so với tưởng tượng của hắn.

Bởi núi Cẩm gọi là núi nhưng bé tí xíu, Cao có hơn trăm mét, Chỗ rộng nhất chân núi cũng chỉ hai ba trăm mét mà thôi. Trước khi vào hang, hắn chỉ nghĩ là sẽ tìm thấy một cái hang đá to cỡ một căn phòng là lớn lắm rồi.

Không ngờ sơn động này lại sâu đến như thế, Phải biết đoạn hang đá vừa đi qua cũng phải dài tới gần trăm mét, lại dốc xuống. Như vậy phỏng chừng sàn động còn thấp hơn cả chân núi. Hóa ra núi Cẩm lại là một núi đá rỗng ruột, giống một cái chuông khổng lồ. Xung quanh thành chuông là hàng trăm vết nứt, kẽ đá hoặc các hang hốc lớn nhỏ. Dưới ánh sáng mờ ảo chúng trông như những nét hoa văn kì quái bố trí khắp sơn động tạo cho người ta có cảm giác hút hồn, nhìn ngắm mãi không thôi.

Bảo Linh cũng ngắm nhìn sơn động đến mê mẩn. Con bé còn giữ nguyên tính háo hức trẻ con, dù đang ở trong một hang động tối tăm cũng vẫn phát huy trí tưởng tượng vô cùng phong phú. Thỉnh thoảng nó lại thì thào chỉ cho Vũ những vết nứt kì quái trên vách đá, diễn giải chúng thành những hình chim thú.

Vũ cũng ậm ừ ” Mắt mày cũng tinh thật đấy ” chợt hắn nhận ra trong động có điều gì đó lạ thường.

Suy nghĩ một lát, hắn vội thò tay bị miệng Bảo Linh, ra dấu im lặng.

Vũ thò đầu ra khỏi hốc đá, nín thở nhìn xuống dưới.

Hắn đã biết sơn động này có gì bất thường rồi. Đó là ánh sáng.

Sơn động này nằm trong lòng núi, Lẽ ra phải tối thui mới đúng, nhưng ánh sáng trong động dù yếu, nhưng vẫn thừa đủ để hắn và Bảo Linh ngắm nhìn mọi vật. Như vậy dưới kia ắt phải có người đốt đèn thấp sáng.

o0o

Vũ đoán đúng.

Sơn động này không có sàn mà là một đầm nước. Nếu coi mỏm đá lớn như cái phản nằm ở mép đầm là sàn, vậy thì trên sàn động có hai người đàn ông đang đứng. Bên cạnh đó là hai ngọn đuốc lớn được đốt cháy bằng nhiên liệu được dẫn từ một máng dầu gắn bên thành động.

Hai ngọn đuốc này dùng dầu để đốt nên cháy rất mạnh, mặc dù bị gió quẩn trong hang làm cho lay động chập chờn, nhưng ngọn lửa vẫn đủ mạnh để soi tỏ hai người đàn ông đang đứng kế bên. Vũ nhìn hai người đó, trong lòng nổi lên vô vàn suy đoán.

Hắn không hiểu sao hai người đó lại ở một chỗ với nhau. Bởi một người là Thầy Tào, mục tiêu mà Vũ truy đuổi đến đây. Còn người thấp đậm lực lưỡng kia lại chính là Trần Oai.

” Hai người này đã ở đây, còn Bảo Châu đi đâu rồi? ” - Vũ nghĩ thầm rồi nhìn khắp một lượt nhưng không thấy Bảo Châu đâu. Bấy giờ hắn mới để ý trên sàn động có một hồ sành lớn, đáng vẽ cổ kính. Mặc dù đã được lau sạch bóng, nhưng nhiều chỗ hoa văn vẫn còn vết bùn đất bám vào. Xung quanh chiếc hồ đặt sẵn mấy món đồ ngũ hành như trụ thiếc, càn pha cùng mấy gói chu sa, kim tuyến... được đặt theo bộ vị ngũ hành. Vũ mặc dù không biết nhiều về đạo thuật, nhưng do đã chú tâm tìm hiểu về trường hợp này nên cũng biết Thầy Tào đang định làm gì, hắn thẳng thốt hô:

-Trần Linh Tự Âm Trộn. Lão già này lại định trấn yểm gì nữa đây?

Nghe nói lập Trộn này phải có nghi lễ hiến tế. Không biết đồ hiến tế của lão là gì?

Nghĩ đến đây, Vũ lại nhớ đến Bảo Châu, vội quát lên một tiếng ” Dừng lại ” - rồi vội vã lần theo vách đá leo xuống

Thầy Tào giật mình nhìn lên, thấy Vũ đang liều mạng bám vách đá leo xuống liền bực tức nói:

- Lại là cái thằng điên này. Không ngờ ngươi lại vào được đến đây.

Vũ vừa bám vách leo xuống đến nơi liền chỉ mặt Thầy Tào mắng:

- Lão già sát nhân khôn kiếp, hôm nay Bảo Châu mà có mệnh hệ gì thì lão cũng không có mạng mà đi tù với tôi đâu.

Trần Oai nãy giờ đứng im như cột đá, bỗng lừng lững tiến đến đón đánh Vũ.

Vũ thấy Trần Oai đứng im lìm từ nãy đến giờ đã đoán trước là anh ta bị trúng tà nên khi bị tấn công cũng chẳng bất ngờ, vội nghiêng mình né tránh.

Nhưng Trần Oai lại không phải dạng dễ đối phó. Không những thân thủ nhanh nhẹn, mạnh mẽ mà võ thuật đã trở thành một bản năng ngấm vào máu tủy của anh. Chỉ thấy Vũ né qua một bên, còn chưa kịp giữ thăng bằng thì đã bị Trần Oai vung tay đánh trúng ngay đầu vai khiến hắn đau đến nổ đom đóm mắt.

Vũ vốn không phải cao thủ võ thuật, thân thể cũng ít chịu rèn luyện nên chỉ trong vài giây đã bị Trần Oai tóm được, xách lên như cắp con gà.

Lúc này Thầy Tào đã ngồi xuống bên cạnh chiếc hũ, miệng lầm rầm đọc những câu chú pháp kì lạ.

Thầy Tào lại sử dụng Thuật Bóng, những cái bóng đen từ dưới chân lão nhanh chóng phân chia thành hàng trăm hoa văn lớn nhỏ, kết hợp với những đồ phong thủy được bố trí sẵn tạo thành một trận pháp vây lấy chiếc hũ sành.

Chiếc hũ sành bị trận pháp bao vây, bỗng rung lắc dữ dội, phát ra những tiếng lục cục nghe như vật sống.

Bảo Linh khi nãy thấy Vũ xông ra cũng vội leo xuống theo. Lúc này con bé mới leo gần xuống đến nơi, thấy cảnh tượng quỷ dị thì sợ quá, bám chặt vào vách đá, run run hỏi:

- Thầy ơi, trong đó có cái gì thế?

Thầy Tào tập trung tinh thần điều khiển trận pháp thu nhỏ lại bao trùm lấy cái hũ sành. Đến khi những hoa văn màu đen do trận pháp hoàn toàn phủ lấy cái hũ rồi tự chuyển động chậm chậm thì mới thở nhẹ một hơi, quay sang nói:

- Quả nhiên là linh khí ngàn năm Thăng Long tích lũy. Mặc dù đã bị Trấn Linh Tụ Âm Trận khống chế, nhưng cũng không thể hoàn toàn hóa giải.

Đoạn lão phóng đến sau lưng Trần Oai, dùng một thủ ấn đánh mạnh lên đỉnh đầu Trần Oai, khiến anh ngã vật ra đất, lập tức hôn mê.

15. Q.1 - Chương 15

Vũ lạnh lùng nhìn Thầy Tào, mặc dù Thầy Tào vừa cứu hắn khỏi tay Trần Oai nhưng điều đó cũng không thể khiến hắn tin tưởng kẻ mà mới mấy tiếng đồng hồ trước còn tấn công mình.

Hơn nữa, Thầy Tào cũng không phải là loại thiện lương gì. Hai cái chết thê thảm của ông Tứ và Thầy L. hẳn nhiên đều do thủ pháp của lão mà ra.

Vũ hỏi :

- Lão muốn làm gì?

Thầy Tào chỉ cái hũ đáp:

- Ta chỉ là muốn phong ấn nó thôi. Cậu là người trong nghề, hẳn nhận ra trận pháp này chính là Trấn Linh Tụ Âm Trận dùng để phong ấn phải không?

Không đợi Vũ gật đầu, Thầy Tào lại nói tiếp:

- Các người đã tới đây tìm nó, hẳn là cũng biết chiếc hũ này chính là trận nhãn của Trấn Linh Tụ Âm Trận dùng để trấn yểm sông Tô Lịch. Bên trong chứa đựng linh khí của kinh đô Thăng Long tích lũy cả ngàn năm. Ngàn năm gỗ đá cũng thành tinh, huống hồ là linh khí của đất trời.

Ta sợ nó phá phong thoát ra sẽ gây nên một trường tai họa nên mới đem nó tới đây trấn yểm.

Bảo Linh đã trèo từ vách đá xuống, nó vẫn cảnh giác nhìn cái hũ lúc này đã nằm im lìm với những hoa văn màu đen đang chuyển động từ từ như một đàn cá. Nghe Thầy Tào kể chuyện, liền tò mò hỏi:

- Trong cái hũ này đang chứa một con yêu tinh hả thầy?

Thầy Tào gật đầu, đáp:

- Đúng vậy, trong đó là một con yêu tinh đã có ngàn năm tuổi. Kẻ nào bị nó nhập vào thì không những bị ốm đau tai nạn mà con yêu tinh đó còn mang lại những tai vạ khủng khiếp cho những người thân của họ. Do đó ta mới đem nó tới đây để phong ấn nó lại.

Vũ bĩu môi nghe Thầy Tào dùng mấy lời huyền hoặc mê tín lừa gạt Bảo Linh.

Hắn không tin có con yêu tinh nào ở trong đó, nhưng cũng không phủ nhận lời của Thầy Tào.

Chiếc hũ này nếu quả thật là trận nhãn của Trần Linh Tự Âm Trận thì nó quả thật là chứa đựng một lượng khí, niệm vô cùng khổng lồ. Không chỉ là tích lũy linh khí phong thủy của đất trời mà nó còn tích tụ cả những tà niệm của con người sống nơi đó. Thông qua rác rưởi, xú uế mà tạo thành tà khí. Bởi vậy khi những người thợ khai quật trúng vào trận pháp, tức thì bị tà khí đó bám vào thân thể.

Tà khí vốn không có chủ kiến hành động, nên không giống như yêu tinh tìm cách hại người, làm cho người ta bị vu oan giá họa hay gặp vận xui xẻo như nhiều người đồn thổi.

Tà khí thực ra chỉ có thể khiến người ta bị đau ốm, tai biến mạch máu, đau đầu suy tim...

Một số trường hợp tà khí này còn có mang theo những tà niệm khiến thần kinh bị ức chế sinh ra mộng mị, ảo giác...

Những điều này thực ra cũng không có gì là quá huyền bí phi thường. Nhưng qua lời đồn thổi thêu dệt lại thành ra những chuyện trời đánh thánh vật, hay là oan hồn đòi mạng, quỷ quái hại người...

Vũ là người biết chuyện, hiển nhiên rất ghét những kẻ giả thần giả quỷ lừa gạt người khác như Thầy Tào. Hắn lạnh lùng hỏi:

- Vậy ông Tứ và Thầy L. là do đâu mà chết?

Thầy Tào thản nhiên đáp:

- Thầy L. cố ý muốn giải khai phong ấn hòng chiếm đoạt linh khí ngàn năm. Hắn nhiều lần nhờ ta giúp nhưng không được. Ta đã khuyên hắn chớ nên làm điều đó, bởi ta biết hắn đạo hạnh không đủ tất gây ra hậu quả khôn lường.

Nhưng Thầy L. không từ bỏ lòng tham, lại đi mời ông Tứ tới giúp. Ta bất đắc dĩ đành mang lòng bồ tát, dùng lời đình thủ đoạn. Giết hai người đó để không trở thành thiên cổ tội nhân.

Vũ nghiêng rằng chỉ Trần Oai đang nằm mê man trên đất hỏi:

- Vậy cô gái đi cùng anh ta đâu rồi?

Thầy Tào trầm ngâm không đáp, hắn gầm lên " Lão đã giết cô ấy rồi à? "

Thầy Tào nghe hắn quát giật bắn mình, còn chưa kịp định thần đã thấy Vũ ập đến như một cơn lốc, túm lấy lão dí vào vách đá.

Lão ú ớ kêu lên:

- Ta không biết, khi này ta chỉ thấy anh ta trên núi. Bèn không chế anh ta để làm hộ pháp khi bày trận thôi. Còn cô gái thì ta không biết.

Vũ định tra khảo tiếp, nhưng Bảo Linh thấy hắn hành hung thầy mình, bèn vin lấy tay hắn nói:

- Không được đánh thầy em. Có gì thì anh gọi anh kia dậy mà hỏi.

Vũ cũng không biết làm sao, đành buông lão ra.

Thầy Tào thở hổn hển nói:

- Ta đã giết người thì cũng sẵn sàng đền tội. Bây giờ ta sẽ theo cậu về lãnh án. Tuy nhiên trận Trần Linh mà ta lập ra này còn rất sơ sài, nếu không phải phong thủy trong sơn động này cực kì thích hợp để phong ấn thì sức ta cũng không trấn nổi. Cậu phải hứa với ta là trong vòng bảy bảy 49 ngày không được đụng đến cái hũ. Đợi khi nó bị âm khí trong động triệt để trấn trụ thì mới được mang đi.

Vũ thấy lão nói cũng đúng, hơn nữa bây giờ cũng không phải lúc nghĩ đến món cổ vật ấy, mà điều cấp thiết bây giờ là cứu tỉnh Trần Oai, truy tìm tung tích Bảo Châu.

Hắn bèn lục tìm trên người Trần Oai. quả nhiên thấy khẩu K54 quân dụng mà Trần Oai vẫn mang theo người.

Dưới họng súng đen ngòm, thuật sư đạo sĩ cũng ngoan ngoãn rất nhiều. Mặc dù Vũ phải lấy xanh-tuya buộc Trần Oai vào lưng và được sự giúp đỡ rất nhiều của Bảo Linh mới có thể trèo leo lên vách đá, thoát khỏi sơn động nhưng Thầy Tào cũng không dám có ý đồ bỏ trốn.

Vũ mất cả đêm mới bố trí được ổn thỏa để vừa nhập viện cho Trần Oai, vừa giao Thầy Tào cho cảnh sát tạm giam. Rồi lại quay trở lại chân núi Cẩm để tìm Bảo Châu. Nhưng dù có sự giúp đỡ của Bảo Linh, hắn vẫn không sao tìm thấy tấm tích Bảo Châu

Mệt mỏi rã rời. Hắn nằm ngủ thiếp đi.

Đêm ấy trong cơn mộng mị, hắn mơ thấy Bảo Châu bị núi Cẩm nuốt chửng trong tiếng gầm thét điên cuồng...

16. Q.1 - Chương 16

Ta cảm thấy bồn chồn.

Từ khi nhìn thấy cái hũ. Ta liền không sao giữ được bình tĩnh. Hơn ai hết, ta chính là người hiểu rõ về nó nhất.

Trong cái hũ ấy quả thật chính là linh khí ngàn năm của đất Thăng Long.

Thăng Long là chốn địa linh. Khi đoàn người theo Lý Công Uẩn dời đô từ Hoa Lư ra từng thấy linh khí thiên địa đầy đặc, hóa thành hình rồng mà bay thẳng lên trời.

Nghe tích ấy nếu là người thích truyền thuyết thì cho rằng đó là điềm lành, còn người biết phong thủy liền hiểu ý người kể sự tích ấy muốn nói đến sự sung mãn của linh khí ở đất Thăng Long, xứng đáng làm nơi quốc thủ.

Thời đó, Tô Lịch là con sông chính chảy quanh thủ đô, có thể coi là long mạch của đất Thăng Long.

Từ thời nhà Đường, vị tiết độ xứ Cao Biền vốn là nhà phong thủy bậc thầy nhân lúc tu sửa thành Đại La đã đến đoạn sông phía tây thành, nơi mà theo ông ta là " chỗ vẩy ngược của con rồng " lập trận trấn yểm nhằm tán đi linh khí của cả vùng. Nhằm khiến cho người dân nơi đây không được linh khí phong thủy bồi dưỡng mà trở thành anh tài hào kiệt có thể gây ảnh hưởng đến sự thống trị của nhà Đường.

Nhưng hơn một trăm ba mươi năm sau, khi đó Lý Công Uẩn quyết định dời đô từ Hoa Lư đến thành Đại La. Người ủng hộ ngài nhất là Thiền sư Vạn Hạnh đã tới trước một bước, tham khảo phong thủy khí thế của đất này.

Sư Vạn Hạnh là bậc đắc đạo, mắt nhìn thấu linh khí nơi đây bị tán loạn thất thường bèn tìm đến nơi xưa Cao Biền trấn yểm rồi phá giải ấn phong.

Không ngờ ấn phong có điều cổ quái, Sư Vạn Hạnh tuy có thể khơi thông lại long mạch vận khí, nhưng cũng không thể làm cho hoàn mỹ.

Ngài từng nói với ta:

” Đất Thăng Long linh khí dồi dào, nhất là con sông Tô Lịch quả thực là long mạch của cả một xứ Giao Châu. Năm xưa ta phá trận Bát Quái Khổn Long của Cao Biền trên sông, trận pháp vừa phá tức thì linh khí giống như con rồng thoát khỏi gông xiềng, bay thẳng lên trời. Nhưng giống rồng là loài chí dương chí cương, linh khí dồi dào như thế, ắt sẽ sinh nhiều bậc kỳ tài mà cũng có lắm kẻ loạn thần. Nên ta đành dùng một trận khác gọi là Trấn Linh Tụ Âm Trận ngay trên trận Bát Quái ấy để điều hòa long mạch. Trước mắt thì không sao, nhưng nếu sông Tô Lịch mà cạn, dương khí không còn đủ ắt sẽ sinh ra tình quái vô cùng đáng sợ”

Lúc đó ta từng nghĩ Thiền Sư quá lo xa, sông Tô Lịch làm sao cạn được. Nhưng không ngờ thực sự có một ngày nó bị thu hẹp lại thành con mương đen ngòm.

Có lẽ, lời sấm mà Sư Vạn Hạnh đọc cho ta trước lúc viên tịch đã đến kỳ ứng nghiệm.

oOo

Lúc Trần Oai đến đình Vạn tìm Vũ, thấy mắt hấn đỏ sọng, những sợi gân máu nổi lên sau một đêm thức trắng khiến gương mặt vốn dễ gần của hấn trở nên dữ tợn.

Vũ gấp gáp hỏi:

- Bảo Châu đang ở đâu? Cô ấy có sao không? Lão già ấy có chịu khai không?

Trần Oai khổ sở lắc đầu.

Anh còn lo lắng hơn Vũ nhiều. Ngay khi tỉnh lại, mặc kệ hậu quả của việc bị trúng tà làm cho thân thể rã rời, đầu đau như búa bổ, Trần Oai đã định chạy về núi Cẩm tìm Bảo Châu. Nhưng nhận được những thông tin mà Vũ để lại, anh đành nén lòng ở lại thăm vấn Thầy Tào.

Lúc này Thầy Tào là manh mối duy nhất họ có trong tay. Bởi Trần Oai khi tỉnh lại, ký ức chỉ còn mơ hồ về thời điểm trước lúc Vũ đi lên núi. Khoảng thời gian sau đó anh hoàn toàn không nhớ.

Suốt đêm thăm vấn, Thầy Tào một mực giữ im lặng, chỉ nói lão không biết gì về Bảo Châu. Trần Oai vốn đã tự dẫn vật vì không bảo vệ được Bảo Châu, lại nhìn cái bộ dạng Từ Thứ nhập Tào doanh của lão mà không kìm được nóng nảy, suýt nữa thì sử dụng vũ lực với lão.

Nhưng công an sở tại đang bị điên đầu vì cái chết của Thầy L. nên nhất quyết không dám để Trần Oai động đến Thầy Tào.

Trần Oai chẳng thu được tin tức gì đáng kể, đành thiếu não chạy đến đình Vạn tìm Vũ, hi vọng khả năng đặc biệt của hấn có thể giúp tìm ra manh mối.

Vũ cũng đang nóng nảy vô cùng. Bảo Châu thì mất tích, Luân đúng lúc này cũng không liên lạc được.

Luân là một linh hồn tồn tại đã gần ngàn năm, do một cơ duyên mà kị thác ở trên mình hấn.

Thường thì Luân không phải lúc nào cũng quanh quẩn bên người Vũ. Có lúc nó biến mất một cách bí ẩn, hoặc có lúc lại quấy phá đến khi hấn phát bực cả lên. Nhưng không nghi ngờ gì, từ khi có Luân, hấn luôn ỷ lại vào nó để xử lý những chuyện liên quan đến phong thủy, tâm linh.

Bây giờ đến lúc cần kíp, không ngờ nó lại biến mất khiến hấn giống như kẻ tắt đèn đi đêm, không biết đường nào mà lần.

Ngửa cổ uống một ngụm nước, hấn phìền não nói:

-Tôi cũng đã đi tìm suốt đêm qua. Núi Cẩm cũng không rộng lớn gì lắm, thật sự không hiểu cô ấy đã đi đâu nữa. Hay là cô ấy trượt chân rớt xuống hang hốc nào rồi, bây giờ chúng ta gọi thêm người đi tìm tiếp xem sao?

Trần Oai đáp:

- Bây giờ là lúc cần bình tĩnh, tôi đã yêu cầu đội truy tìm đem chó nghiệp vụ đến để hỗ trợ điều tra rồi, có thể đầu giờ chiều sẽ tới. Hi vọng khi đó sẽ tìm ra tung tích của cô ấy

Vũ nóng nảy đáp:

- Bảo Châu đã mất tích tròn một ngày rồi, Mà bây giờ chúng ta phải ngồi chờ đàn chó đến à?

Nếu chó mà không ăn chắc được, anh điều luôn đội ngoại cảm của UIA * đến đây cho tôi.

Trần Oai trầm ngâm đáp:

- Thú thực là tôi cũng rất lo lắng cho Bảo Châu, nhưng gọi người của UIA cũng không đơn giản, việc cần làm của chúng ta bây giờ là bình tĩnh phân tích lại toàn bộ vụ án. Tôi cảm thấy có gì đó không ổn trong chuyện này.

Vũ lầu bầu ” Người mất tích thì không lo, lại đi lo vụ án. Cổ vật thì đã tìm thấy rồi, hung thủ cũng tìm ra rồi còn quái gì mà không ổn nữa. Đúng là bọn công an máu lạnh ” - Nói vậy nhưng hắn vẫn ngồi xuống phản gổ kể lại một lượt những chuyện xảy ra trong lúc Trần Oai mất tích.

Trần Oai nghe Vũ kể, bèn lấy giấy bút ghi chép lại. Nghiền ngẫm một hồi anh nói:

- Bây giờ chúng ta sẽ dùng phương pháp hỏi - đáp để phân tích ngược lại vụ án này. Tôi thấy nó có quá nhiều điểm bất thường. Bây giờ tôi sẽ hỏi, còn anh trả lời nhé.

Vũ gật đầu, từ lúc Bảo Châu mất tích, hắn đã quá hoang mang và nóng vội nên chẳng nghĩ được gì.

- Bây giờ chúng ta sẽ phân tích lại sự việc từ đầu. Anh nhận định thế nào về cái chết của ông Tứ và Thầy L. ?

Vũ đáp:

- Từ cách mà hai người đột tử, tôi cho rằng họ bị cùng một đối tượng sát hại. Thầy Tào đã thú nhận mình là kẻ thủ ác. Mà tôi có thể chứng thực lão có năng lực làm được điều đó. Chính tôi cũng suýt chết vì Thuật Bóng của lão ta.

Trần Oai lại hỏi:

- Vậy anh cho rằng động cơ của Thầy Tào là gì?

Vũ đáp:

- Vì món cổ vật kia. Mặc dù lão nói làm vậy để ngăn Thầy L. và ông Tứ sử dụng món cổ vật nhưng tôi không tin lão già ấy là loại người đại đức đại nghĩa giết một người để cứu trăm người. Nếu đúng như lời lão nói, thì...

Nói đến đây Vũ lắc đầu nói:

- Không đúng, Ở chỗ này có điều không khớp.

Trần Oai hỏi:

- Không khớp ở điểm nào?

Vũ suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Không khớp chính là thời gian. Thầy Tào có yêu cầu tôi không được động đến món cổ vật trong vòng bốn mươi chín ngày để làm phép Trấn Linh Tụ Âm.

Ở đây có hai giả thuyết. Thứ nhất là Thầy Tào giết ông Tứ và Thầy L. để ngăn không cho họ phá phong ấn. Vậy tức là phong ấn vẫn chưa bị mở ra, mà theo tôi thấy, thì chiếc bình đó không hề tỏa ra chút linh khí nào, chứng tỏ nó vẫn giữ được phong ấn rất hoàn hảo, thế thì cần gì phải làm phép Trấn Linh Tụ Âm?

Nhưng nếu như hai người kia đã phá được phong ấn của món cổ vật, vậy thì từ lúc xảy ra vụ án đến bây giờ là gần mười ngày rồi. Sao lão không thực hiện phong ấn ngay từ lúc đó mà lại chờ đến lúc tôi tìm đến tận nơi mới làm việc này? Hơn nữa, muốn lập Trấn Linh Tụ Âm Trần hiển nhiên không thể đơn giản như vậy. Ít nhất phải có rất nhiều vật hiến tế, và quan trọng là phải tìm được nơi phong thủy địa khí phù hợp mới được.

Nói đến đây, Vũ chợt gầm lên:

- Con mẹ, chúng ta bị lừa rồi.

Hắn nói xong liền nhao ra ngoài cửa ngay, Trần Oai thấy vậy cũng vội vã đuổi theo.

Vũ vừa xăm xăm chạy lên núi Cẩm vừa giải thích:

- Sao tôi lại ngu ngốc thế được nhỉ. Trần Linh Tự Âm Trần căn bản không phải là dùng để phong ấn một món đồ. Mà ngược lại, nó dùng món đồ cổ ấy để trấn yểm long mạch, hấp thụ khí âm để trấn áp linh khí của cả một vùng.

Lão già ấy dùng cái hũ để bày trận Trần Linh Tự Âm ở trong sơn động, hẳn là lợi dụng nó để thực hiện một ý đồ khác. Tôi chưa biết lão định làm gì, nhưng rõ ràng cái thời gian bốn mươi chín ngày ấy chỉ là tiện mồm nói ra, làm kế hoãn binh. Cả việc lão bỗng nhiên ngoan ngoãn để chúng ta bắt được, rồi thân nhiên nhận tội giết người cũng chính là để đánh lạc hướng tìm kiếm của chúng ta.

Hừ, không biết lão đang giấu diếm cái gì trong đó.

Nhưng khi Vũ và Trần Oai tìm đến chỗ cái hang thì đã thấy Bảo Linh từ trong hang núi chui ra. Vũ thầm hô không ổn, túm lấy con bé quát:

- Anh bảo mày ở im trong nhà cơ mà, ai ày lên đây?

Bảo Linh lì lợm không nói gì, nhưng khi Vũ chui vào hang đá, đi một đoạn thì đã thấy nó bị bít kín lại bởi một tảng đá khổng lồ. Hắn biết ngay đây là do Thầy Tào cố tình sắp đặt để Bảo Linh giúp lão đóng cửa sơn động.

Giận run người nhưng chẳng biết làm sao với con bé, Vũ và Trần Oai đành trở lại thị trấn, yêu cầu đội tìm kiếm mang chó nghiệp vụ đi tìm Bảo Châu. đồng thời huy động người mang theo búa đục để tìm cách trở vào trong động.

17. Q.1 - Chương 17

Trời bất ngờ mưa tầm tã cho Vũ và Trần Oai như có lửa trong lòng.

Cơn mưa bất ngờ trút xuống mang theo sự bất lực của mấy con chó nghiệp vụ. Bao nhiêu công sức của Vũ đành dồn cả vào việc khai thông hang đá. Hắn không dám chắc Bảo Châu có ở trong sơn động đó không, nhưng rõ ràng đây là manh mối duy nhất hắn có thể nghĩ ra.

Vụ án này thật kì lạ, rất nhiều manh mối, rất nhiều giả định khác nhau, không có cơ sở. Nhưng mỗi khi tới thời điểm quyết định, cần sự lựa chọn giữa các phương án, giả thiết... thì chung quy vẫn lại quay về việc tìm ra món cổ vật kia.

Tuy nhiên việc này cũng không đơn giản. Núi cẩm được sinh ra từ loại đá xanh vô cùng cứng chắc, tảng đá bịt lối vào vừa to vừa cứng khiến Vũ cảm thấy dần dần tuyệt vọng.

Nếu tảng đá ấy nằm ngay ngoài cửa hang thì đã có thể dùng thuốc nổ để phá đi, nhưng nó lại nằm sâu bên trong hang đá, dù chỉ một hành động quá đà liền có thể khiến cả hang há sập đổ xuống ngay.

Hắn lờn lộn nói với Trần Oai:

- Tôi không tin lão Thầy Tào đó sẵn sàng chôn món cổ vật vào lòng núi. Cũng không tin sơn động ấy chỉ có một lối vào này. Anh lập tức thả lão ta ra. Tôi sẽ vào đó đợi lão trước, nếu cần anh cứ bảo lão như vậy.

oOo

Thầy Tào tranh thủ lúc đêm tối lên vào đình Vạn.

Mặc dù lão biết việc mình bỗng nhiên được thả ra chắc hẳn là mưu kế của Trần Oai nhằm theo dõi mình. Như vậy tức là cái hũ vẫn chưa lọt vào tay bọn họ.

Nhưng quả thật là lão cũng không thể ngồi so kiên nhẫn với họ. Bảo Châu có thể rất quan trọng với Vũ và Trần Oai, nhưng đối với lão chắc chắn không thể quan trọng bằng cái hũ.

Hơn nữa, lão cũng không còn phải đợi chờ gì nữa.

Bây giờ, ai nhanh người đó được. Mà lão lại có lợi thế sân nhà.

Thầy Tào đến bên cây gió bầu cổ thụ phía sau đình, bóng của lão bỗng kéo dài ra rồi nhập vào gốc cây gió bầu cổ thụ.

Rồi một tiếng động nhỏ mà trầm đục vang lên như thể một cơ quan ngầm nào đó ở ngay dưới đất vừa được khởi động, dưới gốc gió bầu bỗng lộ ra một miệng hang vừa đủ ột người đi xuống.

- Đứng im, cử động là tôi bắn.

Tiếng Trần Oai vang lên đanh gọn. Thầy Tào không dừng lại, chỉ là động tác của lão chậm hơn mà thôi.

Đạo thuật dẫu cao thâm cũng không thể coi thường súng ống, lão vừa bước vào miệng hang vừa nói:

- Hang này chỉ mở được từ bên trong, ngoại trừ tôi thi triển thuật bóng sử dụng thủ pháp riêng thì không ai có thể mở được nó từ bên ngoài đâu.

Thầy Tào vừa phóng vào, miệng hang lại xoay nửa vòng, bên dưới gốc gió bầu đã không còn gì khác lạ ngoại trừ một lùm cây nhỏ.

Trần Oai lao theo phía sau nhưng khi anh xông tới, miệng hang đã khép kín lại, tìm không ra dấu vết. Trần Oai bực tức gầm lên rồi cắt cử 2 công an đi cùng đứng trông, còn mình thì phóng lên núi Cẩm.

o0o

Vũ ngồi trong hang đá, trước mặt là khối đá xanh khổng lồ bít kín lối vào sơn động.

Hang đá đoạn này khá rộng, theo Vũ nhớ thì đây là đoạn rộng nhất trên đường vào sơn động. Từ đây vào đến sơn động còn chừng hơn 20 mét nữa. Thành hang vốn cũng không cao hơn đầu người, bên cạnh còn có mấy hốc đá sâu hun hút trông như những lối rẽ khác. Lần đầu vào, hần và Bảo Châu cũng bị lầm đường quay ra quay vào chỗ này mất mấy lần.

Nhưng bây giờ nó đã bị biến dạng rõ rệt. Lối vào sơn động đã bị một tảng đá rộng gần một mét, cao khoảng 2m bít kín hoàn toàn, xung quanh có rất nhiều tảng đá nhỏ hơn do vòm hang bị sập xuống một mảng lớn tuy đã được nhân công dọn dẹp qua một bên, nhưng vòm hang lúc này lại rất yếu ớt, soi đèn pin liền thấy rất nhiều vết rạn lớn chạy ngoằn ngoèo như những con rắn hướng về tảng đá lớn kia. Chính tảng đá đó bây giờ lại là cột trụ nâng đỡ cả vòm hang. Chỉ cần nó khẽ suy chuyển, hang đá này cũng sẽ ầm ầm sụp đổ, chôn sống mọi người xung quanh. Đó là lý do vì sao đội cứu hộ không dám động đến nó chút nào.

Vũ không có thời gian hỏi Bảo Linh xem nó đã được Thầy Tào làm những gì mà có thể khiến cho cả một cái hang đá xanh cứng chắc trở nên như vậy. Nhưng rõ ràng đây là một việc hết sức nguy hiểm, có thể mất mạng như chơi. Vũ cũng đã thấy vẻ thất thần hoảng sợ của Bảo Linh lúc nó từ hang đá chui ra.

- Lão hần là đã vào được trong động đá rồi. Bây giờ là lúc tôi theo vào, anh hãy quay trở ra, phục kích sẵn ở ngoài đi.

Vũ đứng dậy nói với Trần Oai rồi làm một động tác kì lạ.

Hai tay hần bắt chéo trên đầu rồi chậm chạp giang ra hai bên, mũi miệng hần ra sức hít vào.

Động tác chậm chạp, hơi thở dài đến mức phi lí khiến người nhìn thấy phải cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, căng thẳng thần kinh.

Vừa ngưng hít khí vào lồng ngực, thấy Trần Oai vẫn đứng bên cạnh, hần quát lên:

- Đi mau lên, hang động này sẽ sập xuống ngay đây.

Trần Oai vừa nghi hoặc nhìn động tác của Vũ, vừa lắc đầu đáp:

- Tôi vào cùng anh.

Vũ xòe bàn tay trái nắm chặt lấy nắm đấm tay phải đã co về ngang hông, tạo thành một tư thế sức lực cực mạnh, hấn dậm tới một bước, thân hình nhao về phía trước, hai tay đầy uy lực phóng ra tạo thành song chưởng đánh mạnh vào tảng đá. Miệng hấn quát to : " Kamejoko "

Oành.

Một tiếng động giống như tiếng nổ vang lên nhưng cả hang vẫn im lìm không chấn động.

Trần Oai vừa định cười trò hề của Vũ thì thấy hấn lao đảo lùi về phía sau, vừa thở gấp vừa nói:

- Lấy đà phóng theo tôi, tốt nhất là cuộn người lại.

Trần Oai còn chưa kịp trả lời, Vũ đã giống như trâu điên húc mả nhằm thẳng tảng đá khổng lồ nặng tới mấy tấn ấy mà lao tới.

Trần Oai ngược nhìn vào hang, những vết rạn nứt đã mở rộng ra rất nhiều, có nhiều vết nứt mới được tạo thành cũng từ nơi tiếp xúc với tảng đá lớn tỏa ra xung quanh phát ra những tiếng lách cách rợn người. Anh biết vào hang sẽ sập ngay bây giờ, trở thành nắm mồ chôn sống cả anh và Vũ nhưng không biết làm thế nào để né tránh, đành trơ mắt ngó.

Một cú va chạm tóe lửa đã không xuất hiện như trong suy nghĩ của Trần Oai.

Tảng đá khổng lồ cứng chắc vô cùng bỗng giòn tan như chiếc bánh đa, bị Vũ tông trúng liền vỡ vụn, một phần hóa thành bột phấn văng tung tóe theo đà lao tới của hai người. Phần còn lại đổ ập xuống như một bức tường cát.

Quy Thần Chưởng mà Vũ thi triển khi này không ngờ đã đánh cho cả tảng đá khổng lồ hóa thành bụi phấn. Mang về mặt kinh ngạc tột độ, Trần Oai vội phóng vào lối đi vừa được Vũ khai thông.

Cũng may đoạn này hang đá dốc xuống, cả hai vừa lăn vừa trượt với tốc độ khá cao, không bị đá đè chết ngay tức khắc.

Cả hai vừa bò vừa lăn trôi chết trong hang, bỏ lại sau lưng những tảng đá đang rơi ầm ầm như một đàn voi dữ đuổi sát phía sau.

o0o

Thầy Tào đang lầm bầm mấy câu thần chú đạo gia bỗng thấy một tảng đá lớn từ nóc hang rơi vào xuống, suýt chút rơi trúng cái hũ. Lão bị dọa đến mức nhảy dựng cả lên, ngược mắt nhìn lên cao liền thấy từ cái hốc lớn cao tới gần 30 mét phía trên, nơi Vũ và Bảo Linh đã từng vào bỗng phát ra những tiếng ầm ầm như sấm dậy rồi hai bóng người từ trong đó văng ra, kéo theo rất nhiều đá cục. Một người phản xạ rất nhanh, mặc dù bị quán tính hất văng đi nhưng vẫn kịp móc chân miết vào thành hang, một tay bám vào mép vực, một tay bám lấy người kia. Cả hai lơ lửng trên vách động như người làm xiếc.

Vũ bám chặt lấy vách sơn động rồi buông tay Trần Oai ra. Miệng lắp bắp cảm ơn.

Vách động đoạn này không quá trơn, có nhiều hốc nhỏ, mấu đá có thể bám vào. Lần trước hấn cũng đã bám theo những hốc đá này mà leo xuống dưới. Nhưng nếu không có Trần Oai nhanh tay tóm được thì hấn đã bị quán tính ném văng ra ngoài rồi rơi xuống từ độ cao gần 30m, nếu vậy hấn cũng không biết mình sẽ thành cục thịt viên trông như thế nào nữa.

Đợi Trần Oai ổn định thân hình, Vũ cúi nhìn xuống dưới, thấy Thầy Tào đứng dưới sàn động, bèn hét lớn:

- Lão già đứng im, đừng hòng chạy trốn

Nói đoạn liền lĩnh buông tay, nhảy khỏi vách động.

18. Q.1 - Chương 18

Sơn động vốn là một đầm nước, ngoại trừ phần sàn đá mà Thầy Tào dùng để lập trận thì ba phía còn lại đều là nước sâu thăm thẳm.

Hôm trước Vũ đã ngó qua, nên mới dám liều lĩnh nhảy từ trên cao như vậy

Tuy nhiên, dù đầm nước trong động khá sâu nhưng việc thực cũng không đơn giản giống như trong phim.

Vũ cũng không phải vận động viên nhảy cầu nên khi rơi xuống, hấn ngu ngốc xòe cả hai tay hai chân ra như người ta nhảy dù vậy. Rơi xuống từ độ cao gần 30m nên khi tiếp xúc với mặt nước, lực phản chấn mạnh tới mức kinh người. Trần Oai vừa xúc động định nhảy theo thì nghe thấy một tiếng ” Oành ” lớn nghe như pháo nổ, từ xa nhìn xuống, thấy Vũ không trực tiếp xuyên xuống nước mà nằm ngang trên mặt nước, sóng xung kích từ thân hấn truyền qua mặt nước lan đi trông như một vụ nổ được các nhà làm phim Hollywood dựng bằng kĩ xảo điện ảnh tối tân.

Nằm trên mặt nước tới mấy giây, hấn mới không biết còn sống hay chết, từ từ chìm xuống. Trần Oai rùng mình, tay bấu chặt vách đá, từ từ leo xuống.

Thầy Tào đứng ngay gần nơi Vũ rơi xuống, lão dù tức cười trước hành động ngu ngốc của Vũ nhưng vẫn không thể xua tan sự khiếp sợ khi thấy Vũ lao mình xuống như thiên giáng. Trong khoảnh khắc đó, lão bỗng có dự cảm không hay.

Sở dĩ Thầy Tào bị Vũ đánh bại ở đình Vạn, một phần là vì Bảo Linh giúp hấn, một phần là vì lão khi đó vẫn còn phải hao tổn rất nhiều niệm lực để thao túng trận pháp khổng chế món cổ vật. Kể cả lúc lão chủ động buông tha Trần Oai và Vũ rồi theo hấn về đồn cũng chỉ là kế hoãn binh của lão mà thôi.

Vốn kế hoạch của lão còn cần thêm một khoảng thời gian nữa, nhưng với sự xuất hiện của Trần Oai và Bảo Châu lão biết mình đã bị chú ý. Mà lúc giao thủ, lão cũng biết Vũ là kẻ trong nghề, sớm muộn hấn sẽ tìm ra lão nên đành liều mạng dốc hết vốn liếng để hoàn thành kế hoạch, lại còn phải bày ra Trần Linh Tự Âm Trận để che mắt Vũ. Lúc đó lão đã kiệt sức rồi, không thể tiếp tục dùng Thuật Bổng khổng chế Trần Oai nữa, nên đành chủ động buông tha, rồi ngấm sai Bảo Linh khởi động cơ quan đánh sập lối vào phía trên khiến Vũ không thể tiếp cận món cổ vật, cũng không thể không nhờ lão dẫn vào sơn động.

Tất cả cơ mưu của lão đều hoàn thành đơn giản, thậm chí việc Trần Oai để mặc lão tiến vào trong động cũng thuận lợi hơn nhiều so với kế hoạch nên lão vẫn rất coi thường đám ” thường nhân ” như Trần Oai, hay kẻ ngu ngốc là Vũ.

Nhưng khi Vũ bất ngờ phá đá mà vào, lại còn làm ra cái việc ngu ngốc nhảy hang tự sát này khiến lão không khỏi nảy sinh dự cảm bất tường.

” Kẻ ngu ngốc thường làm những việc phi thường.” - dùng ánh mắt quái dị nhìn Vũ từ từ chìm vào lòng nước tối đen, lão vội phản chấn tinh thần, hoàn thành nốt công đoạn cuối cùng.

oOo

Vũ nằm dưới đáy hồ, bị dòng nước đưa đẩy không biết bao lâu thì tỉnh lại. Khi này hấn xúc động nhất thời, không nghĩ ngợi gì chỉ thấy đầm nước liên tục tiếp dùng phương pháp đơn giản nhất nhảy ngay xuống dưới.

Ngẫm lại nếu cái đầm nước này không đủ sâu, hoặc là góc độ nhảy của hấn có chút vấn đề, rơi vào sàn đá thì giờ hấn đã thịt nát xương tan, một mạng ô hô rồi. Mà chưa cần nói đến những rủi ro đó, chỉ cần thân thể hấn không đang ở trong trạng thái Quy Pháp thì lực phản chấn của mặt nước sau khi rơi từ độ cao hơn 30m cũng đủ để làm cho 206 khớp xương của hấn không cái nào còn nguyên vẹn được.

Nhưng Vũ chẳng có thời gian để mà tự kiểm điểm, Hấn thấy nước tràn vào miệng, phổi nóng như than hồng mới chợt nhớ ra mình không biết bơi, hơn nữa trong đầm nước tối om, ánh sáng từ hai ngọn đuốc trên vách chỉ đủ chiếu sáng một khoảng không nho nhỏ chứ không thể lọt xuống làn nước sâu thăm thẳm trong đầm.

Vũ mắt không thấy gì, chân cũng không chạm đất nên hoàn toàn mất phương hướng. Hấn đành cựa vào trạng thái Quy Pháp thả lỏng cơ thể, vừa cố gắng phục hồi chấn thương bởi lực phản chấn , vừa chờ cho lực đẩy acsimet nâng hấn lên trên mặt nước.

Quy Pháp là một môn công pháp hần học được từ Luân.

Môn công pháp này dựa trên việc điều chỉnh hô hấp làm giảm nhịp tim, tạm thời đình chỉ hô hấp rồi dùng phép nội thị trong Thiên Minh Sát để huy động các khí quan trọng trong cơ thể. Do đó kích phát được toàn bộ năng lực của từng khớp xương, mạch máu hay gân cơ trong cơ thể.

Vũ rất thích môn này, bởi trong khoảng thời gian vận dụng Quy Pháp, hần không những có sức lực vô tận, khả năng chịu đựng dẻo dai bền bỉ mà quan trọng nhất là hần có thể dựa vào việc khống chế Khí trong cơ thể theo hai phương hướng hoàn toàn đối lập để vận dụng được Quy Thần Chưởng - tuyệt chiêu mà hần thành công mô phỏng trong bộ manga nổi tiếng " Bảy Viên Ngọc Rồng ".

Vũ quờ tay bơi theo hướng lực đẩy, bất ngờ hần thấy sao bay đầy trời, hoa lửa lập lòe. Cơn đau choáng váng vì đỉnh đầu húc vào vách đá không ngờ lại khiến hần tỉnh táo ra.

Vũ thầm than " Chết rồi, mình đang bị nước ngầm cuốn đi "

Hần ra sức vùng vẫy nhưng trong bóng tối vô tận của đầm nước ngầm, hần cũng đành tuyệt vọng để luồng nước xoáy giống như con quái vật vô hình nuốt trửng vào trong cuống họng tham lam của nó rồi nghiền nát ra như một miếng mồi ngon mấy ngàn năm nay mới được thưởng thức lần đầu.

oOo

Trần Oai vừa đặt chân xuống sàn động đã lập tức rút ngay khẩu K54 hướng về phía Thầy Tào quát

- Đứng im, không tôi bắn.

Nhưng có vẻ món vũ khí chết người trên tay Trần Oai cũng không thể tiếp thêm uy lực cho tiếng quát của anh. Thầy Tào vẫn điềm nhiên thực hiện những nghi lễ của lão, mặc cho Trần Oai từ từ bước lại.

Trần Oai đang tiến lại gần Thầy Tào, bỗng thấy thân hình lão rung động dữ dội, miệng vẫn không ngớt đọc những chú ngữ bằng thứ tiếng cổ xưa có lẽ là Phạn văn gì đó.

Mặc dù không phải người tin vào những chuyện phép thuật hồn ma, nhưng một lần bị lão khống chế đã khiến Trần Oai bị đả phá lòng tin. Mặc dù đã tự dùng những cách giải thích có màu sắc khoa học như mộng du, thôi miên... để xua đi cảm giác ma quái nhưng bản thân anh cũng đã trở nên cực kỳ cảnh giác với mọi cử động bất thường nào của lão.

Lúc này, Thầy Tào vẫn ngồi trên sàn động nhưng thân hình thì lại xoay tròn như đang hầu đồng. Càng kinh dị hơn là chiếc hũ sành trước mặt cũng liên tục lắc lư phát ra tiếng lục cục như thể bên trong có một con quái vật hung hãn đang lồng lộn đòi ra.

Trần Oai đứng ngây như phỗng nhìn Thầy Tào và cái hũ, một người một vật không ngờ lại xoay mình với cùng một nhịp. Dưới ánh sáng chập chờn của hai ngọn đuốc, Trần Oai dựng tóc gáy thấy những cái bóng lúc đen thẫm như mực, lúc mờ ảo như hơi sương liên tục di chuyển qua lại giữa cái hũ và Thầy Tào.

Những cái bóng ấy hình dạng biến đổi liên tục, lúc giống như những con dị thú, lúc lại giống những họa tiết hoa văn, có khi còn trông rõ cả những gương mặt với mồm miệng mắt mũi méo mó kì dị. Chúng như nước chảy kiến đi liên tục qua lại với tốc độ càng lúc càng nhanh.

Rồi bỗng nhiên, những cái bóng giống như thác lũ tràn từ cái hũ sang phía Thầy Tào. Thân hình lão cũng run lên dữ dội, gương mặt vặn vẹo thống khổ như đang bị loài dòi bọ gặm nhấm tủy xương. Làn da Thầy Tào lúc này đã xanh xám lại như người bị tụt máu, mắt lão cũng đã mở ra tròng trùng,

Trần Oai rùng mình nhìn cặp mắt đen kịt không còn phân biệt được lòng trắng với con ngươi của Thầy Tào, miệng lão giật giật như muốn nói điều gì nhưng không thành tiếng. Dưới lớp da của lão dường như có những con bọ lúc nhúc chạy tới chạy lui khiến lớp da đã nhăn nheo vì tuổi tác của lão cũng căng trướng lên, chuyển động như sóng nước.

Khi những cái bóng cuối cùng của cơn thác bóng đổ vào người Thầy Tào, lão rên lên một tiếng, ngã lăn ra đất rồi thân hình bắt đầu run rẩy.

Trần Oai lúc này còn run hơn lão.

Mặc dù đã trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm, những thứ đáng sợ như xác chết thối rữa hay sự điên dại của đám nghiện ngập cuồng loạn vì thuốc lắc anh cũng đã trực tiếp đối mặt nên dù những nhà làm phim có cố tạo thành những bộ phim kinh dị đến mấy cũng đã không còn khiến Trần Oai sợ hãi mấy may.

Nhưng quả thật những bộ phim kinh dị dù có quái đến đâu cũng không thể đáng sợ bằng sự việc đang xảy ra trong sơn động này.

Đáng sợ bởi khi xem phim, dù bộ phim rùng rợn thế nào, người xem nhập tâm đến đâu thì khi sợ hãi, người ta vẫn có thể chỉ đơn giản là để mặc cảm giác sợ hãi, buông mình cho bộ phim và chờ đợi những tình huống tiếp theo.

Nhưng bây giờ, Trần Oai phải hành động. Mà đáng sợ là anh cũng không biết hành động từ đâu.

Nhìn Thầy Tào đang co giật, giãy dụa như đuôi con rắn bị bứt khỏi thân, miệng vẫn phát ra những tiếng ú ớ vô nghĩa. Trần Oai không khỏi ghê tởm, anh cũng không muốn đến gần lúc này nên đành chú ý tới cái hũ.

Cái hũ lúc này không còn lắc lư hay phát ra tiếng lục cục nữa mà nằm im lìm trên sàn động.

Dù sao, nó cũng chính là mục đích của chuyên án lần này. Mọi chuyện đều bắt nguồn từ nó mà ra. Tìm được nó, mọi việc sẽ tự động kết thúc.

Trần Oai tiến về phía cái hũ, nó vẫn nằm im lìm không hề động cựa.

Cái hũ không lớn, chỉ cao tầm 60cm, bán kính cũng chỉ hơn một gang tay. Trần Oai có thể nhìn thấy những hoa văn cổ phác của nó đôi chỗ còn vết bùn đất bám vào.

Trông nó rất đơn giản, có chút không xứng đáng với một vị trí quan trọng trong cả một vụ án mấy mạng người.

Trần Oai thử nhấc nó lên, không ngờ cái hũ không hề nhúc nhích khiến anh hết sức ngạc nhiên.

Phải biết cái hũ này không có bao nhiêu lớn, với thể tích như vậy, dù bên trong có đúc đặc bằng vàng hay bất kì thứ kim loại nặng nào thì trọng lượng cũng không thể vượt quá hai ba trăm cân.

Trần Oai không phải Hạng Vũ có thể bạt sơn cử đỉnh, nhưng anh có một thể lực tuyệt vời trước nay vẫn rất tự tin.

Dù là mấy trăm cân thì anh cũng vẫn có thể xoay chuyển được mới phải. Đằng này dù đã vận hết sức bình sinh, Trần Oai cũng vẫn chỉ là chuồn chuồn lay cột đá mà thôi.

Nếu không phải khi nãy thấy nó lắc lư liên tục, Trần Oai còn nghĩ nó đã được gắn liền với sàn đá của sơn động này rồi.

” Có lẽ là thứ nó chứa đựng bên trong có điều kì lạ. Hèn nào cấp trên yêu cầu mình phải mang nó về bằng được. Mà sao bọn họ biết bên trong có cái gì khi mà nó còn chưa từng được mở ” - Anh nhìn lên nắp hũ, thấy nó vẫn còn vết bùn đất khô bám vào như thể niêm phong, Trần Oai bỗng thấy hiếu kì.

Nắp chiếc hũ này hao hao như nắp giành tích, có hai cái gờ làm chỗ bấu tay, Trần Oai liền dùng sức nhấc mạnh, không ngờ cái hũ thì quá nặng, mà nắp thì lại lỏng như không, Trần Oai dùng sức quá đà, loạng choạng ngã ngửa ra sau.

Vừa tự giễu mình, anh vừa tiến lại nhìn vào trong hũ. ánh mắt Trần Oai chuyển từ ngạc nhiên sang sợ hãi rồi bỗng trợn trợn ra như hóa đá.

Dù trong hũ có là một bảo vật nổi tiếng như ngọc tử hay dạ minh châu, hay là một bộ xương khô thường thấy trong các di tích khảo cổ cũng không thể làm Trần Oai ngạc nhiên đến thế.

Thậm chí, sau khi trải qua những điều kinh dị vừa diễn ra trong động, với khả năng tưởng tượng của mình dù trong hũ chứa một con quái vật múa vuốt giương nanh như Thần Đèn trong truyện cổ tích, hoặc là những thứ trong hũ đã bị Thầy Tào hút ra bằng hết, bên trong chỉ còn lại hư không thì với Trần Oai cũng chỉ là thoáng chút ngạc nhiên.

Nhưng anh không ngờ, trong chiếc hũ bé xíu ấy lại chứa một người.

Mà người ấy, không phải là một xác ướp mấy ngàn năm mà là một người anh vô cùng quen biết - Bảo Châu.

19. Q.1 - Chương 19

Trần Oai đỡ dần nhìn cái hũ, não bộ như ngừng trệ vì kinh hoàng.

Chiếc hũ chỉ cao chưa đến 60cm, thể tích cũng rất nhỏ, chỉ vừa một người ôm, hơn nữa miệng hũ khum lại rất nhỏ. Dù là trẻ em 3 tuổi cũng khó mà chui vào được.

Bởi vậy nên lúc trước Vũ tìm Bảo Châu khắp nơi, cũng chưa từng nghĩ nàng lại bị nhét vào trong hũ.

Vậy mà sự phi lí đó lại đang hiển hiện trước mắt Trần Oai.

Nếu trong hũ là một người bị thứ bí pháp nào đó làm cho thu nhỏ lại thành tí hon thì cũng không thể khiến Trần Oai kinh ngạc bằng việc thấy một cô gái cao hơn 1m72 nằm lọt mình trong đó.

Trần Oai nhìn qua miệng hũ, chỉ thấy gương mặt Bảo Châu nghiêng nghiêng, bờ vai so lại dưới cằm theo một góc độ mà người bình thường không sao làm được.

Nhớ đến những vụ án giết người chặt xác phi tang mà mình từng điều tra, sự tởm lợm biến thái của hung thủ, thảm trạng kinh hoàng của nạn nhân vẫn còn in sâu trong óc, khiến Trần Oai găm lên đau đớn.

Trần Oai nghiêng chặt quai hàm, hai tay điên cuồng dùng báng súng đập vào chiếc hũ. nhưng chiếc hũ chẳng chút sụt mẻ, chỉ phát ra những tiếng coong coong như gõ vào miệng chén.

Trần Oai liền giương súng, nhắm chiếc hũ bóp cò.

Những tiếng nổ đinh tai nhức óc liên tiếp dội vào vách núi rồi cộng hưởng với nhau khiến cả sơn động rung chuyển như có hàng ngàn người cũng đang phấn nộ trước cảnh tượng thê lương, hiệp sức cùng Trần Oai .

Nhưng ngoài những tiếng lanh canh nhọn hoắt phát ra bởi những viên đạn, chiếc hũ vẫn chẳng sụt mẻ gì, sừng sững như xem thường sự bất lực của Trần Oai

Trần Oai đứng thở hồng hộc, sau cơn xúc động, anh đã dần lấy lại bình tĩnh. Bỗng một tiếng nói khào khào quái dị vang lên :

- Đồ ngu ngốc, người không thể nào phá hủy được nó đâu.

Thay bằng đạn mới, Trần Oai từ từ quay đầu lại, ánh mắt của anh nhìn Thầy Tào lúc này đang run rẩy đứng dậy đã sáng rực lên vì giận dữ.

Thầy Tào lúc này trông đáng sợ vô cùng. Cặp mắt trợn lớn đen kịt kết hợp cùng làn da tím bầm như chà mìn khiến lão trông như một cương thi ghê tởm. Mặc dù không sao điều khiển được cơ mặt, lão vẫn cố nói bằng khóe miệng đang không ngừng co giật.

- Người không cần phải cố gắng vậy đâu. Chỉ chốc lát nữa thôi, Linh Thể sẽ phá phong mà ra.

Quai hàm Trần Oai bạnh ra như rắn hổ mang, anh gần giọng nói:

- Lão đã làm gì?

Thầy Tào không trực tiếp trả lời mà cất tiếng cười quái dị :

- Kha kha kha, Cuối cùng ta cũng có được Linh Khí ngàn năm của đất Thăng Long. Hahaha, Ta sẽ cho bọn Kim Quy các người phải trở mắt ra.

Đoàng!

Tiếng súng nổ đánh gọn ngắt ngang tràng cười của Thầy Tào, tiếng Trần Oai vang lên :

- Trả lời tôi. Lão đã làm gì với Bảo Châu?

Thầy Tào cúi đầu nhìn, chân trái của lão lúc này đã có thêm một vết thương.

Viên đạn của Trần Oai đã chính xác đục một lỗ ngay trên đầu gối lão, từ miệng vết thương, một dòng máu đen bầm bắt đầu rỉ ra.

Thầy Tào ngậy ngốc nhìn vết thương hồi lâu, lão không tỏ ra chút nào đau đớn mà lại có vẻ mặt càng ngày càng sung sướng. Lúc lắc đầu suy nghĩ một lát, lão cười phá lên:

- Hahaha, quả nhiên chỉ là một cái túi da, đao thương không nhập, bất tử bất hoại. Khakhakha,...

Đoàng, đoàng.

Hai phát súng liên tiếp lại vang lên. Đầu gối trái của Thầy Tào lập tức bị bắn nát nát, lão mất thăng bằng ngã ập xuống đất.

Trần Oai lần này không hỏi nữa, mà trực tiếp dí nòng súng vào giữa trán Thầy Tào, im lặng chờ câu trả lời.

Thầy Tào đối với uy hiếp đầy bạo lực của Trần Oai không ngờ lại một chút cũng không sợ, thậm chí lão cũng không buồn giận dữ về việc bị bắn. Lão nói:

- Người bắn cũng vô ích thôi. Thân thể này đã trở nên bất tử rồi. súng đạn đối với ta cũng vô dụng mà thôi. Hahaha, yên tâm, ta sẽ không giết người. Người may mắn lắm, hôm nay ta đang rất vui, ta sẽ để cho người được chứng kiến thời khắc ta dựng dục tiên thể, bạch nhật phi thăng.

Trần Oai thấy lão coi vết thương ở chân như không mà ăn nói điên cuồng, không sao hiểu được. Nhất thời cũng không biết làm sao.

Thầy Tào lồm cồm ngồi dậy, dường như quá hưng phấn, lão bắt đầu nói nhảm.

- Hahaha, Ta cũng không ngờ mình lại có ngày này. Ta đã ẩn nhẫn làm tay sai cho Kim Quy suốt 30 năm, giấu diếm tài nghệ, thậm chí phải ăn cả ngải độc giả bệnh để chúng bố trí cho ta đến canh gác nơi này. Nhưng bọn chúng cứ nghĩ rằng không dạy cho ta phép Phệ Linh thì ta sẽ chỉ có thể hấp nạp một chút linh khí thiên địa ở cố đô Hoa Lư này mà sống lay lắt mà thôi.

Nhưng chính ta cũng không thể ngờ đến một ngày ta lại có được tiên duyên đến bậc này.

Thăng Long Hạo Khí tích lũy ngàn năm, Hoa Lư Bá Khí tích tụ ngàn năm. Hai thứ quốc bảo này không ngờ có một ngày lại đều do lão Tào ta hưởng dụng. Kha kha kha....

Lão già vừa nói lảm nhảm, vừa lục cục đứng lên.

Trần Oai nhìn lão thân thể xanh đen, da mặt co giật, cái chân gãy mặc dù có vẻ không khiến lão đau đớn nhưng vẫn lặc lìa trông như sắp đứt, ác ý nói:

- Tiên duyên? Lão trông lại mình xem đó là tiên duyên hay là quỷ duyên?

Thầy Tào trông như cương thi, nhưng thực ra lại không hề bị mất đi lí trí, lão nghe Trần Oai châm chọc bèn cất tiếng cười, chỉ vào cái hũ nói:

- Hahaha, Người trần mắt thịt. Linh thể của ta khi dựng dục xong sẽ có thể thiên biến vạn hóa, đẹp đẽ hoàn hảo. Còn thân xác này chỉ là cái túi da. tạm thời không cần lưu ý.

Trần Oai thấy lão chỉ về phía cái hũ chứa Bảo Châu, cơn giận dữ lại ập đến, đang định mắng chửi thì bỗng thấy cái hũ dường như vừa thoáng rung lên.

Trần Oai thấy vậy, trong lòng chợt nảy lên một cái, thầm nghĩ " hay là Bảo Châu vẫn còn chưa chết ? " vội mặc Thầy Tào, phóng đến bên cái hũ.

Trần Oai nhìn vào miệng hũ, thấy gương mặt Bảo Châu ở trong đó vẫn nghiêng nghiêng, vô cảm, làn da trắng xanh lạnh như băng đá, bao nhiêu hi vọng liền tan đi hết.

Anh nhớ tới những ngày nàng còn ở bên mình, từ lúc còn là cô sinh viên đến nhà dì ăn giỗ, vô tình nhận họ, tới lúc trở thành một sĩ quan dưới quyền. Dù chưa một lần nói ra, cũng không chút nào tỏ thái độ vượt

ngoài khuôn khổ. Khi công tác cùng cơ quan, dù anh không muốn thiên vị họ hàng nên kiên quyết yêu cầu Bảo Châu xưng hô là anh - em như những đồng nghiệp khác.

Nhưng đó thực ra chỉ là cái cớ mà thôi, bởi Trần Oai cũng chưa bao giờ coi Bảo Châu là một đồng nghiệp bình thường.

Trần Oai sớm đã bị cô cháu gái bắn đại bác không tới này chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng.

Trần Oai bỗng thấy sống mũi cay xè, những giọt nước mắt hiếm hoi rơi ra từ hai hốc mắt đã vẩn tơ máu.

Bỗng chiếc hũ rung lên một cái.

Trần Oai giật mình nhìn xuống, rồi hốt hoảng thét lên :

- Bảo Châu, em còn sống ư?

Trong hũ, Bảo Châu vẫn trắng toát lạnh lẽo như băng tuyết, nhưng cặp mắt vô hồn mở lớn, nghiêng nghiêng nhìn vào mắt Trần Oai.

20. Q.1 - Chương 20

Chiếc hũ trong lòng Trần Oai bỗng rung lắc dữ dội, xung lực truyền ra mạnh đến nỗi hất anh té ngã ra sau.

Những hoa văn trên thân hũ dường như được cấp thêm năng lượng, bùng lên thứ hào quang chói mắt khiến Trần Oai không thể đến gần.

Anh cố gắng xông đến, nhưng bị một cánh tay vươn ra giữ lại. Trần Oai vùng mạnh để giằng ra, nhưng không ngờ cánh tay Thầy Tào trông như khúc củi mà lại cứng như kẽm thép, không sao giằng ra nổi.

Thầy Tào vừa giữ chặt Trần Oai vừa thì thào hưng phấn:

- Nhìn đi, đó là linh thể của ta...

Trần Oai bất giác bị tiếng thì thào của lão cuốn hút, cũng ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ánh hào quang vừa bùng lên chói lòa cả sơn động lúc này bỗng giống như cuốn băng tua lại bị hút ngược trở vào những nét hoa văn. Ánh sáng mau chóng tắt ngấm, thay vào đó là những đường nét hoa văn kì quái đen sẫm như mực, chuyển động như những cái bóng trên đèn kéo quân xung quanh chiếc hũ.

Những hoa văn đồ án đó xoay chuyển một lát rồi cũng dần dần chậm lại, rồi trở nên ảm đạm vô quang.

Trần Oai bị một màn đó hấp dẫn đến đờ người. Mặc dù so với những sự kì quái mà anh gặp mấy ngày hôm nay thì nó chỉ đơn giản như một màn trình diễn nhẹ nhàng, không có gì hấp dẫn.

Nhưng Trần Oai vẫn nín thở chờ đợi, bởi trực giác và kinh nghiệm cho anh biết. Khi những nét hoa văn đó biến mất, cũng là thời khắc bắt đầu cho những điều khủng khiếp phía sau mà anh không sao tưởng tượng nổi.

Cách... cách cách... Crắc !

Chiếc hũ phát ra những tiếng lanh canh nho nhỏ, liên hoàn như rang muối.

Một vết nứt nhỏ chạy dọc từ miệng hũ xuống dưới, rồi nó lan rộng ra như một chiếc mạng nhện bao trùm lấy cả chiếc hũ.

Rồi rắc một tiếng, nó vỡ tung thành mấy mảnh.

Trần Oai sửng sờ nhìn thân hình Bảo Châu nằm co quắp trên sàn động.

Nàng nằm lỏa thể giữa đồng mảnh vỡ, hai vai thu lại kéo hai tay về trước ngực, đôi chân dài miên man co lên khiến nàng trông giống như một bức tượng thai nhi được tạc bằng bạch ngọc.

Bảo Châu run run bờ vai khiến Trần Oai mừng phát khóc.

Mấy ngày nay, sự biến mất của Bảo Châu khiến anh vô cùng căng thẳng, lo lắng rồi đau đớn tột độ khi thấy nàng bị nhét vào trong chiếc hũ. Anh đã cảm thấy như chết nửa đời người vì tuyệt vọng khi nghĩ nàng trúng độc thủ của Thầy Tào. Nhưng lúc này đây, ngọn núi đá đang đè nặng lên trái tim Trần Oai như được nhắc ra khi Bảo Châu đang run rẩy đứng dậy ngay trước mắt anh.

Thân hình dong dỏng cao, suối tóc đen tuyền dài tới ngang eo xổ ra tán loạn trên làn da trắng mịn. Bảo Châu giang hai tay giống như một thiên sứ vừa phá vỡ lớp vỏ trứng, chuẩn bị xòe rộng cặp cánh thiên thần trắng muốt bay vút lên cao.

Trần Oai ngậy người trước vẻ đẹp phi thường của cô gái trước mặt, trong lòng bất giác tự hỏi ” Đây có thực là Bảo Châu chăng ? ”. Nếu không phải anh đã quá quen thuộc với từng đường nét, cặp mắt, bờ môi của Bảo Châu, thì anh cũng không thể tin người con gái đang đứng trước mặt mình lại chính là nàng.

Trần Oai cảm thấy nghi ngờ cũng không phải vô căn cứ. Bởi Bảo Châu lúc này thực sự là quá đẹp, đẹp một cách ma mị siêu vượt qua phạm trù người thực.

Làn da nàng trắng muốt như mỡ đông, không chút tì vết. Dường như nàng không còn là một cô gái châu á da vàng nữa, mà là một bức tượng ngọc được tạc nên bởi một khối bạch ngọc hoàn mỹ nhất.

Trần Oai thấy Bảo Châu đứng im như tượng trước mặt mình, vừa định bước tới. Bỗng một cái bóng đen kéo dài trên sàn động bỗng bám lấy chân Bảo Châu.

Chiếc bóng nhanh chóng leo qua cặp chân trần trắng tấp và vòng eo phẳng lì của nàng, bao trùm lấy bầu ngực sữa căng tròn với hai điểm phần hồng trước khi tràn lên bao phủ toàn bộ cơ thể Bảo Châu rồi như cát hút nước, hoàn toàn lặn vào dưới làn da.

Làn da trắng nõn ấy lập tức hiện lên những hoa văn kì lạ trông như một đồ án cổ xưa, kì dị phi thường.

Những nét hoa văn ấy có lớn có nhỏ, có nét đen bóng như bôi mực, có nét lại đỏ tươi như nốt ruồi son, Chúng phân bố khắp thân thể Bảo Châu, trông như những hình xăm quái gở.

Ẩn hiện dưới những hình xăm ấy là một thứ ánh sáng nhàn nhạt đang từ từ vận chuyển khiến thân hình Bảo Châu trông như đang run rẩy dưới những gông xiềng đang trói nghiêng khắp toàn thân.

Trần Oai đau đớn nhìn thân hình Bảo Châu run rẩy, anh nhảy phắt đến ôm chặt lấy Bảo Châu, hòng súng đen ngòm của khẩu K54 chĩa thẳng vào Thầy Tào quát:

- Lão đã giả trò quỷ gì với Bảo Châu?

Thầy Tào không những không sợ mà còn quát Trần Oai:

- Người lập tức tránh ra cho ta.

Lão vung tay, một cái bóng đã nhanh như cắt bám lấy Trần Oai khiến anh cảm thấy toàn thân tê dại, thần trí mơ hồ. Trần Oai liền như một cái xác không hồn buông Bảo Châu ra rồi đứng sang một phía, giương cặp mắt bất lực nhìn.

21. Q.1 - Chương 21

” Dương khí từ ánh sáng chiếu xuống, theo gió thổi đi nên có tính nhiệt và nhẹ Gọi là Phong.

Âm khí từ lòng đất bốc lên, theo nước mà chảy nên có tính hàn và nặng, gọi là Thủy.

Thuật Phong Thủy mà người hỏi, chính là thuật vận dụng Âm - Dương hai khí này. Bất kể người làm gì, chỉ cần thay đổi, vận dụng được hai khí ấy thì đều có thể gọi là thuật phong thủy rồi. Cần gì ta phải dạy.”

Ta hỏi: ” Vận dụng âm dương hai khí, chẳng phải là các môn công pháp tu luyện đều như vậy sao? ”

Sư Vạn Hạnh đáp: ” Còn phải xem người tu luyện theo Thiên địa pháp quyết hay Ngũ hành pháp quyết. ”

Ta lại hỏi: ” Hai loại pháp quyết này có gì khác biệt ? ”

Thiền Sư bèn giảng: ” Thân thể con người cấu thành bởi Ngũ hành. Do đó các môn pháp công tu luyện bản thể thường vận dụng khí của ngũ hành để tu bổ bản thân. Ngũ Hành pháp quyết chính là đặt bản thân thành một nguyên tố trong vũ trụ rồi dựa trên Sinh - Khắc giữa khí ngũ hành của bản thân và môi trường xung quanh mà thôi động lực lượng.

Ở chiều bên kia mà nói, Thiên Địa do Tứ đại Đất - Nước - Gió - Lửa cấu thành, thêm Không - Kiến - Thức ba đại nữa hợp nên thì có thể diễn hóa ra Vũ trụ. Mà Khí trong Phong Thủy chính là lực lượng của Đất - Nước - Gió - Lửa, Tứ đại này cấu thành vạn vật, nên thay đổi phong thủy sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn tới sự vận hành của thiên địa, bởi vậy Thuật Phong Thủy còn gọi là Thiên Địa pháp quyết. ”

Lúc đó ta còn rất hiếu thắng, bèn hỏi : ” Hai môn pháp quyết đó thì môn nào có uy lực mạnh hơn? ”

Thiền Sư vẫn kiên nhẫn giải đáp cho ta:

” Ngũ Hành pháp quyết trước tiên là tu luyện thân thể để đạt đến Ngũ Hành Chi Thể, rồi lại dựa vào đặc tính ngũ hành của bản thân mà huy động khí ngũ hành từ môi trường để sử dụng. Do đó mặc dù uy lực bị hạn chế bởi sự phát triển của Ngũ Hành Chi Thể nhưng là uy lực cũng rất mạnh mẽ, hơn nữa bản thân cũng càng ngày càng mạnh.

Ngược lại, Thiên Địa Pháp Quyết không chú trọng ở tu luyện bản thân mà là mượn lực Phong Thủy thay đổi thiên địa nên có thể tạo thành uy lực hết sức lớn lao, không gì không làm được. Nhưng đồng thời cũng gây hại trực tiếp tới người thực hiện, hơn nữa thay đổi càng lớn thì tác động tới thân thể cũng càng nặng nề, nếu quá sức thậm chí có thể tử vong ”

Ta ngạc nhiên hỏi Sư Vạn Hạnh: ” Thuật Phong Thủy gây hại đến bản thân như vậy sao Cao Biền nước Đường lại có thể tu luyện đến mức tông sư như vậy? ”

Thiền Sư lắc đầu nói: ” Thiên Địa Pháp Quyết cũng không chỉ gây hại cho người vận dụng. Khí Phong Thủy cũng như khí Ngũ Hành cũng có thể dùng để bồi bổ bản thân. Ở những nơi nước non tụ hội, trời đất giao hòa còn gọi là Linh mạch sẽ có khí Phong Thủy vô cùng sung túc. Các tu sĩ tới đó tu hành sẽ được linh khí bồi bổ thân thể khiến cho tu vi tiến triển rất nhanh mà sức sống và tuổi thọ cũng cao hơn hẳn người thường.

Cao Biền năm xưa đi khắp nơi tìm linh mạch động tiên để chiếm đoạt linh khí, thậm chí long mạch ở Thăng Long cũng bị ông ta khám phá nên pháp lực thông huyền cũng không có gì là lạ.”

Một lát Sư Vạn Hạnh lại nói:

” Linh mạch là nơi có khí Phong Thủy dồi dào, không những khiến cho cây cỏ tốt tươi, sinh vật trù phú mà con người sống ở gần nơi linh mạch cũng được linh khí ấy bồi dưỡng cho sức khỏe tráng kiện, thần trí minh mẫn có thể trở thành văn tài võ bị của quốc gia. Bởi thế mới gọi là ” chốn địa linh nhân kiệt ”.

Nhưng linh mạch cũng không chỉ bồi dưỡng con người, ngược lại con người cũng có thể tác động trở lại, bồi dưỡng Linh mạch trở thành Long mạch. ”

Ta vốn nghĩ Long mạch và linh mạch là một nên nghe vậy liền hỏi:

” Long mạch và Linh mạch có gì khác nhau ư? ”

Thiền Sư lại giảng kĩ cho ta:

” Linh mạch ở những nơi có người sẽ cảm nhiễm ý niệm của con người ở đó, nếu ở trên Linh mạch có xây đền chùa, ngày đêm hương khói thì sự thành tâm tín niệm của người dân tới đền chùa ấy sẽ khiến cho Linh mạch nơi ấy sinh ra thần niệm, gọi là Long mạch.

Thần niệm của Long mạch chính là tín niệm của những người dân nơi đó, do vậy thường bồi dưỡng dân bản địa theo như những gì họ cầu nguyện nên khiến người ta cảm thấy rất là linh ứng.

Do đó ở nơi có linh mạch nếu xây chùa miếu sẽ rất linh thiêng, Nếu chôn mồ mả hoặc là lập bia thờ thành hoàng cũng sẽ được gia trì phù hộ. ”

Sư Vạn Hạnh tu hành đắc đạo, học vấn uyên thâm, một lời của ngài thật khiến ta vỡ lẽ rất nhiều.

Thì ra là vậy. Trước giờ ta cũng tu luyện đạo thiền, dinh ninh rằng Phật ở trong tâm nên không tin vào những chuyện cầu xin thần thánh. Nay mới biết thì ra các vị Thành Hoàng, cụ tổ cô ông mãnh hay thổ địa thần tài linh thiêng là thật.

Nếu ta xây đền thờ sơn thần ở trên linh mạch, vậy thì linh mạch đó sẽ trở thành sơn thần long mạch.

Ta cầu xin sức khỏe, trí tuệ thì tín niệm đó sẽ trở thành tín niệm của Sơn thần.

Vậy thì long mạch sẽ vận chuyển theo mục đích để giúp ta có sức khỏe, có trí tuệ. Long mạch vận động tức là thiên địa vận động, chỉ cần có định hướng, không gì là không làm được, kể cả vận mệnh cũng có thể biến đổi theo. Như thế chuyện Sơn thần ban ay mắn cũng là nhân quả của việc ta thành tín cầu xin.

Hoặc như ta tìm một nơi linh mạch dồi dào nhất cả nước rồi xây dựng cung điện, dời giá đóng đô ở ngay trên đó. Ngày ngày triều thần cung kính, nhân dân sùng bái, kỉ luật nghiêm minh vậy thì Long mạch ở đó sẽ thành thần thủ hộ cả quốc gia.

Như vậy mà suy, chỉ cần long mạch còn Đất nước sẽ ngày một hưng thịnh, trên dưới một lòng, nhân tài được bồi dưỡng ra lớp lớp cơ nghiệp bền vững không gì lay chuyển nổi. Hèn nào Cao Biền phải tìm cách trấn yểm long mạch của Đại La để đất ấy không sinh ra người tài giúp nước ta thoát khỏi ách đô hộ của nhà Đường.

Ta hưng phấn thốt lên: ” Thì ra thầy khuyên Thái Tổ dời đô về đất Đại La là vì long mạch của vùng đất ấy. Nhưng đất Hoa Lư là nơi kinh đô của mấy triều, hẳn cũng có long mạch của riêng nó chứ? ”

Sư Vạn Hạnh gật đầu nói: ” Cổ đô Hoa Lư là nơi nước non tụ hội, long mạch không chỉ có một hai. Truyền thuyết xưa Đinh Tiên Hoàng bị chú đuổi đến bờ sông thì có hai con rồng vàng công bay qua, đó chính là ám chỉ long mạch ở đây cũng rất dồi dào.

Nhưng Hoa Lư là đất giao tranh, năm xưa từ thời Tiên Hoàng lập ra nhà Đinh, đã có tu sĩ bí mật làm phép thay đổi khiến Long mạch ở đây bị nhốt lại trong lòng một ngọn núi đá, ta cũng đã tới đó định giải khai phong ấn nhưng từ đó đến nay đã hơn hai hoa giáp (120 năm), long mạch bị kèm hãm giống như con rồng dữ bị gông xiềng, hễ tháo bỏ phong ấn là vùng vẫy khắp nơi, gây hại nhiều hơn là có lợi. ”

...

Bây giờ thì ta đã biết long mạch của đất Hoa Lư bị trấn yểm ở đâu.

Từ lúc cùng Vũ vào hang đá ta đã nghe thấy tiếng nó gầm gừ. Con rồng dữ bị giam hãm bao đời nay, linh khí của đất Hoa Lư tích lũy cả ngàn năm đã ở trước mặt của ta. Mặc dù nó còn đang ngủ say, nhưng ta linh cảm nó sẽ tỉnh giấc bất cứ lúc nào. Nhất là khi cái hũ vẫn còn trong động.

Do đó ta không cùng Vũ quay ra mà một mực ở lại trong động, bên cạnh con rồng.

Vũ không tài giỏi gì lắm, nhưng hẳn cũng đến nỗi chỉ sống dựa vào ta, tin rằng hẳn cũng sẽ sớm hiểu được vấn đề và quay lại nơi này.

Nhưng ta không nghĩ thẳng ngốc ấy lại quay lại đây với hình dạng thảm thương đến thế.

Sau này ta phải dạy dỗ lại hẳn cho cẩn thận mới được, không biết bơi thì đừng có chui vào xoáy nước.

22. Q.1 - Chương 22

Toàn thân Bảo Châu lúc này đã bị những bóng đen phủ kín khiến làn da trắng nõn như trứng gà của nàng chuyển thành đen kịt. Khi mà cái thứ màu đen như đá cẩm thạch ấy trùm lên đôi mắt vô hồn và làm chúng phát ra thứ ánh sáng ma quái thì trong động cũng vang lên những âm thanh kì lạ.

Những âm thanh đó lúc bổng lúc trầm, có lúc nghe rõ ràng là những câu thần chú khó hiểu, lúc chỉ là những tiếng ngân nga vô nghĩa lại có lúc nó giống như tiếng móng vuốt cào vào vách đá nghe rin rít ớn lạnh.

Trần Oai bất lực nhìn Bảo Châu uốn éo thân mình theo một điệu múa ma quái nào đó mà những âm thanh kia là thứ nhạc nền. Anh muốn nhào đến ôm lấy cô, muốn gào lên gọi tên Bảo Châu để giúp cô thoát khỏi tình trạng đáng sợ hiện giờ. Nhưng Trần Oai hoàn toàn bất lực.

Cảm giác bất lực này không giống bị trói toàn thân, cũng không giống bị điểm huyết định thân như trên phim ảnh. Nếu như vậy, ít nhất anh còn có thể nhắm mắt để khỏi phải nhìn tràng cảnh ma quái đang diễn ra trước mặt. Nhưng Trần Oai lúc này giống như người bị liệt hoàn toàn, thân thể anh đã không còn là của mình nữa. Linh hồn và thể xác đã mất hẳn mối liên hệ với nhau trừ những giác quan là vẫn hoạt động bình thường, nhưng chúng chỉ khiến anh thêm tuyệt vọng.

Bảo Châu đã ngừng cử động, lúc này nàng đã hoàn toàn biến thành một pho tượng bằng đá cẩm thạch đen, làn da bóng loáng và lạnh lẽo. Thân thể nàng khẽ dao động với biên độ rất nhỏ bằng một tần số khiến mắt thường không sao bắt kịp khiến Trần Oai chỉ thấy nàng là một cái bóng mờ.

Anh sợ hãi với ý nghĩ chỉ chốc lát nữa thôi, Bảo Châu sẽ thực sự trở thành một cái bóng ma quái chỉ tồn tại ở những nơi tối tăm như trong động đá này.

Sợ hãi khiến người ta yếu đuối đánh mất mình nhưng sự sợ hãi cũng có thể kích thích những bản năng sâu thẳm khiến con người có thể bộc lộ được sức mạnh to lớn nhất.

Trần Oai trong cơn sợ hãi bỗng cảm thấy mắt mình mờ đi, cay ứa vì nước mắt.

Anh cuống cuống bầu vùi vào điểm liên hệ duy nhất của linh hồn và thể xác này. Ý chí kiên cường như sắt đá càng được huy động đến mức điên cuồng.

Trần Oai như người treo trên vách đá trơn trượt và dựng đứng chỉ bằng một cái móng tay,

Anh điên cuồng huy động hết tất cả lực lượng của mình chống lại cái cảm giác bị ép ra khỏi chính bản thân mình. Nếu lúc này Trần Oai điều khiển được bản thân, không nghi ngờ gì anh sẽ cắn nát hàm răng hay siết những ngón tay tới gãy nát mới thôi.

Trong động, Thầy Tào cũng không nhàn hạ, sau khi hoàn thành một loạt các câu thần chú bí hiểm, lão cũng bắt đầu nhảy nhót vòng quanh như một người điên.

Vết đạn Trần Oai bắn vào chân lão dường như không chút ảnh hưởng nào, thậm chí lão còn trở nên mạnh hơn trước rất nhiều. Mỗi bước chân dậm xuống đều khiến sàn động vang lên những tiếng uỳnh uỳnh như đàn đàn đá.

Tiếng đàn đá ma quái ấy cứ mạnh dần lên theo từng bước chân lão. Rồi cả vòm động cũng rung lên mãnh liệt, Lúc này nước mưa vẫn theo hàng trăm huyết đá lớn nhỏ đổ vào lòng động không ngừng, khiến nước trong đầm ban đầu còn dập dờn như có sóng rồi sôi lên ầm ầm như thể bên dưới được đốt bởi một lò than lớn.

Oành một tiếng lớn, nước trong đầm cuộn thành một vòi rồng lớn, phóng vọt lên cao.

Vòi nước cũng không đổ xuống mà nung vào những cơn gió lửa qua mạch đá bay lượn khắp động tạo thành cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Tiếng nổ lớn do cột nước phun lên khiến Thầy Tào vô cùng hưng phấn, Thuật bóng dùng để khống chế Trần Oai cũng sao lãng đi một chút. Trần Oai chỉ chờ có thể, nghị lực kinh người liền giúp anh đoạt lại quyền điều khiển bản thân.

Aaaa một tiếng, thân mình chưa kịp khống chế ngã lộn về sau như bị đâm.

Lão Tào cũng chẳng buồn quản, dục vọng điên cuồng trong đáy mắt sáng rực lên như một con quỷ đói. Lão cười sảng sặc nhìn Bảo Châu nhấc mình khỏi mặt đất từ từ bay lên khoảng không giữa động. Xung quanh là con rồng bằng nước đang điên cuồng bay múa tràn ngập không gian.

oOo

Trần Oai lồm cồm bò dậy, khẩu K54 đã nằm gọn trong tay. Bình thường anh rất ít khi dùng súng, kể cả trong các chuyên án tấn công tội phạm có vũ trang anh cũng ưu tiên dùng võ thuật để khống chế mục tiêu. Nhưng đó hoàn toàn không phải vì anh không dám bắn mà là do sự tự tin tuyệt đối vào sức mạnh của bản thân. Nhưng hôm nay, khi sức mạnh và võ thuật đã không có chút tác dụng nào đối với những chuyện kì quái đang xảy ra trước mắt, hơn nữa người đang bị khống chế lại là Bảo Châu. Trần Oai không chút do dự bóp cò.

Đoàng... Đoàng... Đoàng. Ba viên đạn phá tung gáy Thầy Tào thành một lỗ máu lớn toang hoác đáng sợ như phim kinh dị. Nhưng Thầy Tào cũng không ngã xuống, lão từ từ quay người lại, hướng bộ mặt bị phá vỡ như quả dưa bở nhìn Trần Oai, cất tiếng cười khọt khẹt:

- Ta đã nói với anh. Súng đạn cũng không thể làm thương ta được. Khe khe khe. Ta đã trở nên bất tử. Chỉ một lát nữa thôi, khi Linh thể của ta hoàn thành hấp thu được long mạch ngàn năm của đất Hoa Lư này, ta sẽ chuyển linh hồn của mình vào đó, chính thức trở thành thần tiên.

Giọng lão khọt khẹt khó nghe vì cuống họng đã bị viên đạn găm trúng nhưng trong cơn hưng phấn, lão không ngại nói nhiều.

- Khe khe khe. Lúc đó, ta sẽ cho anh thấy sức mạnh của ta khủng khiếp đến dường nào. Bọn Kim Quy sẽ bị ta quét sạch, quân đội vũ trang cũng không nghĩa lý gì. Ta sẽ đủ sức thống trị cả đất nước này. Không, ta sẽ thống trị cả thế giới này. kha kha kha.

Trần Oai bóp cò, sự điên rồ của lão khiến anh cũng nổi điên theo. Nhưng khẩu súng chỉ vang lên những tiếng cạch cạch khô khốc. Khi nãy anh đã dùng hết đạn trong băng.

Trần Oai định móc băng đạn dự trữ còn trong bao da, nhưng gương mặt méo mó đáng sợ của Thầy Tào khiến anh mất lòng tin vào súng ống. Hét lên một tiếng, Trần Oai điên cuồng lao đến vật lão lăn ra đất rồi dẫm đá điên cuồng.

Thầy Tào mặc dù có nhiều pháp thuật, nhưng thân thể vẫn là một lão già hom hem, dưới những cú dẫm như vũ bão của Trần Oai, mặt lão đã cơ hồ nát bét.

Trần Oai dường như bị máu trên mặt Thầy Tào và khung cảnh quỷ dị trong động làm cho phát điên, mất đi khống chế. Anh vừa dẫm đá Thầy Tào, vừa điên cuồng gào thét như đã phát rồ.

Máu bắn lên mặt và sự man dại hừng hực phát ra từ trong đáy mắt khiến Trần Oai còn đáng sợ hơn cái thân hình nửa người nửa ngợm của Thầy Tào đang rên rỉ dưới tay anh.

Chợt một cánh tay mạnh mẽ túm lấy Trần Oai, kéo anh ngã lăn ra sàn động. Trần Oai gào rú lộn mình định đứng lên trả đũa thì trời đất đã quay cuồng. Thân thể anh vật ra mềm nhũn, tri giác mù mịt chìm vào bóng tối.

23. Q.1 - Chương 23

Thầy Tào được Vũ cứu ra khỏi bàn tay cuồng loạn của Trần Oai nhưng không chút cảm kích, lão rít lên giận dữ với cái cổ họng bị xé toang tạo thành những âm thanh khà khà loạn xạ. Cánh tay rung rung nhăm vào mặt hắn, mấy ngón tay xương xẩu co quắp lại như muốn bóp nát Vũ ra thành cám.

Vũ hoảng hốt lăn mình sang bên, dùng hết sức bình sinh vừa lết vừa bò chạy thật xa khỏi Thầy Tào.

Đừng nhìn lão thân tàn ma dại như thế mà lầm tưởng không nguy hiểm, lúc này thân thể đối với Thầy Tào đã hoàn toàn vô dụng. Cứ nhìn nửa đầu lão bị Trần Oai đánh cho nát bét, phần còn lại cũng dập nát đáng sợ là biết.

Thầy Tào tất nhiên cũng chẳng quan tâm đến cái thân thể chẳng mấy chốc sẽ vứt bỏ đi này, linh hồn của lão sau khi hấp thụ niệm lực và dục vọng trong Thánh Vật đã mạnh hơn trước gấp trăm lần, có thể tồn tại hoàn toàn độc lập giống như những hồn ma tinh quái mà không cần thân thể.

Bởi vậy lão cũng chẳng cần cảm ơn Vũ đã giải vây, ngược lại sự xuất hiện của Vũ lúc này còn khiến lão bất an hơn nhiều. Hẳn biết đạo thuật, mặc dù với thực lực của hắn biểu hiện ra thì còn lâu mới so được với lão trước kia chứ chưa cần nói đến bây giờ, sau khi lão đã hấp thụ được nguồn niệm lực to lớn này. Chỉ một thuật pháp nho nhỏ lão cũng có thể khiến hắn thần phách tán loạn, vỡ vụn linh hồn, nhưng thời khắc này vô cùng quan trọng, chỉ cần một chút rối trí cũng có thể khiến kế hoạch cả đời của lão tan thành mây khói.

Thầy Tào quyết định bằng mọi giá tiêu diệt Vũ ngay trước khi Linh Thể hoàn toàn hấp thụ xong long mạch. Tay lão bắt thành thủ ấn chữ Liệt, ngón chân bấm xuống đất cứng như móc câu. Tức thời từ cái miệng bày nhầy toàn máu của lão phụt ra một luồng khói đen nhắm vào phía Vũ.

Vũ thấy luồng khói đen thổi thẳng vào lưng thì tá hỏa tam tinh, phốc một cái đã nhảy bật lên khỏi mặt đất tới gần hai mét, văng mình vào thành động vừa vặn né kịp đòn tấn công của Thầy Tào.

Hắn bám vào thành động nhìn làn khói đen vừa đánh trượt mình mà mồ hôi tuôn đầy mặt. Thứ khói đen này hẳn không biết tên nhưng công dụng giết người của nó thì hắn hết sức rõ ràng.

Mới năm ngoài mười, hắn đi thu mua đồ phong thủy trên đất Hà Giang nhân tiện nghe một người bạn kể chuyện về hòn đá độc đã hại chết năm người bèn tò mò tìm đến tận nơi xem xét.

Hòn đá này cũng không có gì đặc biệt, chỉ là hòn đá xanh hết sức bình thường nhưng dân trong làng nói hễ có ai chạm vào nó là đều bị trúng tà. Vũ vốn có tí hiểu biết về đạo thuật, nhìn ngang ngó ngửa hồi lâu nhưng cũng không thấy nó có điều gì lạ, bèn bác bỏ tin đồn, còn cố tình cầm hòn đá lên tay.

Thế nhưng vừa cầm hòn đá đến tay, Vũ đã bị một luồng niệm lực đáng sợ bám vào.

Luồng niệm lực này độc địa vô cùng, hắn vừa bị nó bám vào liền cảm thấy tâm thần bị bao phủ bởi một mảng tối tăm lạnh ngắt, trong đầu không ngừng hiện lên những ý tưởng oán độc sợ hãi vừa, linh hồn suy yếu đi thấy rõ. Hai mắt hắn mờ đi, phổi cũng không hô hấp được, mặc dù đang đứng trên mặt đất mà chân tay chới với, ngộp thở như người chết đuối.

Lần đó nếu không có Luân kịp thời đề tỉnh thì hắn cũng giống như những người khác bị hòn đá ấy hại chết rồi.

Vũ sợ hãi hỏi chuyện kỹ càng, người bạn kia của Vũ bèn kể hòn đá đó vốn là hòn đá dùng để chặn cửa bình thường, ở trong làng đầu đầu cũng có nhưng mấy hôm về trước, trong làng có vụ thảm án. Nạn nhân là một cô gái, không rõ làm sao bị người ta dùng đá đập vỡ đầu, sau đó hung thủ tưởng cô gái đã chết lại dùng chính hòn đá đó buộc xác vứt xuống sông để phi tang. Nhưng bác sĩ giám định pháp y nói cô ta chỉ bị đập ngất đi chứ chưa có chết, lúc bị chìm xuống nước thì tỉnh lại nhưng do không biết bơi lại bị buộc vào tảng đá nên thành ra bị chết chìm trong nước. Tận đến lúc được vớt lên, cô gái xấu số vẫn giữ nguyên tư thế dùng móng tay cào vào hòn đá.

Có lẽ cô gái xấu số bị đánh lén từ phía sau, đến lúc tỉnh lại rồi chết ngộp cũng không biết hung thủ là ai, chỉ biết mình bị hòn đá này đâm chết nên bao nhiêu oán độc, căm hờn đều dồn cả vào hòn đá. Có lẽ với thần trí hoảng loạn và choáng váng trước khi chết ngạt, cô ta đã nguyện rửa bất kì kẻ nào nhắc hòn đá này lên.

Bởi vậy trừ người đầu tiên kéo được xác cô gái lên bờ, còn thì những người sau này hễ ai chạm vào hòn đá đều bị niệm độc này hại chết.

Vũ nhớ như in lúc Luân trực xuất niệm độc này đi có giúp hắn mở con mắt tâm linh để nhìn cho rõ. Nó vốn là thứ năng lượng vô hình, lại cũng không có tác động tới vật chất và môi trường xung quanh như khí phong thủy nên lúc đầu hắn không thể nhận ra nhưng khi tâm thức được mở, hắn có thể cảm nhận được nó rất rõ ràng.

Đó là một luồng oán niệm nguyên thủy, không có nhiều thông tin và cũng không có quy tắc rõ ràng, chỉ như một làn khói đen mỏng manh như sợi chỉ bám quanh hòn đá.

Nhưng sợi chỉ đen đó chỉ cần chạm vào kẻ nào thì sẽ tàn phá linh hồn kẻ đó, nó còn đáng sợ hơn bất kì thứ vũ khí giết người man rợ nào.

oOo

Một luồng oán niệm không định hướng của một cô gái chết oan đã đáng sợ như thế rồi. Oán niệm của những người bị đem làm vật tế để thực hiện trấn yểm Thánh vật còn cuồng bạo đến mức nào?

Thứ oán chú có thể trở thành lời nguyền khổng lồ chế long mạch của cả một quốc gia suốt một ngàn năm thì đáng sợ tới mức nào?

Luồng khí màu đen mà lão già phun ra khi nãy chính là oán niệm tích tụ trong Thánh vật đã bị lão hấp thu. Nó có thể tụ tập thành hình như vậy nếu đem so với một tia oán niệm vô hình mà Vũ từng trải nghiệm thì đáng sợ hơn đâu chỉ ngàn lần, có lẽ chỉ cần để nó chạm vào thì hắn sẽ chết ngay tức khắc cũng nên.

Vũ không biết, hắn cũng không có ý định đi thử nghiệm sự đáng sợ của oán niệm ngàn năm đã kết thành hình ấy.

Ngược lại, luồng khói đen ấy cứ như có mắt, thấy Vũ nhảy tránh cũng lập tức đuổi theo, hễ hắn chạy về phía nào nó cũng chuyển hướng đuổi theo bằng được.

Đối mặt với nguy hiểm Vũ bộc lộ ra tiềm năng kinh người. Không cần biết khi nãy bị xoáy nước hành hạ đến mức nào, cũng không cần biết thân hình hắn vốn béo lùn chậm chạp làm sao chỉ cần luồng khói đen kia đuổi tới gần lưng là hắn lại nhanh nhẹn phóng đi nơi khác. Có những lúc bị dồn vào thế kẹt, Vũ tung mình lên cao tới hơn hai mét, bám vách đá mà chạy đi như con thằn lằn núi.

Nếu có người nhìn vào cảnh này hắn sẽ há hốc mồm tưởng mình đang xem phim điện ảnh bởi khả năng di chuyển của Vũ đã hoàn toàn thoát khỏi giới hạn của con người, thậm chí lực trọng trường cũng không ảnh hưởng gì đến hắn y hệt như những cảnh kỹ xảo trong phim.

Vũ vừa điên cuồng nhảy nhót vừa vắt óc ra tính kế thoát khỏi cái thứ chú oán chết người đang đuổi sát sau lưng.

Hắn vẫn còn may, Niệm căn bản là một phạm trù khác hẳn so với khí Phong thủy hay những môn pháp thuật.

Dù là pháp thuật hay khí phong thủy trong tự nhiên vẫn có một nguyên tố then chốt đó là "khí" để vận hành.

Là khí thì dễ rồi, dù nó có nhanh như điện sét hay bao phủ khắp không gian như khói sương thì cũng còn có cách tránh hoặc là cách phá.

Đạn bắn còn tránh được, mưa rơi còn lấy ô dù che được, nhưng nếu bị niệm bám theo thì những phương pháp thông thường thật không có chút tác dụng nào.

Niệm là ý chí, là tâm linh, là quy tắc nên nó không bị giới hạn bởi không gian, cũng không bị vật chất hay khí phong thủy, ngũ hành tương tác. Càng khó có thể hiểu được kết cấu tạo thành nên nó để mà đối phó. Cách duy nhất để đối phó với niệm là sử dụng chính niệm lực của mình. Nếu niệm lực của ta mạnh mẽ hơn, tinh thần ta cứng cỏi hơn, quy tắc mà ta áp dụng tương khắc với quy tắc của đối phương thì tự nhiên không cần phải lo lắng gì.

Cũng may cho Vũ, Thầy Tào không những có được một nguồn oán niệm cực mạnh mà lão còn có cả cách điều khiển nó nữa, nếu đối lại Vũ gặp một gã tay mơ thì chắc đã chết mất xác rồi.

Niệm lực là thế, không phải cứ mạnh thì sẽ tốt, quan trọng nhất trong Niệm đạo thuật chính là ở chỗ khống chế tùy tâm.

Thầy Tào đã hấp thu được luồng oán niệm khủng khiếp trong Thánh Vật, chỉ cần khẽ phum một hơi là có thể khiến Vũ chạy trốn chết không xong nhưng chính vì luồng oán niệm này quá lớn vượt qua cả khả năng kiểm soát của Thầy Tào nên lão vẫn không cách nào vận dụng nó dễ dàng như Thuật Bóng sở trường.

Lúc này lão giống như một đứa trẻ con bông có sức khỏe của một con voi, quơ tay nhấc chân đều hết sức uy lực nhưng lại mất đi sự khéo léo bình thường.

Hơn nữa, luồng niệm lực này quá lớn, lão hoàn toàn không dám vận dụng đến các quy tắc mạnh hơn của nó.

Chỉ tính riêng Oán niệm kia thôi, tự bản thân cũng có quy tắc của riêng mình. Việc bám vào một đối tượng theo những điều kiện nhất định chính là một quy tắc của nó.

Ví dụ như cô gái xấu số năm xưa định ra quy tắc cho oán niệm của mình đó là trả thù những kẻ cầm vào hòn đá tội ác kia thì khi Vũ cầm vào nó, thỏa mãn quy tắc ấy liền bị oán niệm kia bám vào, bất kể trước đó hắn đã quan sát kiểm tra kĩ càng đến mấy cũng không phát hiện được tảng đá có điểm bất thường.

Nếu Thầy Tào không điều khiển mà để nó tự vận hành theo quy tắc ví dụ như ” Bám vào bất kì kẻ nào có mặt trong hang đá này ” thì Vũ có là siêu nhân cũng không thể nào tránh được, lập tức bị oán niệm kia bám vào ngay.

Nhưng Thầy Tào không dám, Luồng oán niệm này là do lúc hiển tế để trấn yểm long mạch trên sông Tô Lịch, Cao Biền sử dụng bí pháp làm cho họ bị cuồng loạn sợ hãi, khiến linh hồn mãi mãi không siêu thoát được, trở thành chất xúc tác dẫn động linh khí quanh quẩn trong trận pháp.

Năm đó Sư Vạn Hạnh pháp lực cao cường, tâm phật trong sáng kiên nghị là thế cũng không độ hóa được những oán niệm này đi, đành lợi dụng chính Trấn Linh trận kia, thay đổi một chút tạo thành Trấn Linh Tự Âm Trận để tiếp tục phong ấn đủ biết những oán niệm này đáng sợ đến mức nào.

Từ đó đến nay lại đã trải qua cả ngàn năm, niệm lực tích lũy được mạnh tới mức nào chính Thầy Tào cũng không tưởng tượng ra được. Những lời khai của lão về việc can gián Thầy L. và ông Tứ không nên giải khai phong ấn, để phòng tình quái làm hại nhân gian cũng đều là lời thật.

Thầy Tào hoàn toàn dựa vào bí pháp của hội Kim Quy để tạm thời hấp thụ và khống chế những oán niệm này chứ chưa thể hoàn toàn chuyển hóa được. Chỉ khi hợp nhất cùng Linh Thể, linh hồn cũng sẽ theo thể xác mà trở nên mạnh mẽ mới có thể từ từ luyện hóa những oán niệm này. Do vậy hiện thời lão chỉ có thể vận dụng một chút xiu niệm lực không đáng kể chứ không dám vận dụng tới các quy tắc rắc rối hơn, tuy nhiên ” chút xiu không đáng kể ” này đã mạnh hơn công lao tu luyện cả đời của lão rất nhiều rồi

24. Q.1 - Chương 24

- Mau mau nghĩ cách đi, chết đến đít rồi.

Ta cầu nhậu đáp:

- Chết thì thôi, có gì phải sợ. Bình tĩnh xem nào, người cứ kêu quang quác như vậy ta làm sao nghĩ cách được

Vũ ngoác mồm ra cười:

- Con ma khôn nạn, mày là ma thì tất nhiên không sợ chết rồi. Tao còn muốn sống, ít nhất cũng phải lấy vợ đẻ con xong rồi mới được chết biết chưa.

Vũ kêu như con heo bị chọc tiết làm ta phát bực. Tên này lão toét vô cùng, nếu tính tuổi đời thì ta gấp đôi hắn là ít, còn nếu so bối phận vị trí thì ta thừa sức gọi cụ tổ nhà hắn là chất nội thể nhưng mỗi lần gặp nguy hiểm là hắn cười bởi được ngay, lại còn mày tao chí tở.

Mà hắn làm như mỗi mình hắn gặp nguy hiểm không bằng. Nếu để cái thứ oán niệm kia bám được vào thì ta cũng đi đời nhà ma luôn chứ nào khá khẩm gì hơn.

Cũng còn may, lão già vẫn không dám vận dụng pháp thuật gì quá cao siêu, chẳng qua là phun ra ít niệm lực, phương pháp tấn công cũng rất là đơn giản. Nếu cứ thế này thì Vũ vẫn còn có thể chạy được thêm một lúc, thằng này cái gì cũng không ra hồn, riêng khoản giữ mạng thì cũng tạm được.

Vũ chạy ngược lên vách hang rồi lại ngoặt sang bên phải chạy mấy bước, tình cờ lao thẳng về phía Thầy Tào, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Biết thế vừa nãy để Trần Oai xé xác lão già này ra cho rồi. - Nói đoạn hấn cong hai tay thủ thế, định đánh ra Quy Thần chưởng.

Ta vội cản hấn:

- Tuyệt đối không được giết lão già ấy.

Vũ vẫn ương bướng vận công, miệng hét ” Ka ... ”

Ta vội giải thích:

- Niệm lực đang đuổi giết chúng ta không phải do lão già này khống chế. Mà đúng hơn là do lão đang khống chế nó giúp chúng ta, nếu người đánh lão chết đi thì nó sẽ bùng nổ mạnh gấp ngàn lần, chúng ta sẽ chết chắc luôn đó.

Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Mà nói thế là sao?

Ta giải thích qua loa rồi bảo hấn:

- Cố cầm cự đến lúc Linh thể hấp thụ xong long mạch ở đây. Lúc đó lão già sẽ phải thực hiện nghi lễ hợp nhất. Chỉ cần chúng ta phá rối một chút là cho lão hồn phi phách tán ngay. Không có gì phải vội.

Vũ vội hỏi:

- Khoảng bao lâu nữa thì xong?

Ta đáp:

- Một canh giờ nữa.

Hấn vấp ngã dúm dui, suýt chút thì bị Niệm lực của Thầy Tào đánh trúng, miệng chửi vổng lên:

- Mẹ kiếp, tao mệt lắm rồi, một phút nữa cũng chưa chắc chịu nổi nói gì đến một tiếng đồng hồ.

Ta mặc kệ:

- Không chịu được cũng phải chịu, không có cách khác đâu. Mà một canh giờ tức là hai tiếng đồng hồ chứ không phải một nhé.

Vũ rên lên một tiếng, phóng ồm xuống đầm lặn thẳng xuống xoáy nước khi nãy. Xem ra hấn thà chấp nhận chết ngộp trong đó còn hơn là chạy chết suốt hai tiếng đồng hồ.

Hành động này của hấn thoát nhìn ngu ngốc nhưng lại hiệu quả không ngờ. Thầy Tào rõ ràng rất cố kỵ đầm nước. Lão hét nhìn vòi rồng khổng lồ đang cuốn lấy Bảo Châu ở trên cao lại cố gắng tìm kiếm bóng dáng Vũ trong làn nước.

Thời khắc Linh thể hấp thụ long mạch thế này cực kì quan trọng, chỉ cần long mạch bị nhiễm một chút niệm lực là có thể sinh ra những hậu quả không cách gì khắc phục nổi. Bởi vậy lão cũng không dám tìm tòi dưới nước, khi nãy Vũ nhảy xuống đó lão không tìm, bây giờ hấn lại nhảy xuống đó, lão cũng đành đứng trên bờ giận dữ mà thôi.

Vũ tất nhiên không phải cá để có thể ở mãi dưới nước không thò đầu lên nhưng hấn tốt xấu gì cũng luyện được Quy tức đại pháp, nín thở một lúc không khó khăn gì.

Ta cũng không dám thò mặt ra. Đừng coi thường lão già kia, đến cả tinh quái trong Thánh vật lão còn phong ấn được thì ta tính là cái thứ gì?

Bọn ta thành ra có được một khoảng thời gian yên tĩnh nghỉ ngơi.

oOo

”Ta nhớ năm xưa, đột nhiên Thiền Sư Vạn Hạnh gọi ta tới, nói muốn dạy cho ta một phép gọi là Tam Muội Hỏa. Lúc đó ta rất ngạc nhiên, Sư Vạn Hạnh tu hành theo Thiền Tông, trọng tu tâm không trọng tu pháp. Mặc dù đạo hạnh cao cường nhưng chưa bao giờ dạy các môn pháp quyết cho các đệ tử. Vậy mà lại muốn dạy cho ta một pháp môn cao cấp của Mật Tông khiến ta tò mò hỏi:

- Thầy dạy tôi phép này để làm gì?

Thiền Sư nói:

- Sau này người gặp yêu ma tinh quái có thể gây hại cho chúng sinh thì vận dụng phép này tịnh hóa chúng đi.

Ta ngạc nhiên hỏi:

- Tôi nghe nói yêu quái không có hình dáng, cũng không có thân thể, chỉ cấu thành bởi oán niệm sâu sắc hoặc là dục vọng mãnh liệt hay là ảo cảnh mê hoặc cho nên chém không đứt, đốt không cháy, biến hóa vô cùng. Liệu lửa này có đốt được chúng không?

Thiền Sư đáp

-

- Oán niệm sâu sắc là biểu hiện của niệm Sân, dục vọng mãnh liệt thì là biểu hiện của niệm Tham, còn như ảo cảnh khiến cho người ta trầm mê sợ hãi thì ấy là do niệm Si tạo thành. Khi ấy người dùng lửa Tam Muội đốt lên. Lửa này lấy Tham Sân Si ba niệm làm chủ, dùng nguyên lực của bản thân làm vật dẫn có thể tịnh hóa hết thấy dục niệm, đưa chúng trở về nguyên bản. Như vậy những tinh quái kia sẽ bị tịnh hóa hết, chỉ còn lại ba chủ niệm mà thôi, cũng không thể gây hại cho các sinh linh khác nữa. ”

oOo

Ta cứ nghĩ mãi không hiểu vì sao Thiền Sư vốn trọng đức hiếu sinh, không bao giờ cổ súy việc chém giết lại nhất quyết dạy phép này cho ta. Đến tận bây giờ mới lờ mờ hiểu được. Có lẽ Thiền Sư đã biết trước sứ mạng của ta nên mới bắt học cho bằng được.

oOo

Ta lặng lẽ nhập định, phép đốt lửa Tam Muội cần nhất là phải ” Nguyên ”. Mà ta, một con ma tồn tại vô mục đích suốt ngàn năm nay thiếu nhất chính là tâm nguyên.

Trường sinh bất tử ư? Ta vốn bất tử rồi

Ân đền oán trả? Những việc này dù ta đã hoàn thành hay chưa thì cũng vĩnh viễn không còn cơ hội. Thời đại của ta trôi qua từ rất lâu rồi.

Lạc thú, quyền lực, trách nhiệm.... đối với ta cũng hoàn toàn vô nghĩa. Ta là một dạng tồn tại khác, hoàn toàn không bị những thứ này chi phối chút nào.

Do vậy sau một lúc lâu ta cũng không cách nào đốt được lửa Tam Muội lên, đành bỏ mặc đó, quay sang thúc giục Vũ lặn trở về xem tình hình trong động thể nào nhưng không hiểu hấn nghĩ gì, lại lần theo gờ đá mò ngược trở vào trong xoáy nước.

Vũ không biết bơi. Mặc dù Quy Túc công có thể giúp hấn nín thở rất lâu, nhờ đó không bị chết đuối nhưng kỹ thuật bơi lặn thì lại chẳng liên quan gì. Bảo hấn bơi hai chục mét đã khó, mà bơi ngược dòng nước càng khó hơn nhiều.

Khi này Vũ bị cuốn vào xoáy nước lẽ ra đã chết đuối rồi, may sao Thầy Tào dùng bí pháp nào đó kêu gọi long mạch khiến con rồng đang ngủ say kia cuộn cuộn lao ra, mạch nước cũng vì thế mà đảo lộn kéo luôn hấn ra ngoài.

Bây giờ khi xoáy nước đã đảo chiều, không hút vào mà lại không ngừng bơm ngược nước ra thì hẳn lại phải tìm cách chui ngược vào trong đó.

Ta ngạc nhiên hỏi:

- Người bơi vào trong đó làm gì vậy?

Vũ tất nhiên là không thể trả lời, chỉ cần rằng vận hết sức bình sinh lần từng cen ti mét một, trông vẻ mặt thì như thể có thù với cái xoáy nước này.

Ta biết hẳn đã lâu cũng ít khi thấy hẳn dốc sức liều mạng như thế. Đành giúp hẳn tìm đường, dù sao ở dưới đáy đầm tối đen như mực này hẳn lại cũng không mở nổi mắt ra thì có khác chi người mù.

Vũ đúng là đang tìm kiếm gì đó, sau khi vượt qua được xoáy nước kia, hẳn bèn ra dấu nhờ ta giúp. Ta hỏi đang tìm gì thì hẳn cứ lắc đầu ra chiều không biết.

Thằng này rõ dở hơi, sùng sục đi tìm mà mục tiêu là cái gì cũng không biết được. Ta tất nhiên không có ý định giúp hẳn làm cái công việc vô bổ kia

Đầm nước này sở dĩ nằm ngay trong lòng một ngọn núi đá mà khi trời mưa mực nước cũng không bị dâng lên, hiển nhiên có nhiều khe đá thông với những mạch nước ngầm. Cũng vì vậy mà thứ Vũ cần tìm hẳn cũng đã bị những mạch nước ngầm này cuốn vào các hốc đá rồi bị lá cây, bùn đất bịt kín lại rồi, tìm làm sao được

Nhưng hơn một ngàn năm tồn tại ở đời, ta phải công nhận là kỳ tích rất thường xuất hiện trên tay mấy thằng ngu làm việc ngốc.

Vũ lần mò một lúc, quấy cho làn nước trở nên đục ngầu vì bùn đất thì ta vô tình phát hiện ra thứ kia.

25. Q.1 - Chương 25

Vũ vừa ngoi lên khỏi mặt nước lập tức bị Thầy Tào tóm được.

Lão mừng rỡ siết chặt lấy hẳn bằng cả hai tay, từ miệng phun ra một mảng khói đen thổi thẳng vào mặt khiến hẳn hét lên một tiếng rồi lặn lộn co giật như con đĩa phải vôi.

Thầy Tào mãn nguyện quăng hẳn vào một góc. Vũ chết chắc rồi, không còn phải nghi ngờ gì nữa.

Chỉ nhìn qua màu sắc đen tuyền và đậm đặc như mực tàu đủ biết mảng khói đen này so với luồng oán niệm khi nãy còn đáng sợ hơn rất rất nhiều. Một khi bị nó bám vào thì trước tiên là linh hồn sẽ bị hủy hoại, sinh mệnh lực cũng nhanh chóng bị ăn mòn, chỉ trong chốc lát Vũ sẽ trở thành cái xác không hồn, điên loạn và vô dụng, không thể gây nguy hiểm gì cho lão nữa.

oOo

Lúc này quá trình hấp thụ long mạch của Bảo Châu đã gần hoàn tất. Vòi rồng cuốn lấy nàng khi nãy cũng đã mất đi linh khí, không còn hình dạng như rồng mà chỉ còn là những sóng nước nhô cao, bao bọc quanh thân thể của Bảo Châu.

Thầy Tào mãn nguyện nhìn Linh thể lặng lẽ đứng trên không trung. Linh khí của cả một quốc gia tích lũy ngàn năm đâu phải chuyện đùa, người bình thường chỉ cần được linh khí này thổi qua cũng đã cảm thấy tinh thần sáng láng, thân thể mạnh mẽ lên rất nhiều, hàn nhiệt không xâm nhập được.

Nếu là những người biết cách tu tập khí công, chỉ cần hấp thụ được một phần nhỏ không đáng kể trong đó cũng có thể đả thông kinh mạch, mở rộng thần thức đạt tới những cảnh giới mà bình thường phải mất hàng chục năm khổ luyện.

Vậy mà chút nữa thôi, khi lão hoàn thành phép dung hợp với linh thể thì linh khí long mạch ngàn năm đó sẽ chỉ thuộc về một mình lão. Không những thế, trong linh thể kia không phải là một, mà là hai ngàn năm linh khí.

Thầy Tào không biết hai ngàn năm linh khí kia sẽ đem lại cho lão lực lượng lớn đến mức nào. Trước nay chưa từng có ai nhắc đến, chính lão cũng chưa từng mơ.

Nhớ năm xưa khi mới bắt đầu học đạo thuật, những hiệu năng mà pháp quyết đem lại khiến lão mê mẩn trong cảm giác màu nhiệm thần kì. Để rồi suốt hàng chục năm về sau lão không ngừng tìm kiếm và tu tập theo những bí pháp thần kì mà lão dày công sưu tập.

Tới khi tham gia vào hội Kim Quy, cơ hội tiếp cận với các pháp môn lại càng nhiều. Với lòng si mê đạo thuật và thiên phú của mình, lão nhanh chóng học được rất nhiều pháp thuật. Các pháp quyết dù kì quái hay khó khăn đến đâu lão cũng quyết học cho bằng được.

Nhưng càng tu luyện lão càng nhận ra rằng khi tu luyện đã đạt tới ngưỡng thì gần như không thể tiến triển thêm. Các pháp quyết kia mặc dù đều nói khi luyện tập đến mức đại thành sẽ có uy lực dời non lấp bể, hô mưa gọi gió nhưng dù lão có thi triển hoàn toàn chính xác hay luyện tập khắc khổ đến mấy cũng không thể nào phát huy được uy lực như mong muốn.

Đem thắc mắc này đi hỏi những người hiểu biết trong hội, lão mới vỡ lẽ rằng các pháp môn kia đều được ghi chép lại từ rất lâu rồi.

Cổ đại xa xưa, khi đó trời đất còn nguyên sơ, không khí trong lành. Linh khí trong trời đất hết sức dồi dào nên việc tu hành cũng dễ dàng hơn. Mỗi môn pháp quyết khi thi triển đều dẫn động được lượng linh khí lớn vô cùng nên mới có được uy lực dời non lấp bể.

Thẳng đến ngày nay, thế giới đã bị con người hủy hoại quá nhiều. Đốt rừng phá núi, máy móc xe cộ thải ra khí độc khiến cho linh khí trong trời đất bị mất đi, những gì còn lại cũng đã bị ô nhiễm rồi nên khi thi triển thuật pháp thường không có linh khí để mà huy động, vậy nên thuật pháp trở nên vô dụng, các pháp môn cũng dần mai một.

Mặc dù hiểu đó là sự thật nhưng lão không thể cam lòng. Lão biết trên cao tầng của hội Kim Quy vẫn có những người tu luyện đến cảnh giới cao siêu. Chính mắt lão thấy họ sử dụng ra những pháp quyết đơn giản như phóng lửa, khinh công mạnh mẽ vô cùng. Trong khi cũng những pháp quyết đó, lão thi triển ra không nổi. Chứng tỏ vẫn có những pháp quyết bí mật có thể khắc phục được sự thiếu hụt linh khí này, chỉ là dù lão có cầu xin thế nào bọn họ cũng không chịu dạy cho lão mà thôi.

Bởi vậy hơn hai chục năm về trước, sau khi bị phát hiện đọc trộm các thư tịch bí mật của hội rồi bị trục xuất khỏi Kim Quy, lão đã đem mối thù hận này trở về đình Vạn.

Kim Quy hội quy củ hết sức ngặt nghèo. Những người đã từng tham gia vào hội một khi bị trục xuất ra sẽ chỉ có hai con đường. Thứ nhất là phải chết, hai là sẽ bị quản thúc vĩnh viễn ở một ngôi đình hoặc chùa nào đó dưới sự giám sát chặt chẽ của những người trong hội.

Thầy Tào ở đình Vạn này suốt hai chục năm chính vì lẽ đó. Nhưng hội Kim Quy không biết, lão chọn nơi rừng núi này ở một mình suốt hai chục năm dưới sự giám sát của Thầy L. chính là vì những ghi chép bí mật mà lão đọc trộm được về long mạch nơi này.

Long mạch của vùng Hoa Lư xưa kia nổi tiếng dồi dào, những truyền thuyết về Đình Bộ Lĩnh được long mạch hỗ trợ mà thành nghiệp lớn rồi lại vì bị đoạn long mạch mà chết thảm đều có thật chứ không phải chuyện hoang đường. Trong các thư tịch cổ xưa mà Kim Quy hội nắm giữ đã khẳng định điều này, chẳng qua con mắt thần thánh hóa của dân gian và các nhà chép sử thời xưa đã phủ những truyền thuyết hoang đường lên sự thật này.

Long mạch do đó trở thành một biểu tượng của quyền lực quốc gia. Sau khi Đình Tiên Hoàng bị hại, liên hai chục năm trời loạn lạc, quốc gia ba lần thay tên đổi họ đều bị cho là do long mạch bị phá hoại mà ra.

Tiểu là Đình Tiên Hoàng năm xưa thành nghiệp nhờ long mạch nên rất mê tín, không những giấu tiệt vị trí của Long mạch mà còn làm nhiều thủ thuật thay đổi phong thủy cảnh tượng vùng này khiến cho sau này

dù Thiền Sư Vạn Hạnh - hội trưởng Kim Quy thời bấy giờ cố công khảo sát nhiều năm cũng không sao tìm được.

Chính vì lẽ đó, Thiền Sư Vạn Hạnh lại phải cất công ra đất Đại La, phá giải phong ấn của Cao Biền để khơi lại Long mạch ở đây, phò tá Lý Công Uẩn thuận lợi dời đô.

Cũng nhờ Long mạch được khai thông mà thành Thăng Long trở thành nơi quốc thủ kinh kì của nước ta suốt ngàn năm không đổi.

Kim Quy hội sau này cũng nhiều lần phái người đi Hoa Lư tìm kiếm long mạch nhưng đều không thấy, cuối cùng cũng đành xếp lại, dần dần bị thời gian quên lãng.

Thầy Tào trong lúc học trộm các thư tịch bí pháp đã vô tình đọc những tài liệu này.

Do đó khi bị trục xuất khỏi Kim Quy, lão lấy cớ trở về quê cũ, suốt hai chục năm trời tìm kiếm long mạch bị trấn yểm kia. Chỉ cần tìm được long mạch ấy, với lượng linh khí tích lũy cả ngàn năm như vậy thì lão lập tức có thể trở thành tiên thành thần giống như những vị thượng cổ tiên nhân tu luyện suốt mấy trăm năm trong các động thiên phúc địa.

Có lẽ những năm chiến tranh bom đạn rồi người dân phá núi khơi nguồn để lấy đất canh tác và khai thác đá đã phá hủy non nước Ninh Bình khiến phong thủy ở đây bị thay đổi ít nhiều. Những thủ pháp che giấu năm xưa Đinh Tiên Hoàng sắp đặt cũng không còn tác dụng.

Bởi vậy sau mấy năm tìm kiếm, trời đất dun dủi thế nào lại khiến Thầy Tào phát hiện long mạch trong truyền thuyết năm xưa lại bị phong ấn trong chính ngọn núi đá phía sau đỉnh Vạn.

oOo

Thầy Tào tìm được Long mạch rồi mới lại phát hiện ra việc nuốt trọn số linh khí khổng lồ này cũng không đơn giản chút nào.

Linh khí ngàn năm tích lũy, dồi dào như núi như biển, lực lượng của nó cũng mạnh mẽ vô cùng.

Bất kể là thân thể người thường hay là pháp bảo, muốn hấp thụ lượng linh khí lớn như vậy e rằng đều không làm được.

Giống như một người muốn uống cạn cả một hồ nước đầy cần phải mất mấy chục năm tiêu hóa từ từ.

Lão Tào không có thời gian, lão đã quá già khi tìm ra long mạch, đứng trước long mạch khổng lồ, lão cũng không biết mình phải mất bao nhiêu trăm năm, ngàn năm mới tiêu hóa nổi. Tuổi thọ của lão không đủ để làm như thế.

Thực ra lão Tào biết một cách làm độc ác có thể làm được việc này. Đó là Đoạt Xá.

Chỉ cần lão chiếm đoạt một thân xác mới, trẻ trung và phù hợp thì lão sẽ có thêm rất nhiều thời gian để luyện hóa long mạch. Mặc dù tuổi thọ của thân thể mới sẽ bị giảm đi rất nhiều, hơn nữa hiệu quả tu luyện cũng kém hơn nhưng có thời gian là có tất. Lão sẽ có thể tìm được một cơ hội khác. Lão tin rằng mình đã có cơ duyên tìm được Long mạch có nghĩa bản thân đã là người được chọn, rồi sẽ có lúc lão đạt được tâm nguyện của mình.

Lão âm thầm chuẩn bị, cho đến một ngày vận may thực sự đến với Thầy Tào.

Lúc được tận mắt chứng kiến Thánh Vật ở phủ của thầy L. lão đã biết đó là món quà trời ban cho lão, nên lão vội vã ra tay.

26. Q.1 - Chương 26

Vũ giơ cao thanh kiếm, rón rén bước tới sau lưng Thầy Tào.

Lúc này lão già đã hoàn toàn nhập tâm vào việc hợp nhất cùng Linh Thể nên không hề biết, mà dù có biết, lão cũng không thể phân tâm đối phó với hắn.

Quá trình hợp thể đã đến giai đoạn cuối cùng, lúc này chỉ cần Vũ đâm một cái liền có thể khiến Thầy Tào hồn phi phách tán, bị tiêu diệt trong nháy mắt. Thế nhưng hắn còn chưa kịp đâm xuống thì đã nghe tiếng thét lạnh lạnh : ” Không được làm hại thầy em ”

Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy con nhỏ Bảo Linh đang đứng bên mép vực thì ngạc nhiên tự hỏi khi này hắn dùng Quy Thần Chưởng đánh vỡ tảng đá đã làm sập miệng hang, con nhỏ này làm sao chui vào được ? Có lẽ này giờ mấy người trong đội cứu hộ đã moi được một lỗ nhỏ đủ cho con nhóc chui vào...

Vũ mặc kệ, việc quan trọng bây giờ là phải tiêu diệt được Thầy Tào. Nếu để lão hoàn thành hợp thể thì dù có kéo cả quân đội đến cũng không cản được, sức mạnh của long mạch so với bất kì thứ vũ khí nào cũng đáng sợ hơn nhiều.

Hắn vung thanh kiếm lên bổ thẳng xuống gáy lão Tào. Thanh kiếm còn chưa tới đích đã nghe một tiếng hét rung chuyển cả hang, con bé Bảo Linh giống như sao quả tạ rơi xuống, từ trên cao nhảy trúng vào cổ Vũ.

Hắn hét lên một tiếng thê lương, ngã chúi đầu xuống đất. Con bé Bảo Linh được tấm đệm thịt này đỡ nên chỉ lộn người một cái lại bật dậy được ngay. Nó thấy Vũ đang ôm đầu lồm cồm bò dậy bèn cẩn thận bồi thêm một sút vào giữa hai chân khiến hắn bất tỉnh nhân sự không kịp kêu một tiếng.

Bảo Linh chạy tới ôm lấy lưng Thầy Tào, vừa chạm vào thân thể lạnh ngắt như nước đá của lão con bé liền sợ hãi lùi lại.

Lúc này Thầy Tào làm gì còn thần trí, thân thể lão sớm đã chết từ lâu, chỉ còn là cái túi da vô dụng. Bảo Linh vừa chạm vào là đổ vật ra, làn da vốn đã nhăn nheo của lão giống như màng giấy bị ngâm nước bỏ ra búng bực rồi thân thể lão giống như người cát đổ ập xuống liền vỡ thành một đồng bùn.

Bảo Linh ré lên một tiếng nhảy ngược trở lại, vô tình đâm trúng Vũ ngã lăn ra đất rồi cứ thế nằm khóc lặng đi.

Cơn đau lộng óc vì bị con nhãi đạp trúng chỗ hiểm khiến Vũ tỉnh lại, nhìn thấy thân thể lão Tào bị mất đi sinh khí, tan thành một vũng bùn thì quên cả chỗ đau, hô ” Bỏ mẹ ” rồi bật vút dậy, nhặt lấy thanh kiếm lao tới chỗ Linh Thể - Bảo Châu định đâm một nhát.

Lưỡi kiếm còn chưa kịp chém xuống thì tay hắn đã bị Trần Oai chụp cứng.

Trần Oai vặn tay, đoạt lấy thanh kiếm trong tay Vũ rồi quát : ” Anh định làm gì thế hả ? ”

Vũ kêu lên: ” Nhân lúc lão ta còn chưa điều khiển được Linh Thể mau đâm vào giữa mi tâm cô ấy ”

Trần Oai hoảng hốt : ” Đâm thế thì cô ấy chết mất à? ”

Vũ gầm lên: ” Kiếm này là kiếm phép trừ được tà niệm, có thể cứu được cô ấy, mau đâm đi ”

Trần Oai trù trù không dám hành động, dù mấy việc liên quan đến phép thuật tâm linh này anh không biết chút gì chỉ có thể nghe theo lời Vũ, nhưng nói đâm Bảo Châu thì anh không làm được.

Vũ thấy Trần Oai do dự bèn vùng lên giật lấy thanh kiếm, hét vang một tiếng nhắm vào thân thể đang run rẩy của Bảo Châu chém tới.

Mũi kiếm còn chưa chạm tới, một luồng lực cực mạnh đã đánh mạnh vào thân thể Vũ khiến hắn bay ngược về sau, hắn chống kiếm đứng dậy, run run nói: ” Không kịp mất rồi, lão đã hoàn toàn dung hợp ”

Bảo Châu đưa cặp mắt sáng rực nhìn Vũ nói: ” Đúng thế, ta đã hoàn toàn dung hợp với Linh Thể này. Các người đã không thể làm gì được nữa rồi ” rồi ngửa mặt cười một tràng dài.

Trần Oai kinh ngạc nhìn Bảo Châu, giọng nói và tiếng cười của nàng đã hoàn toàn thay đổi, âm thanh phát ra trong trẻo hơn rất nhiều, tiếng cười cũng khanh khách như chuông ngọc mang theo vẻ ma mị khác thường.

Lúc này Bảo Châu vẫn khỏe thân nhưng làn da nàng phát ra thứ ánh sáng nhàn nhạt như thể được mặc một lớp áo lụa kết bằng hào quang. Những vết đen như hình xăm ở dưới da đã hoàn toàn biến mất khiến Bảo Châu lúc này giống như một pho tượng được tạc bằng bạch ngọc và ngà voi vậy.

Bảo Châu dường như cũng ngỡ ngàng với vẻ đẹp siêu nhiên này, nàng thích thú ngắm nghía thân thể mình, mỉm cười kể với Trần Oai:

” Các người xem thân thể này có hoàn hảo không? ha ha ha, người không biết được đâu, Linh Thể so với thân thể bình thường khác nhau nhiều lắm. Kỳ kinh bát mạch hoàn toàn được đả thông, thiên nhân cũng mở, thậm chí ta còn có thể điều khiển được cả nội tạng, từng tế bào đều có thể vận dụng như ý. Càng sung sướng hơn nữa là bên trong cơ thể này có tới hai ngàn năm linh khí tích lũy sẽ không ngừng bồi bổ, cải tạo cho nó ngày một hoàn hảo hơn nữa... Ha ha ha, dù là tiên nhân hay yêu tinh tu luyện ngàn năm cũng không có được Linh Thể như ta.”

Trần Oai gần lên : ” Lão đã làm gì cô ấy? ”

Vũ nghiêng răng đáp: ” Dùng linh hồn Bảo Châu làm vật hiến tế cho tinh quái trong ” thánh vật ” khiến thân thể cô ấy trở thành vật phong ấn mới nhờ vậy tách được tinh quái tà niệm ra khỏi linh khí, giúp cho Linh Thể trở nên trong sạch không có tạp niệm, dễ dàng dung hợp với Long mạch nơi đây. Như vậy thân thể của Bảo Châu sẽ trở thành Linh Thể có chứa linh khí Long mạch của cả hai vùng Đại La và Hoa Lư, tổng cộng có hai ngàn năm linh khí. Cuối cùng dùng bí pháp đưa linh hồn mình nhập vào Linh Thể vô hồn này. ”

Bảo Châu gật đầu hỏi: ” Người là đệ tử phái nào mà cũng có những kiến thức này? ”

Vũ không trả lời mà hỏi ngược lại: ” Dù cho Linh Thể có chứa nhiều linh khí đến mấy cũng chỉ là thân thể vật chất, linh hồn của lão vẫn không thay đổi chút nào mà những tinh quái tà niệm kia cũng đã tích lũy ngàn năm rồi, niệm lực lớn khủng khiếp không dễ gì trừ bỏ. Lão không sợ chúng sẽ nuốt chửng linh hồn mình hay sao? ”

Bảo Châu lại cười khanh khách, dường như có được thân thể mới rất hưng phấn nên thầy Tào không tiếc công giảng giải :

” Người biết một mà không biết hai. Mặc dù Linh khí không giúp linh hồn trở nên mạnh mẽ được nhưng linh khí có thể bồi đắp cho thân thể kháng kiện, từ tim, não cho tới mỗi tế bào đều mạnh mẽ hơn thường rất nhiều lần. Thân thể khỏe mạnh thì tinh thần cũng trở nên tự tin, rắn rỏi, trí não hoạt động cũng giúp cho suy nghĩ trở nên thông suốt, mạch lạc. Rất nhiều điều lúc trước không hiểu, nay đã có thể nghĩ thông, rất nhiều phép cần thể ngộ lúc trước học không được nay cũng có thể thực hiện dễ dàng.

Sau khi ta có được Linh Thể này thì ý chí và linh cảm cũng được đề cao rất nhiều, phép Phong Ma sắp hết tác dụng cũng lại có thể kéo dài thêm. Với tốc độ tiến triển thể này, khi phép Phong Ma hết tác dụng đám tinh quái tà niệm kia cũng không thể gây hại cho ta được nữa, thậm chí dần dần còn có thể khống chế được chúng trở thành âm binh tiểu quỷ cho ta sai khiến.

hahaha, Rồi đây ta sẽ trở thành thần tiên thống trị thế giới này. Bọn Kim Quy sẽ biết tay ta... ”

27. Q.1 - Chương 27

Lão Tào nhìn thấy ta.

Chuyện này cũng không lạ. Thiên Mục trên Linh Thể hoàn toàn có thể nhìn được linh hồn. Ta chỉ ngạc nhiên khi lão gào lên thế thế:

- Người, người cũng là người của Kim Quy ?

Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Cô, ờm... ông hỏi tôi hả?

Lão Tào rít lên qua cặp môi xinh đẹp của Bảo Châu : " Cả hai người, các người đều là người của Kim Quy đến đây cản trở ta phải không? Ha ha ha, các người đã chậm chân rồi "

Vũ ngọc nhiên hỏi ta : " Lão ấy lại nhắc đến Kim Quy kia, vụ này là sao vậy? "

Ta không hơi đâu giải thích cho hắn, lúc này ta đang cố khởi động Tam Muội Chân Hỏa.

Không nói thì không biết, pháp thuật thực ra cũng không phải thứ dễ dàng vận dụng.

Đối với các môn pháp thuật vận dụng lực lượng thì trước hết phải nắm vững chú ngữ, thủ pháp, ấn quyết, lại phải có các loại vật dụng phụ trợ để tụ tập linh khí, niệm lực bổ trợ mới có thể thực hiện được.

Những môn pháp thuật vận dụng lực lượng này tuy cần nhiều yêu cầu khắt khe nhưng tính ra còn là dễ, hồn lực đủ mạnh, thao tác chuẩn xác, phụ kiện đầy đủ là có thể thi triển ra. Kẻ mạnh thì thi triển được uy lực lớn, kẻ yếu thì uy lực cũng nhỏ tới không đáng kể, dù sao cũng là được đến đâu hay đến đó.

Tỉ dụ như phép Đốt Lửa chẳng hạn.

Trước tiên cần phải luyện tập cho nội khí trong cơ thể sung mãn, Hỏa khí đủ mạnh rồi thì bắt một cái ấn Ngũ Hành hệ hỏa lập tức sẽ thấy toàn thân nóng bừng bừng như có lửa đốt, hơi nóng này tỏa ra bên ngoài có thể làm khô chăn ướt, làm tan băng tuyết bám trên người, không sợ gió lạnh...

Thậm chí có người nội khí sung túc còn có thể trực tiếp phun ra ngọn lửa.

Nếu người vận dụng còn yếu kém chưa thể đốt cháy nội khí thì có thể dùng thêm các đồ phụ trợ tính hỏa như dầu, rượu, rơm củi... để đạt được hiệu quả tương đương.

Còn những môn pháp thuật vận dụng pháp tắc linh hồn, niệm lực thì khó khăn hơn rất nhiều.

Những phép thuật này không cần đọc thần chú, ấn quyết hay đạo cụ nào, chỉ đơn thuần dựa vào tâm niệm và ý niệm là có thể phát huy ra. Mà để phát huy ra là lực lượng đạt đến mức pháp tắc. Trong pháp tắc của nó, đối phương mạnh đến mấy cũng phải tuân theo, kể cả là trời đất vũ trụ cũng không ngoại lệ.

Ví dụ như trừ ếm.

Nếu có người thù hận người đến suy nghĩ của y tràn ngập ý niệm giết hại người, tâm chí của y cũng trở nên điên cuồng, chỉ mong hại được người thì mới vui, mới hả, không được thì giận dữ, cuồng loạn...

Nếu linh hồn của kẻ đó đủ mạnh, ý chí kẻ đó đủ quyết tâm thì có thể tạo thành một oán niệm, hay còn gọi là ác hồn.

Ác hồn này bám vào người sẽ làm cho người bị hoảng hốt, mệt mỏi, thường thấy ảo giác, đầu óc mơ hồ, sức khỏe suy giảm. Thậm chí có thể hấp dẫn thêm các loại tà khí độc hại, cách li với những khí lành... Chẳng mấy chốc người sẽ ốm yếu tật bệnh, đầu óc hoảng loạn thấy nhiều ma quái.

Ma quái người nhìn thấy chính là ác hồn, chỉ mình người thấy, người khác không nhìn thấy được, cũng không giúp được người bởi ác hồn này là do tâm niệm và ý niệm thù oán với người mà thành nên dầu trời sụp đất nứt cũng không hủy được nó. Nếu không biết cách hóa giải thì dù cho có uống thuốc tiên cũng không cứu được.

Dù người có mạnh mẽ hơn kẻ đó bao nhiêu lần cũng bị gục ngã dưới oán niệm của y.

Nhưng tất nhiên muốn tạo thành một ác hồn cũng không dễ dàng gì. Muốn làm được vậy thì tâm niệm và ý niệm đều phải tràn ngập ý chí trả thù đến mức điên cuồng, đầu óc chỉ nghĩ đến thù hận, tự hành hạ bản thân đến mức thân tàn ma dại, tâm thần phân liệt mất hết lý trí... Kết cục thường là tự chết đi.

Bởi vậy nên không ai muốn thi triển pháp thuật đó, cũng không thể thi triển quá một lần. Thường thì chỉ có những kẻ mang thù hận tới khi chết đi, lúc linh hồn tách ra khỏi thể xác thường bùng lên rất mạnh sẽ hoàn toàn thiêu đốt tâm ý, tạo thành một oán niệm, ác hồn.

Vì những người có thể tạo thành ác hồn thường là những người bị hàm oan, thù hận mà chết nên người ta hay gọi là oan hồn...

oOo

Ta là một linh hồn, tất nhiên không sợ chết. Nhưng nếu muốn thì triển một phép thuật nào đó dạng như vậy thì cũng đồng nghĩa với việc hủy diệt luôn sự tồn tại của ta.

Mà phép đốt Tam Muội Chân Hỏa thì tuyệt đối là loại phép thuật pháp tắc đạt đến mức cao nhất mà ta từng biết.

Tam Muội Chân Hỏa không đốt bằng củi rơm, cũng không đốt bằng linh khí hay nội khí để mà tích lũy hay chuẩn bị.

Tam Muội - ba loại nhiên liệu của lửa này chính là ba chủ niệm Tham - Sân - Si.

Ba Chủ niệm này là gốc của vạn niệm. Phàm là sinh linh trong lục đạo thì đều có ý niệm hoặc tâm niệm, đều từ ba chủ niệm này mà ra. Một khi đốt cháy chúng đi rồi, thì sẽ thành Vô Niệm.

Theo kinh Phật thì Bồ Tát, Thiên thần cũng có niệm. Là tâm niệm cứu vớt chúng sanh.

Phải đạt tới Vô Niệm mới thành Phật được. Bởi vậy nên các vị đại sư khi tịnh hóa, thường bế quan, tự mình đốt lên Tam Muội Chân Hỏa để trở thành Vô Niệm, chính Thầy Vạn Hạnh cũng đã đốt lên lửa Tam Muội cho ta xem - lúc thầy tịnh hóa...

Nhưng có một việc mà kinh Phật không nói đến. Ấy là nếu đốt linh hồn mình thành Vô Niệm rồi mà không thành Phật thì sẽ ra sao?

Theo ta nghĩ thì sẽ thành hư vô, là hoàn toàn biến mất, không còn chút gì tồn tại hay lưu lại trên đời...

Cũng vì thế mà dù phép đốt Tam Muội Chân Hỏa vô cùng đơn giản, chỉ cần muốn là được nhưng lại không dễ đốt lên.

Bất kì sinh linh nào cũng có chấp niệm sinh tồn vô cùng lớn. Lớn còn hơn cả chấp niệm tu thành chính quả. Tu hành cả đời, đến phút cuối cùng cũng không chắc đã hoàn toàn buông bỏ được để đốt lửa Tam Muội lên.

Ài, nói dông dài như vậy, thực ra rút gọn lại một câu: " Đốt Tam Muội Chân Hỏa lên là ta phải chết, mặc dù là một linh hồn nhưng ta cũng có thể gọi là một sinh linh, ta cũng có chấp niệm cầu sinh, ta không muốn chết. Thành ra mãi ta cũng không sao làm được. "

28. Q.1 - Chương 28

Thầy Tào nhận ra kẻ thù, lão khẽ phát tay. Một luồng năng lượng vô hình mà rất mạnh mẽ phóng ra đánh trúng vào người Vũ, hất hấn lăn lông lốc vào góc động.

Vũ xoa xoa gương mặt bầm dập, miệng tru tréo:

" Cái lão già chết tiệt này, tôi đã nể em Châu không đánh lão, thế mà lại còn được nước làm tôi à? "

Nói đoạn hấn bật vút dậy lao về phía lão Tào.

Lão Tào lại khẽ vung tay, một luồng lực lượng khổng lồ có thể nhìn thấy bằng mắt thường đánh thẳng vào Vũ khiến hấn một lần nữa bay ngược ra sau, lần này còn thảm hơn nhiều, đập lưng vào thành động.

Vũ được ta dạy cho Quy Giáp Công nên da thịt cực kì bền chắc, đập vào thành động như vậy nhưng cũng không bị thương nặng, chỉ ộc ra một búng máu. Lại găm rú lao lên.

Thầy Tào thấy mình đánh không chết một gã thường nhân có vẻ vô cùng giận dữ, ánh mắt lộ ra sát khí nói: " Để xem Hắc Dao của ta có bổ vỡ được cái mai rùa của bọn Kim Quy các ngươi không "

Lão chưa dứt lời, một luồng khí đen từ bàn tay phóng thẳng vào người Vũ.

Chỉ nhìn qua sự cô đặc của luồng khí này đủ biết nó mạnh hơn hẳn hai đòn lúc trước, thậm chí nơi luồng khí ấy đi qua, sàn động giống như bị cày lên, mảnh vụn đá văng tung tóe giống như một lưỡi đao khổng lồ màu đen muốn đem Vũ chẻ ra làm hai nửa vậy.

Vũ cũng biết khôn, thấy đòn này quá nặng bèn nhảy né sang bên. Lưỡi đao đen đánh trượt vào vách động tạo thành một tiếng nổ lớn, vách động vỡ vụn ra như làm bằng bánh quế khiến hắn sợ chết khiếp, vội vàng lùi lại.

Lão Tào đánh trượt càng giận dữ hơn, hai tay nồn nà vươn ra, mười mấy lưỡi đao đen tuyền xuất hiện quanh người.

Lão cười the thé: ” Để xem ngươi trốn đằng nào ”

Nói đoạn phát tay, mười mấy lưỡi đao tỏa ra bốn phía, chỉ trong nháy mắt đã bao vây Vũ vào giữa như nhốt trong lồng.

Vũ nghiêng chặt răng, hai nắm tay bắt chặt vào nhau, tạo thành thủ thế của Quy Thần Chưởng miệng quát: ” Thấy cậu hiền định bắt nạt phải không? ”

Vừa nói hắn vừa phóng tới, Quy Thần Chưởng đánh thẳng vào lưỡi Hắc Đao trước mặt.

” Choang ” một tiếng, không ngờ lưỡi Hắc Đao tạo thành từ linh khí có thể khiến thành động đá phải nổ tung lại giống như làm bằng thủy tinh bị Quy Thần Chưởng đánh cho vỡ nát. Khi những lưỡi đao kia cùng lúc bổ xuống tạo thành một vụ nổ kinh hồn thì Vũ đã kịp thoát ra ngoài

Hắn thừa thế lao lên, Quy Thần Chưởng lại lần nữa xuất ra. Song chưởng đánh vào trước ngực Thầy Tào.

Vũ từng dùng một chiêu này đập vỡ tảng đá khổng lồ nặng hơn 3 tấn, nếu toàn lực đánh vào thì thân thể Bảo Châu chắc chắn sẽ nát thành cám vụn.

Trần Oai đã tận mắt thấy uy lực của Quy Thần Chưởng vội vã hét lên: ” Mau dừng tay lại, đừng hại Bảo Châu ”

Tiếng quát giúp Vũ tỉnh khỏi cơn giận dữ. Quy Thần Chưởng đã sắp đánh xuống vừa kịp dừng lại, hai tay run run đặt trước ngực Thầy Tào.

Thầy Tào lúc này đã chiếm lĩnh thân thể Bảo Châu, bờ ngực tròn đầy mềm mại, đẹp đẽ vô cùng. Vũ mặc dù bỏ mất cơ hội tiêu diệt đối phương nhưng cũng không thấy tiếc chút nào. Tính ra nếu hắn lỡ tay đánh nát hai món bảo bối trước mặt thì hẳn là sẽ hối hận suốt đời.

Sẵn tiện hai tay đặt vào đúng chỗ, hắn bí ối bóp mạnh lấy hai trái tuyết lê, còn trừng mắt mắng Thầy Tào: ” May cho lão là thân thể này của Bảo Châu. Nếu lão đoạt xá của tay thiếu tá kia thì vừa rồi ta đánh cho lão thành miếng bít tết rồi ”

oOo

Lão Tào giận đến mức điên lên.

Linh Thể vừa mới chiếm được, còn chưa hoàn toàn khống chế nên năng lực sử dụng được chưa tới một phần mười khiến lão bị một thằng oắt con lên giọng coi thường đã đành.

Mà thằng oắt con này, lại là người của Kim Quy - đối tượng lão căm thù nhất.

Lão vung tay tóm lấy cổ Vũ nhấc hắn lên như xách con gà. Miệng hắn học : ” Cái thứ công phu mèo quào của bọn Kim Quy các ngươi cũng đòi uy hiếp Linh Thể của ta? Dù ột trăm kẻ như ngươi cũng không thể nào đánh qua linh khí hộ thể của ta được ”

Vũ bị tóm cổ nhưng vẫn cố hỏi: ” Sao lão cứ lảm nhảm nói tôi thuộc Kim Quy này Kim Quy nọ, tôi chả hiểu gì? ”

Thầy Tào cười khẩy: ” Rõ ràng sử dụng Quy Thần Chưởng độc môn võ công của Kim Quy hội mà còn nói không biết, ngươi tưởng nói không biết Kim Quy thì ta sẽ tha mạng cho các ngươi sao? Hahaha, hôm nay mấy đứa các ngươi ta sẽ giết hết, kể cả con ma kia cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta ”

29. Q.1 - Chương 29

Trần Oai cắn nát môi nhìn Bảo Linh nằm bất tỉnh trên mặt đất, phía góc động bên kia là xác Vũ với cái đầu nghẹo hẳn một bên, mắt vẫn mở trừng trừng. Tay cầm súng của anh khẽ run lên.

Lão Tào đã điên rồi. Sau khi bóp cổ Vũ tới chết, lão còn tấn công cả anh và Bảo Linh khiến con bé đập đầu vào đá. mặc dù vẫn còn hơi thở nhưng máu trên đầu chảy ra lênh láng, xem ra lành ít dữ nhiều.

Trần Oai cũng đã gãy một tay. May mắn cho anh là Thầy Tào dường như đã phát điên, lão bắt đầu quay sang tấn công một con ma nào đó mà anh không nhìn thấy.

Trần Oai không thể do dự thêm. Dù Bảo Châu còn cơ hội cứu tỉnh hay không thì anh cũng không thể để Thầy Tào dùng cơ thể của nàng đi giết người một cách điên cuồng được.

“Pằng...pằng ...pằng ...” mấy tiếng nổ đánh gọn vang lên. Trần Oai nhắm mắt không nỡ nhìn những viên đạn phá nát ngực Bảo Châu.

Nhưng chuyện đáng sợ đã chẳng phát sinh. Ba viên đạn thậm chí còn không chạm được vào người Bảo Châu đã bị một bức tường vô hình chặn đứng.

Trần Oai kinh ngạc nã hết cơ sở đạn còn lại nhưng đều không cách nào vượt qua được bức tường vô hình đang bao bọc quanh thân thể Bảo Châu.

Thầy Tào có vẻ coi thường những công kích thế này, lão chẳng thèm ra tay đối phó với anh, chỉ liếc nhìn qua một cái rồi ngồi hẳn xuống, làm thành một tư thế hết sức kì dị để tập trung đối phó với bóng ma kia. Lúc này làn da Bảo Châu đã trở nên đen bóng, xung quanh xuất hiện vô số bóng đen dập dờn ma quái.

Trần Oai bị ánh mắt của lão dọa cho phát sợ.

Đã rất lâu rồi anh rèn luyện được ình một thần kinh thép. Dù đối phó với nguy hiểm đến mức nào anh cũng không sợ hãi. Thậm chí từ khi anh thấy Bảo Châu trong cái hũ cũng chỉ là một sự hoảng sợ vì bất ngờ trước những điều ma mị mà thôi.

Nhưng ánh mắt Thầy Tào khi này đã thực sự làm anh sợ hãi. Đó là ánh mắt của sự cuồng điên, không còn lý trí. Trong khoảnh khắc Thầy Tào liếc nhìn Trần Oai, anh cảm giác bên trong cặp mắt ấy là một cái gì đó vừa bị nuốt chửng, bị thay thế hoàn toàn.

Là linh hồn Bảo Châu vừa lóe lên để rồi vĩnh viễn tan biến, hay là linh hồn Thầy Tào bị nuốt chửng bởi những tinh qua quỷ quái nào đó mà Vũ vừa nhắc tới ?

Trần Oai không biết, nhưng anh cảm thấy dù đó là linh hồn của ai, thì giờ phút này cũng đã hoàn toàn bị hủy diệt mất rồi. Ánh mắt ấy khiến anh liên tưởng đến hai từ : Cái Chết !

Trần Oai đã chứng kiến nhiều cái chết, cũng không ít lần từng đối diện với những nguy hiểm có thể khiến anh phải chết. Nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy sợ hãi nó như lúc này.

Nỗi sợ hãi sâu thẳm từ trong tim, không cần lý do, không cần nguyên cớ. Nỗi sợ đến từ cảm giác linh hồn bị bóp nghẹt, bị ăn mòn khiến Trần Oai run rẩy.

Bỗng nhiên, như một người sợ độ cao hể nhìn xuống là xúc động muốn nhảy ngay vào không gian, anh cảm thấy mong chờ cái chết đến với mình.

Trần Oai loạng choạng ngã xuống, ánh mắt anh vô tình nhìn qua Vũ. Cặp mắt của hắn vẫn mở trừng trừng như cá chết. Có lẽ một lát nữa thôi anh cũng giống hắn, chết trong nỗi sợ hãi dâng đầy trong mắt...

Bỗng nhiên cái xác của Vũ bật vút lên, trên tay hắn cầm thanh kiếm đen xỉn lao về phía Thầy Tào.

Phải công nhận hắn lựa thời điểm chính xác vô cùng, lúc này Thầy Tào có vẻ đã hoàn toàn nhập định, đôi lúc thân thể khẽ rung lên như người bị đánh. Làn da đã trở nên đen bóng như một bức tượng đồng đen. Những cái bóng xung quanh lão đã tản ra xung quanh, lập thành một trận pháp nào đó hết sức kì dị.

Vũ bổ mạnh thanh kiếm xuống, lưỡi kiếm rỉ sét không ngờ lại dễ dàng cắt qua lớp linh khí hộ thân có thể chống lại cả súng đạn, chém ngập vào cần cổ Thầy Tào.

Vũ đánh lên thành công, cười ha hả nói:

- Bất ngờ lắm phải không? Thanh kiếm cùn này thực ra chính là Triệt Long Kiếm năm xưa dùng để trấn yểm Long Mạch nơi này, tính ra cũng là một thánh vật chả kém Linh Thể của người chút nào.

Thầy Tào bị chém trúng thân hình giật mạnh, ngã vật xuống đất giương cặp mắt oán độc nhìn hẩn như muốn ăn tươi nuốt sống. Lão nghiên cứu Long Mạch Hoa Lư suốt nhiều năm, tất nhiên biết đến Triệt Long Kiếm.

Năm xưa, Đình Bộ Lĩnh chiếm đoạt Long mạch cho riêng mình khiến tên thầy bói kia oán hận, lão bèn đem Triệt Long Kiếm dâng lên, xúi dục Tiên Hoàng đem kiếm này đặt vào Long Mạch.

Quả nhiên không lâu sau Triệt Long Kiếm đã hoàn toàn trảm đoạn long mạch, phong ấn trong lòng núi Cẩm khiến Tiên Hoàng mất mạng, nhà Đình cũng chết yếu rất nhanh.

Thanh Triệt Long Kiếm này tính ra còn đáng sợ hơn cả Tụ Linh Trận của Cao Biền năm xưa. là thứ hung vật khắc tinh số một đối với Long Mạch trong truyền thuyết. Dù thân thể Bảo Châu đã trở thành Linh Thể, có linh khí hộ thân không sợ súng đạn nhưng dưới lưỡi Triệt Long Kiếm này cũng yếu ớt như giấy mỏng, bị Vũ chém một nhát trí mạng sợ rằng cũng phải chết như thường.

Lão nhất thời sợ ỷ, không nhớ ra thứ hung vật này nên mới để Vũ chém trúng, điên cuồng rít lên the thé: " Dù ta có chết, cũng phải kéo theo bọn người đi... "

Lão còn chưa nói hết lời, một nhát kiếm vung lên, đầu Bảo Châu đã đứt lìa khỏi cổ.

Vũ không nỡ nhìn thân thể Bảo Châu đang gãy dựa, quay lưng bước về góc động lay gọi Bảo Linh.

Con bé khê cựa mình, mở mắt nhìn quanh khiến hẩn thở phào. Dù vừa tàn nhẫn chém đầu Bảo Châu, khiến cả nàng và Thầy Tào mất mạng nhưng Vũ không phải một tên sát thủ. Khi nãy hẩn dùng Quy Tức công giả vờ chết để chờ thời cơ đánh lên nên không thể bảo vệ cho con bé Bảo Linh, thấy nó bị đánh văng vào thành động không biết sống chết thế nào, hẩn thấy có lỗi vô cùng. Bây giờ con bé đã không sao, hẩn mới nhẹ nhàng một chút.

Vũ ngồi bệt xuống đất, nhìn Bảo Linh đầu bê bết máu trong tay, Trần Oai cũng bị thương nặng, gãy cả tay chân kiệt sức ngồi bên cạnh. Hẩn ngửa cổ nhìn lên hang đá trên nóc động nói " Xem phim thấy sau khi mọi việc êm xuôi, đội cảnh sát sẽ tới thu dọn xử lý hiện trường, cấp cứu nạn nhân. Cứ tưởng là vô dụng không cần thiết, bây giờ mới biết là thà đến muộn còn hơn không có "

Bảo Linh nhăn nhó đáp: " Lối vào hang đã bị bịt kín mất rồi, lúc này các chú ở ngoài kia moi được một lỗ nhỏ vừa đủ cho em chui vào. Em phải lách như lươn cả đoạn dài ời là dài mới vào được đây cứu các anh đấy "

Vũ bẹo má nó nói: " Mày chui vào để đánh anh chứ cứu cái chó gì.Lần này anh tha, lần sau mà còn giở cái trò đá háng ấy là anh bẻ gãy giò có biết chưa ? "

Con bé le lưỡi cười hị hị nói : " Tại anh đánh thầy em chứ "

Nói đến đây, nó nhớ lại cảnh thân thể Thầy Tào biến thành một vũng bùn đen ngay trước mặt nó. Rồi lại nhớ lúc hỗn phách Thầy Tào nhập vào Bảo Châu còn muốn giết nó, đánh nó vỡ đầu... Tủi thân, con bé rưng rưng nước mắt rồi khóc òa lên nức nở.

Vũ vuốt tóc nó, nói thì thào: "Thôi nín đi nhóc, đây chỉ là một giấc mơ thôi "

Con bé nghe vậy, vội bầu vú vào lời nói dối thô thiển ấy, thút thít nói : " Đây là mơ thật hả anh? "

Vũ bảo : " Ủ, mày ngủ đi một giấc, lúc tỉnh dậy mọi việc sẽ ổn thôi mà "

Bảo Linh cũng đã kiệt sức rồi, vết thương trên đầu khiến nó mất máu khá nhiều lại cộng thêm những hình ảnh đáng sợ nó phải chứng kiến này giờ khiến con bé nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bỗng hẩn nghe trong đầu vang lên tiếng của Luân: " Mau gọi con bé dậy, không được để cho nó ngủ "

Vũ ngạc nhiên hỏi: ” Luân à? Sao thế ? ” - Nói đoạn hắn quay đầu nhìn quanh nhưng chẳng thấy Luân đâu.

Hắn cúi xuống định gọi Bảo Linh thì bỗng phát hiện ra con bé đã trở nên đen xạm. Mái tóc nó dài ra gấp mấy chục lần như một dòng suối đen tuyền, chảy lan khắp động.

30. Q.1 - Chương 30

Ta biết những bóng đen đang bám trên tóc Bảo Linh khiến thoát nhìn có cảm giác tóc con bé mọc dài như suối kia.

Chúng là Linh khí ngưng đọng thành hình.

Linh Khí trong thân thể Bảo Châu quá nhiều. Hai cái Long mạch tích lũy suốt ngàn năm đâu phải chuyện chơi. Mặc dù Triệt Long Kiếm là khắc tinh của linh khí, có thể trấn long mạch, chém linh thể nhưng lượng linh khí khổng lồ kia không dễ tiêu tan.

Nhất là sau khi lão Tào dùng thân thể Bảo Châu hiến tế, biến nàng thành Linh Thể rồi dung hợp cả hai long mạch Thăng Long và Hoa Lư làm một thì lượng linh khí trong Linh Thể đã đậm đặc hơn rất nhiều, đạt tới trạng thái thực thể hóa thành những giọt linh khí, trở thành Ngọc Dịch lẫn vào máu thịt của Linh Thể rồi.

Qua một thời gian nữa, Linh Thể được Ngọc Dịch này tắm bổ sẽ trở nên mạnh mẽ chắc chắn đến mức dù Vũ có dùng Triệt Long Kiếm phá được Linh khí hộ thân cũng không sao cắt đứt được da thịt gây nguy hại cho Linh Thể nữa.

Mặc dù lúc này Vũ đã thành công chém chết Linh Thể, khiến Linh Khí không còn nơi tá túc nhưng một khi Linh Khí đã cô đọng đến mức này thì cũng không dễ dàng tan vào trời đất mà dưới áp lực của Triệt Long Kiếm bắt đầu ngưng tụ thành dòng, thoát ra khỏi Linh Thể rồi thông qua tóc Bảo Linh mà tụ tập vào thân thể nó.

Vũ cũng biết những điều này. Hắn ngạc nhiên nhìn Bảo Linh, cất giọng ghen tị: ” Linh khí cô đọng đến mức này, mỗi giọt đều là bảo bối của đất trời. Dù là cao thủ trong giới tu đạo cũng chưa chắc đã luyện hóa được. Thế mà con nhãi này lại định nuốt hết hay sao? ”

Nói đoạn hắn quăng Bảo Linh xuống đất, cuống cuồng tìm đồ đựng, định thu hoạch những dòng Ngọc Dịch quý báu kia. Tiếc là trong người không có đồ để đựng, hắn bèn ghé mồm định hút luôn Ngọc Dịch vào trong bụng.

Ta vội quát hắn: ” Đây là Độc Dịch, người chán sống rồi hay sao mà định nuốt vào? ”

Vũ giật mình hỏi: ” Đây rõ ràng là Ngọc Dịch mà, Linh khí rất nồng đậm, sao mày lại bảo là Độc Dịch ? ”

Ta đáp : ” Ngọc Dịch vốn trong suốt không màu, hoặc là sáng trắng như giọt nắng, ánh trăng nhưng bị tà niệm nhiễm vào mới khiến chúng đen như mực thế này. Nếu người nào tiếp xúc vào sẽ bị những tà niệm này bám lấy, làm cho tật bệnh, hoảng loạn, linh hồn suy yếu mòn mỏi mà chết. Không phải Độc Dịch thì gọi là gì? ”

Thấy Vũ không tin, ta bèn giải thích cho hắn:

” những tinh quái tà niệm trong Thánh Vật kia vốn bị lão Tào dùng bí pháp khống chế, phong ấn trong linh hồn. Bây giờ lão Tào chết đi, chúng nó thoát ra nên nhiễm vào Ngọc Dịch này khiến chúng biến thành Độc Dịch rồi. Người không có bí pháp như lão ta, động vào chúng là chết ngay, đừng có thử.”

Vũ giật mình chỉ Bảo Châu hỏi: ” Con bé này bị dính khá nhiều độc dịch, bây giờ phải làm sao? ”

Ta đáp: ” Không được để cho nó ngủ, nếu nó ngủ thiếp đi, tinh thần buông lỏng, không có ý thức phản kháng sẽ bị những tinh quái kia chiếm lĩnh ngay ”

Vũ ra sức lay gọi Bảo Linh nhưng con bé cứ nằm thiêm thiếp, mê man không nghe thấy gì. Vũ vội xốc nó lên, nhấc ra khỏi đám Độc Dịch nhưng dù có bế nó đi đâu thì những dòng Độc Dịch đen tuyền kia cũng vẫn theo những sợi tóc, cuộn cuộn chảy vào đầu con bé.

Vũ vội hét lên : ” Mau lấy thanh kiếm lại đây ”

Trần Oai này giờ trần trối nhìn dòng nước đen từ thân thể Bảo Châu chảy vào mái tóc Bảo Linh. Anh không hiểu Vũ đang làm nhằm cái gì, cũng không biết dòng nước đen kia ở đâu ra. Nhưng trải qua những việc ngày hôm nay, anh cũng cảm thấy dòng nước đen này là thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Nghe tiếng Vũ hét, Trần Oai vội lết tới chỗ thanh kiếm còn cắm trên mình Bảo Châu, lúc anh rút thanh kiếm ra khỏi thân thể nàng, những dòng Độc Dịch kia giống như thoát khỏi kìm hãm, ào ạt thoát ra như thể vỡ đê rồi lại tựa như đàn kiến tìm thấy con mồi, chen chúc lên nhau tràn về phía Bảo Linh.

Trần Oai vội vã vung kiếm cắt ngang dòng nước. Quả nhiên Triệt Long Kiếm là khắc tinh của Linh khí, Trần Oai quơ kiếm đến đâu là những dòng nước đen kia tách ra đến đó, hết sức thần kì.

Vũ thở phào bẻ Bảo Linh tránh ra đằng sau Trần Oai, tạm thời cách ly được với dòng Độc Dịch.

Nhưng dòng Độc Dịch kia như kiến rừng hung hãn, vẫn cứ nhào vào Bảo Linh, hết trước lại sau vừa tránh Triệt Long Kiếm vừa tìm cách chảy vào con bé.

Vũ sợ hãi hỏi: ” Sao chúng cứ bám mãi không buông thể này ? ”

Ta đáp : ” Ta cũng không rõ, nhưng có thể con bé Bảo Linh này có điểm đặc biệt gì đó thu hút linh khí, khiến Độc Dịch này tìm đến nó ”

Vũ a một tiếng : ” Tao hiểu rồi, có lẽ Lão Tào nuôi con bé này mục đích để làm Linh Thể, hấp thu long mạch nơi này nên trên người nó đã bố trí một số phép phong ấn, trận pháp nào đấy chuyên để hấp dẫn và luyện hóa linh khí nên đám Độc Dịch này mới bị nó hút vào như vậy ”

Ta cũng tán thành : ” Đúng thế, Có lẽ sau khi có được Thánh Vật, trong đó có sẵn ngàn năm linh khí Đại La nên lão nẩy lòng tham, định gom hai làm một. Nhưng do ấn phong trên người con bé không phù hợp, hoặc là lão ở lâu sinh tình cảm, không muốn hại mạng nó nên kiếm một người mới là Bảo Châu để làm bí pháp... ”

Lúc này Độc Dịch đã tràn hết khỏi thân thể Bảo Châu, đều hướng về phía ba người mà bao vây lại.

Nhờ có Triệt Long kiếm trên tay Trần Oai liên tục đâm dọc chém ngang mới tạm thời bảo vệ được Vũ và Bảo Linh nhưng rõ ràng Trần Oai cũng đã kiệt sức rồi, khoảng cách với đám độc dịch càng lúc càng gần...

Vũ nhìn đám Độc Dịch mênh mông như một cái ao nhỏ than thở: ” Mỗi giọt Độc Dịch tương đương với người tu đạo tu luyện tích lũy cả chục năm. Chỉ cần nuốt được một ngụm này thôi là có thể luyện thăng lên cảnh giới Ngưng Nguyên đại tu sĩ rồi, ai cũng cầu mong. Thế mà bây giờ ta sắp bị cả một ao chìm chết. Đúng là chuyện nực cười ”

Một lúc sau thì Trần Oai cũng không giữ nổi thanh Triệt Long Kiếm nữa . Anh ta bị thương khá nặng, lại phải vung kiếm một lúc lâu, đã kiệt sức thoát lực mất rồi.

Không có Triệt Long kiếm bảo vệ, đám Độc Dịch liền tràn vào như vỡ đập, nháy mắt đã phủ kín cả ba người.

Vũ đã chấp nhận cái chết rồi. Hắn cười lên ha hả: ” Trong sách nói Quỳnh Tương Độc Dịch vừa thơm vừa ngọt, là báu vật của trời đất, hôm nay không được để phí chút nào ”

Nói đoạn hắn há mồm ra, hút đám Độc Dịch vào.

Quy Túc Đại Pháp mà ta dạy cho hắn là phép thở nạp thượng thừa. Lúc nín hơi có thể ở dưới nước cả giờ mà lúc hít thở thì lại giống như rắn nuốt voi, một ngụm không khí bằng mấy chục người cộng lại.

Vũ nuốt một ngụm này, không ngờ nuốt hết quá nửa ao Độc Dịch. Trần Oai không có máu điên như hắn nên không dám nuốt nhưng vẫn bị Độc Dịch này chảy vào tai, mũi, ngấm thẳng vào người. Số còn lại đều tràn vào thân thể Bảo Linh.

Tà niệm trong Thánh Vật sông Tô Lịch đã trải qua ngàn năm trở thành tinh quái, độc dữ vô cùng.

Chỉ chớp mắt trôi qua, cả ba người Vũ, Trần Oai và Bảo Linh đều đã bị những tinh quái này khống chế. Da dẻ đen xám, tròng mắt trắng dã, miệng chảy bọt dãi cực kì đáng sợ.

31. Q.1 - Chương 31: Phần Kết

Trong các loại phép thuật, phép Hiến Tế là thứ phép thuật độc địa và đáng sợ nhất, hơn hẳn các loại bùa ngải, trừ ếm thông thường.

Đừng thấy trên phim ảnh hay các tài liệu ghi chép nói rằng dùng tính mạng một con dê, con bò hay một mạng người để làm phép thì đã cho là đáng sợ. Phép ấy độc địa hơn nhiều.

Hiến tế vốn không phải là hiến tế máu thịt và sinh mạng mà là hiến tế Linh Hồn.

Trước hết là pháp sư sẽ ếm các loại bùa ngải, nguyên rửa lên vật tế lễ. Để cho linh hồn của "vật tế" ấy bị ràng buộc, bị đánh dấu không còn là "con dê, con bò" hay "con người" nữa mà trở thành "Tế phẩm" riêng cho nghi lễ Hiến Tế sắp diễn ra.

Rồi tùy theo phép Hiến Tế để hướng đến đối tượng nào, muốn thể hiện điều gì mà lại dùng các loại thần chú, hình khắc để ép cho linh hồn của "tế phẩm" trở nên thuần nhất, phù hợp với mục đích của pháp sư.

Ví dụ như Pháp sư cho rằng cần hiến tế một cô gái trẻ để thể hiện sự sợ hãi và phục tùng của con người đối với thần Lửa.

Vậy trước tiên cần chọn ra một cô gái đồng trinh làm vật tế. Rồi pháp sư sẽ lập một tế đàn treo cô gái làm tế phẩm lên, cho các tín đồ đứng ở bên dưới nhìn thấy Vật Tế, hướng ý niệm, những lời cầu xin... của các tín đồ vào cô gái. Chính những tín niệm đó sẽ trói buộc linh hồn cô, khiến sau khi chết linh hồn sẽ không biến mất mà trở thành tế phẩm cho Thần Lửa.

Trong lúc đó, Pháp sư đọc các câu thần chú, hát các bài ca liên quan đến Thần Lửa để thôi miên cho cô gái kia phục tùng Thần Lửa, trợ lực với những tín đồ bên dưới.

Khi cảm thấy sự phục tùng đã đủ. Pháp sư liền dùng các loại nhục hình như mổ bụng, xẻo thịt, móc nội tạng hoặc là thiêu sống Tế Phẩm.

Khiến cho cô gái Tế phẩm kia vì đau đớn, khủng bố mà sợ hãi tột cùng, xóa bỏ đi trí nhớ, tâm tình bản tính của cô gái ấy. Để nỗi sợ hãi ăn sâu vào linh hồn vật tế, trở thành một linh hồn chỉ biết sợ hãi và đau đớn mà thôi.

Linh hồn mang theo nỗi sợ hãi, đau đớn và tín niệm phục tùng kia mới chính là vật tế dâng lên thần Lửa.

Cái chết của Vật Tế so với những cái chết khác thì đau đớn, khủng bố hơn nhiều. Mà linh hồn cũng rất khó siêu thoát, phải chịu đựng sự khủng bố kia rất rất lâu.

oOo

Những tinh quái trong Thánh Vật cũng chính là những linh hồn đã từng bị hiến tế trên sông Tô Lịch.

Mà để phục vụ mục đích trấn yểm, những linh hồn này bị Cao Biền dùng linh khí nuôi dưỡng, vĩnh viễn không siêu thoát, chỉ trầm luân trong sợ hãi, tối tăm và đau đớn suốt cả ngàn năm.

Những oan hồn này trải qua phép trấn yểm độc địa ấy nên mạnh mẽ vô cùng, Long mạch cuộn cuộn linh khí như vậy cũng bị chúng phong ấn vào trong, giam giữ không thoát được ra.

Năm xưa Thầy Vạn Hạnh pháp thuật cực kì cao thâm cũng không phá nổi phép hiến tế trấn yểm độc ác này. Chỉ có thể cải biến trận pháp, dùng chính thánh vật này để điều hòa long mạch. Hi vọng thời gian trôi qua ý niệm đoạn chính thuần hậu của người dân kinh thành sẽ dần dần cảm hóa, siêu độ được cho những linh hồn này.

Những năm về trước, sông Tô Lịch là một con sông đẹp thơ mộng, ngày ngày có người qua đó ngắm cảnh trải lòng, tâm tình thư thái, hoặc là đôi lứa yêu nhau, tình cảm nồng nàn thì những niệm tốt ấy có thể giúp hóa giải phần nào các oán niệm trong Thánh Vật. Đúng như dự tính của thầy Vạn Hạnh.

Nhưng những năm gần đây con người kinh thành bị nhịp sống bon chen làm cho tha hóa trở nên tham lam độc ác, đấu đá lẫn nhau.

Rồi thì nước sông ô nhiễm, bên trong không còn có sinh linh, trở thành nơi xả rác thải của cả thành phố. Những rác rến đó mang theo bao nhiêu ý niệm coi rẻ, độc hại, oán thán của người đời trút cả xuống sông.

Mặc dù chỉ mấy chục năm, nhưng những thứ tà niệm thì bao giờ cũng lớn mạnh rất nhanh. Những oan hồn té phẩm này chẳng những đã phục hồi oán niệm như xưa mà còn mang theo rất nhiều tà niệm, tham lam, thù hận...

oOo

Lúc này Trong động đá bắt đầu vang lên những tiếng gừ gừ điên dại như ma kêu quỷ khóc.

Đến Vũ cũng đã bị những tình quái ấy làm cho phát điên rồi.

Những tình quái này vốn là những kẻ vô tội bị hiến tế nên không hề biết pháp thuật gì nhưng chúng có linh khí ngàn năm nên sức phá hoại thật là ghê gớm.

Vũ và Bảo Linh chỉ nhắc tay động chân là đã phá cho động đá này rung lên như địa chấn.

Thậm chí có lúc chúng còn tạo ra những âm thanh kì quái làm cho không gian cũng run rẩy khiến ta hoàn toàn mất đi năng lực.

Xem ra lúc trước Thầy Tào vì còn phải dùng bí pháp khống chế những tình quái này nên không dám vận dụng linh khí quá đà, khiến Vũ có cơ đánh trả.

Chứ chỉ cần lão sử dụng một nửa sức mạnh này vào các bí pháp kì dị của lão, thì việc giết ta và Vũ chỉ tốn năm giây là cùng.

Nếu ta không ra tay, thì bọn họ sẽ bị những tình quái này nuốt chửng, trở thành những con quái vật tham lam, độc địa chỉ biết hại người.

Từ lúc Vũ đánh thức ta dậy trong ngôi mộ cổ ba năm về trước, ta vẫn không hiểu vì sao mình lại tồn tại đến tận bây giờ.

Hồn ma thường là những người có tín niệm sinh tồn mãnh liệt bị đột ngột chết đi, khi đó sinh mệnh lực dồi dào sẽ giúp duy trì linh hồn trong một khoảng thời gian.

Hoặc là những người còn chấp niệm rất lớn trong lòng như là thù hận hoặc là báo ơn, lo lắng cho con cháu... thì lúc chết đi, linh hồn cũng dựa vào chấp niệm đó mà duy trì.

Lại có dạng khác, là những vong hồn được cúng tế, tín ngưỡng như cụ tổ cô ông mãnh, thành hoàng chúa đất... cũng có thể tồn tại rất lâu, lại còn dựa vào tín niệm lực của những người lễ bái mà có được một số năng lực như chữa bệnh hoặc là trừng phạt người ta.

Ta chẳng thuộc ba dạng đó. Bình sinh ta là một tín đồ đạo Phật, tu luyện theo phép thiền nên chẳng ngại sống chết, không tiếc cuộc sống cõi ta bà.

Mà cả đời ta đều sống khép kín, tài năng không có, đức độ cũng không hơn gì các vị đồng môn. Lúc tỉnh dậy, ta đã kiểm tra bản thân không hề có tín ngưỡng lực, cũng không có chấp niệm gì to lớn trong lòng.

Bởi vậy ta vẫn băn khoăn tự hỏi về sự tồn tại của mình. Ta luôn tự hỏi, tại sao tận một ngàn năm sau ta mới được Vũ đánh thức dậy chứ không phải ngay sau khi rời khỏi thân xác như những hồn ma khác?

Nhưng bây giờ ta đã hiểu rồi.

Hiểu vì sao Thầy Vạn Hạnh nhận ta làm đồ đệ. cũng hiểu vì ta thức dậy rồi cứ đi theo Vũ.

Bởi vì ta có một sứ mệnh trong mình.

Sứ mệnh mà Thầy Vạn Hạnh đã tiên liệu trước...

oOo

Vũ hóa ra lại không phải là người tỉnh lại trước tiên. Lúc hần tỉnh lại sau cơn ác mộng thì đã thấy Bảo Linh đứng ngẩn ngơ trong động.

Sợ con bé bị những tà niệm kia làm cho điên dại, Vũ quàng tay ôm nó vào lòng.

Bụp một tiếng, Bảo Linh đã lên gối một phát khiến Vũ đau đến toát mồ hôi hột, hai mắt trắng dã ngất lảo đảo quay giữa động.

Một lúc lâu sau hần mới tỉnh dậy, vừa thấy con bé nhìn mình lom lom liền bật vút một cái, nhảy lúi lắt tránh xa con nhãi chuyên đá háng này.

Nhưng Bảo Linh không tấn công hần, nó hỏi: " Ngọn lửa khi nãy là lửa gì thế anh? "

Vũ cảnh giác hỏi: " Lửa nào? "

Con bé nói: " Em thấy có ngọn lửa bao trùm cả động, đốt cả anh chú cảnh sát và anh. Nhưng lửa tắt rồi mà không có ai bị phỏng"

Vũ ngạc nhiên hỏi: " Mà cũng thấy lửa ấy cơ à? "

Trần Oai lên tiếng " Tôi cũng nhìn thấy lửa ấy, chỉ có anh là không thấy thôi, vì lúc đó anh còn đang bất tỉnh "

Vũ lại hỏi: " Thế lúc thấy lửa ấy, hai người cảm thấy thế nào? "

Trần Oai lắc đầu đáp: " Chẳng thấy thế nào cả, tự dưng lúc đó trong lòng không buồn không giận, thấy lửa nhưng cũng không sợ hãi, tò mò. Tận đến lúc nãy bé Linh nhắc lại tôi mới nhớ ra "

Bảo Linh cũng gật đầu xác nhận.

Vũ nghĩ ngợi một lát, vẻ mặt buồn so: " Thế là đúng rồi, lửa ấy gọi là Tam Muội Chân Hỏa. Dùng ba niệm Tham Sân Si mà đốt lên. Có thể tịnh hóa hết thảy thất tình lục dục, ma quỷ thánh thần. Là một ngọn lửa chí cao, ai đốt lên được là thành Chính quả .

Lúc chúng ta bị tà niệm xâm nhập, chìm vào sợ hãi, tham lam, cuồng loạn mất cả bản tính. Lửa ấy đốt lên liền tịnh hóa hết thảy... "

Bảo Linh hỏi: " Thế lửa ấy là do anh đốt à? "

Vũ lắc đầu: " Anh mà làm sao đốt nổi. Là Luân đấy "

Bảo Linh ngạc nhiên hỏi: " Luân là ai? "

Vũ cười buồn nói: " Đốt Tam Muội Chân Hỏa, diệt sạch Tham Sân Si, đạt chính quả thành Phật...."

Bỗng hần khạc một tiếng, nhổ ra tay một cục trong suốt như thủy tinh, ngạc nhiên nói:

" Đến cả linh khí mà cũng bị luyện hóa? Không lẽ Linh khí cũng là niệm sao? Thế là sao nhỉ? "

Hai người ngạc nhiên hỏi: " Cái gì vậy? "

Vũ cười đáp " Tinh Linh Thạch đấy, Khi nãy tôi nuốt rất nhiều Ngọc Dịch vào bụng, còn chưa hấp thụ được thì bị lửa Tam Muội luyện hóa thành Tinh Linh Thạch."

Bảo Linh chặc lưỡi thông cảm : " tiếc nhỉ "

Vũ cười ha hả, vò đầu nó nói: " Mà tiếc thì có,Tinh Linh Thạch này còn quý gấp trăm lần Ngọc Dịch. Mà còn nuốt nhiều Ngọc Dịch hơn anh, cơ mà hấp thụ cả vào người rồi. Chỉ được cái khỏe như trâu đất, chả được cái gì "

Bảo Linh bực mình chụp lấy vai Vũ. Hần vùng tay gạt ra nhưng thân thể con bé đã hấp thụ rất nhiều linh khí, sức khỏe lớn vô cùng. Vũ gạt ra không được, thấy nó cong cong chân, hần rú lên : " Không được đá vào chỗ đó... "

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-trinh-tham-linh-di>